

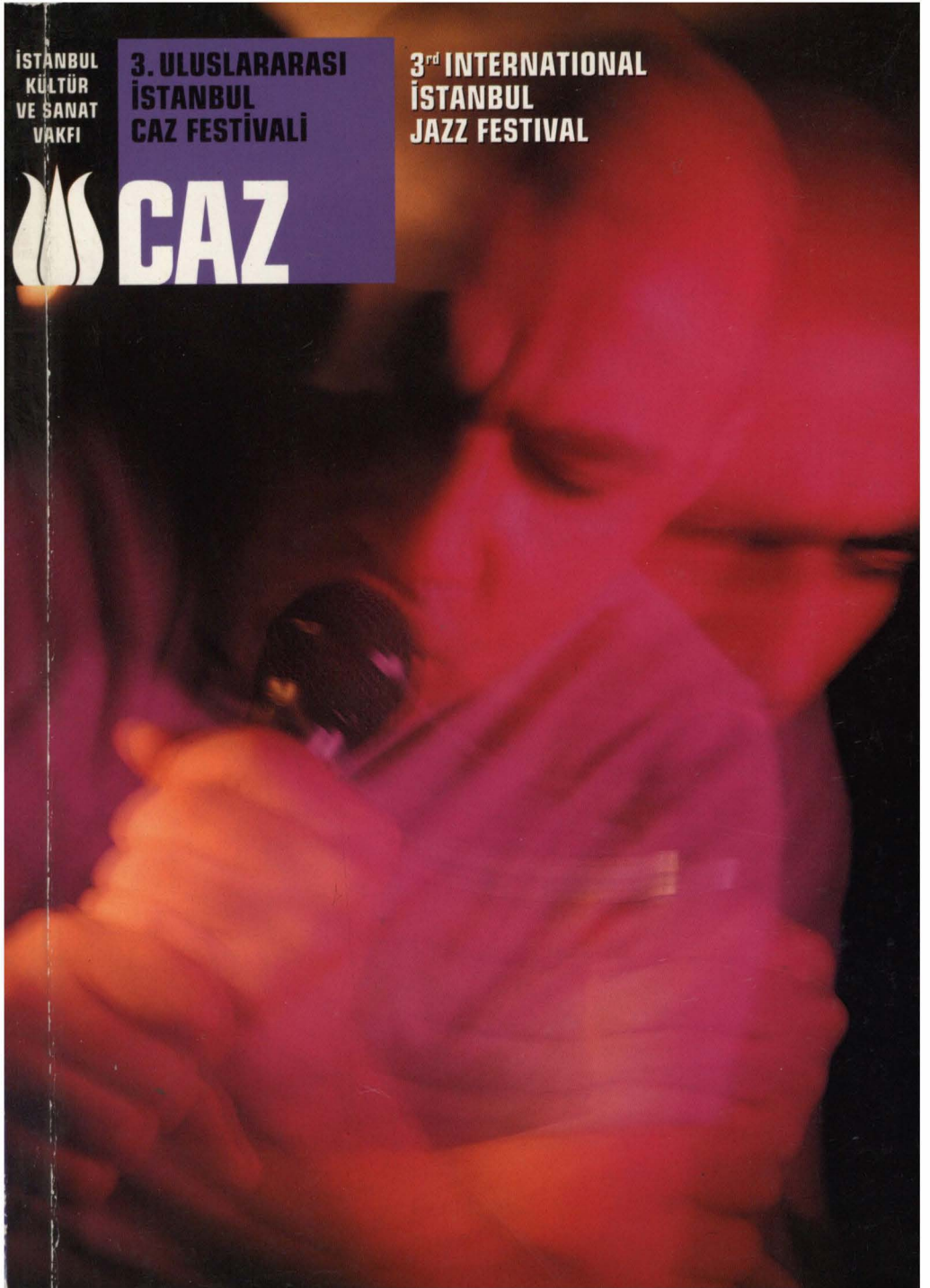
İSTANBUL
KÜLTÜR
VE SANAT
VAKFI

3. ULUSLARARASI
İSTANBUL
CAZ FESTİVALİ

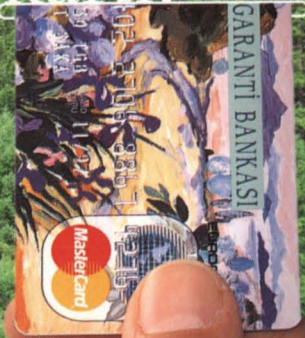
3rd INTERNATIONAL
İSTANBUL
JAZZ FESTIVAL

CAZ

Havayı temizleyen tek kredi kartı!

Her gün binlerce metreküp oksijen üreterek havayı temizleyen ormanlarımız, ülkemizin en önemli doğal zenginliklerinden biri... Garanti, kredi kartlarından elde ettiği gelirin bir bölümüyle, Doğal Hayatı Koruma Derneği'nin ormanlarımızın korunması için sürdürdüğü çalışmalarını destekliyor. Siz, hem her MasterCard kadar kolaylık sağlayan, hem de ülkemizin doğal zenginliklerini koruyan bir kredi kartınız olsun istemez miydiniz?

GARANTİ

**İSTANBUL
FOUNDATION
FOR CULTURE
AND ARTS**

**İSTANBUL
KÜLTÜR
VE SANAT
VAKFI**

**3. ULUSLARARASI
İSTANBUL
CAZ FESTİVALİ**

**3rd INTERNATIONAL
İSTANBUL
JAZZ FESTIVAL**

JULY 3 - 15 TEMMUZ 1996

Uluslararası İstanbul Caz Festivali,
Avrupa Caz Festivalleri Birliği üyesidir.

The International İstanbul Jazz Festival
is a member of the European Jazz Festivals Association.

Programda değişiklik hakkı saklıdır.
Programmes subject to modification.

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

İSTANBUL FOUNDATION FOR CULTURE AND ARTS

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı, Avrupa'nın birçok kentinde yılın belirli dönemlerinde yapılmakta olan ve çeşitli sanat dallarını içeren festivallerin bir benzerinin, Avrupa ve Asya arasında tarih boyunca bir köprü olan İstanbul gibi bir metropolde de yapılmasını düşleyen bir sanayici olan Dr. Nejat F. Eczacıbaşı'nın önderliğinde, ondüört firma yöneticisinin de katılımıyla, 1973 yılında kurulan İlk İstanbul Festivali, Cumhuriyetin 50. yılının kutlandığı 1973 yılında, 15 Haziran ile 15 Temmuz arasında gerçekleştirildi.

İstanbul Festivali, ilk yıllarından itibaren, Türkiye ile birlikte tüm ulusların müzik (orkestra konserleri, oda müziği, recitaler ve geleneksel müzik), klasik bale ve çağdaş dans, opera, folklor, caz/pop, tiyatro, sinema ve plastik sanatlar dallarındaki yaratıcılarının en iyi örneklerine programlarında yer vermeyi amaç edinmiştir. Kuruluşundan bu yana her yıl arabana 50 gösteriye yer veren İstanbul Festivali, programının niteliği ve çeşitliliğiyle, sayısız yıldan yıla artan bir izleyici kütlesine ulaşmıştır. Kuruluş amacına ulaştığının bir göstergesi ise, kuruluşundan beş yıl sonra ve ilk toplantısında (1977) Avrupa'nın en önemli festivallerinin üyesi olduğu Avrupa Festivalleri Birliği'ne kabul edilmesidir. 24. Uluslararası İstanbul Müzik Festivali 10 Haziran - 10 Temmuz 1996 tarihleri arasında gerçekleştirilecektir.

Film gösterileri, Uluslararası İstanbul Festivali programına ilk kez 1981 yılında alınmıştır. İzleyicilerden gördüğü ilgi üzerine, film gösterileri 1984'ten başlayarak İstanbul Festivali'nden ayrı bir düzeme, Nisan ayına kaydırılmış ve 1985'te Festival programında, ilk kez biri "Uluslararası" diğeri "Ulusal" olmak üzere iki yarışmalı bölüme yer verilmiştir. Yıllar içerisinde sürekli bir gelişme gösteren Film Festivali, 1989 yılı başında, dünya film festivallerinin koordinasyonunu üstlenen FIAPF (Federation Internationale des Associations des Producteurs de Films/Uluslararası Film Yayıncıları Dernekleri Federasyonu) tarafından "Özel Kurulu, Yarışmalı Festival" olarak tanınmıştır. 15. Uluslararası İstanbul Film Festivali 30 Mart - 14 Nisan 1996 tarihleri arasında düzenlenmiştir.

Uluslararası İstanbul Festivali programının bir bölümünü oluşturan Tiyatro gösterileri, 1989 yılından beri İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın üçüncü sürekli faaliyetleri olarak gerçekleştirilmektedir. İstanbul'da tiyatro sezonunun sona ermesinden sonra, Mayıs ayında

The Istanbul Foundation for Culture and Arts was founded in 1973 under the leadership of Dr. Nejat F. Eczacıbaşı, who had conceived the idea of a festival of the arts, similar to those held annually at certain times of the year in a number of European cities, to be held in Istanbul, a metropolis that for centuries had formed a bridge between Europe and Asia. Thus, the 1st Istanbul Festival was held from 15 June to 15 July 1973, on the 50th anniversary of the foundation of the Republic of Turkey.

From its first inception the Istanbul Festival has aimed at including in its programmes the finest examples of artistic creativity in the fields of music (orchestral concerts, chamber music, recitals and traditional Turkish music), classical ballet and contemporary dance, opera, folklore, jazz/pop, cinema, drama and visual arts from both Turkey and abroad, as well as seminars, conferences and lectures. Each year, since the year of its foundation, the International Istanbul Festival programme has included an average of fifty events designed to appeal to a great variety of tastes, resulting in a steady annual increase in attendance figures. It succeeded in achieving the high standards of quality it has set itself, and this is proved by its acceptance in 1977 as a member of the European Festivals Association. The 24th International Istanbul Music Festival will be held 10 June - 10 July 1996.

Film screenings were first included in the International Istanbul Festival programme in 1981. From 1984 onwards the Film Festival has taken place in April, quite independently of the International Istanbul Festival, and in 1985 a national and an international competition were included in its programme. International Istanbul Film Festival which developed continuously, it was officially recognised by FIAPF (Federation Internationale des Associations des Producteurs de Films) as a "Competitive, Specialised Festival" at the beginning of 1989. The 15th International Istanbul Film Festival took place 30 March - 14 April 1996.

The theatrical contribution, which had originally formed one branch of the International Istanbul Festival, was re-organised in 1989 as the third regular activity of the Istanbul Foundation for Culture and Arts. The International Istanbul Theatre Festival is held in May, immediately after the end of the Istanbul theatre season, with a programme comprising the finest examples of the works of both foreign and Turkish theatre companies, and has aroused great public interest.

düzenlenen Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali programına, Türk (ödenekli ve özel) ve yabancı tiyatro toplulukları en iyi örneklerle katılmakta ve bu gösteriler izleyicilerin büyük ilgisini çekmektedir. 8. Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali 17 Mayıs - 2 Haziran 1996 tarihleri arasında düzenlenmiştir.

Daha önceki yıllarda Uluslararası İstanbul Festivali programlarının bir bölümü olarak düzenlenen plastik sanatlar dalındaki çeşitli ulusal ve uluslararası sergilere 1987 yılında son verilmiş ve bu tarihten itibaren çağdaş sanattaki son akımların sergilendiği İstanbul Bienali, İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın dördüncü uluslararası nitelikteki faaliyeti olarak başlatılmıştır.

4. Uluslararası İstanbul Bienali 10 Kasım - 10 Kasım 1995 arasında gerçekleştirilmiştir. İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın altıncı uluslararası etkinliği olarak her iki yılda bir gerçekleştirilecek olan Fotoğraf Bienali'nin ilki, 1-31 Ekim 1996 tarihleri arasında düzenlenecektir.

1986 yılından başlayarak Uluslararası İstanbul Festivali programı kapsamında özel bir bölüm Caz Müziği'ne ayrılmıştır. Bugüne değin Keith Jarrett, Ray Charles, Miles Davis, Dizzy Gillespie, Jan Garbarek, Modern Jazz Quartet, Manhattan Transfer, Ornette Coleman, Wynton Marsalis, David Sanborn gibi Caz dünyasının önde gelen grupları ve caz ustaları Festival'e katılmıştır. Son yıllarda caz izleyicisinin 100.000'i aşması, etkinliğin ayrı bir Festival olarak değerlendirilmesini zorunlu kılmıştır. 1994 yılında Vakıf Yönetim Kurulu kararıyla Uluslararası İstanbul Caz Festivali bağımsız bir etkinlik olarak düzenlenmeye başlanmıştır. 3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali 3 - 15 Temmuz 1996 tarihleri arasında gerçekleştirilecektir.

Caz'ın da ayrı bir etkinlik olarak ayrılmasından sonra programını klasik müzik, bale, opera ve geleneksel müzik dallarında yoğunlaştıran Uluslararası İstanbul Festivali'nin adı, Uluslararası İstanbul Müzik Festivali olarak değiştirilmiştir. İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı 1992 yılında UNESCO'nun bir yan kuruluşu olan "Institut International de Promotion et de Prestige" tarafından "Trophée Internationale des Arts et de la Culture" ödülünü almıştır. İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın girişimleriyle başlatılmış olan ve 27 Kasım 1995'te temeli atılan İstanbul Kültür ve Kongre Merkezi'nin, 1999 yılında tamamlanması beklenmektedir. Böylece İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı, 5400 kişilik kapasitesiyle Türkiye'nin en büyük ve en nitelikli kültür ve kongre merkezini de İstanbul'a kazandırmış olacaktır.

The 8th International Istanbul Theatre Festival took place 17 May - 2 June 1996.

In 1987 the various national and international exhibitions in the field of visual arts, formerly arranged as part of the International Istanbul Festival programme, were discontinued, to be replaced by the Istanbul Biennial, the fourth international activity of the Istanbul Foundation for Culture and Arts, comprising exhibitions devoted to the latest trends in contemporary art. The 4th International Istanbul Biennial took place 10 November - 10 December 1995. The First Photography Biennial will be realised 1-31 October 1996, as the sixth international activity of the Foundation, and will be repeated every other year. Beginning from 1986, a special section was dedicated to jazz within the International Istanbul Festival. Since then the Festival hosted renowned groups and masters of jazz, such as Keith Jarrett, Ray Charles, Miles Davis, Dizzy Gillespie, Jan Garbarek, Modern Jazz Quartet, Manhattan Transfer, Ornette Coleman, Wynton Marsalis, David Sanborn and many others. In the last years, a jazz audience exceeding 100.000 was attracted and enabled the event to gain an independent identity. Thus, in 1994 the Board of the Foundation decided to organise the event as a separate activity.

The first International Istanbul Jazz Festival was held in 1994 and this year it will take place 3 - 15 July.

With the announcement of a separate Jazz Festival, the name of the International Istanbul Festival was changed to International Istanbul Music Festival which will carry on its activities as a specialised festival of classical music, ballet, opera and traditional music.

In 1992, the Foundation was awarded the "Trophée Internationale des Arts et de la Culture" by Institut International de Promotion et de Prestige of UNESCO.

In 1986 the Foundation initiated a project that will furnish Istanbul with a contemporary culture and congress centre located on a 66-acre site at the district of Ayazağa. The ground breaking ceremony of the Istanbul Culture and Congress Centre was held on 27 November 1995. The project initiated by IFCA will be completed in 1999 and furnish Istanbul with a culture and congress centre with a 5400 seat capacity.

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

ISTANBUL FOUNDATION FOR CULTURE AND ARTS

ŞEREF KURULU THE HONORARY BOARD

Cumhurbaşkanı

SÜLEYMAN DEMİREL

President

Başbakan

MESUT YILMAZ

Prime Minister

İçişleri Bakanı

ÜLKÜ GÜNEY

Minister of Internal Affairs

Dışişleri Bakanı

Prof. Dr. EMRE GÖNENSAY

Minister of Foreign Affairs

Maliye Bakanı

LÜTFULLAH KAYALAR

Minister of Finance

Milli Eğitim Bakanı

TURHAN TAYAN

Minister of Education

Ulaştırma Bakanı

ÖMER BARUTÇU

Minister of Transport

Kültür Bakanı

AGÂH OKTAY GÜNER

Minister of Culture

Turizm Bakanı

İŞILAY SAYGIN

Minister of Tourism

İstanbul Valisi

RIDVAN YENİŞEN

Governor of Istanbul

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı

RECEP TAYYİP ERDOĞAN

Mayor of Istanbul

Dr. NEJAT F. ECZACIBAŞI

NECİL KAZIM AKSES

Prof. CEVAT MEMDUH ALTAR

PRINCE BERNHARD

LEONARD BERNSTEIN

NADIA BOULANGER

DAME NINETTE DE VALOIS

Prof. CARL EBERT

SAİME EREN

PHILIPPE ERLANGER

AHMET M. ERTEGÜN

BURHAN FELEK

ROBERT FENAUX

JANOS FERENCSEK

ZINO FRANCESCATTI

Dr. ANTONIO GHIRINGHELLI

PIERRE GILBERT

Ord. Prof. Dr. FAHRETTİN KERİM GÖKAY

VAHİT HALEFOĞLU

ERNESTO HALFFTER

FEYZİ HALICI

ARTHUR HAULOT

CLEMENS HOLZMEISTER

MAURICE HUISMAN

LOUIS JOXE

HERBERT VON KARAJAN

Prof. Dr. HANS ERICH KASPER

Prof. WILHELM KEMPF

Dr. RAYMOND KENDALL

ONAT KUTLAR

PIERRE LYAUTEY

ZUBIN MEHTA

YEHUDI MENUHIN

MARIO MORTARI

SEPPO NUMMI

NURVER NUREŞ

Dr. SEROİTE OKACHA

Prof. CARL ORFF

Prof. GYULA ORTUTAY

ANDRE PARROT

Prof. KLAUS PRINGSHEIM

CEMAL REŞİT REY

ARTHUR RUBINSTEIN

A. ADNAN SAYGUN

MUKADDER SEZGİN

RENZO SILVESTRI

JAMES J. SWEENEY

MITSUO TANAKA

AFEWORK TEKE

ANDRE WENDELEN

KURUCULAR VE ÜYELER FOUNDERS AND MEMBERS

LEYLA GENCER Devlet Sanatçısı State Artist
Başkan President

MEHMET ŞUHUBİ
Başkan Yardımcısı Vice President

KURUCULAR FOUNDERS

FETTAH AYTAÇ
BURLA MAKİNA TİCARET VE YATIRIM A.Ş.
MEHMET R. DEVRES
ECZACIBAŞI HOLDİNG A.Ş.
ALİ KOÇMAN
BERNARD NAHUM
OSMANLI BANKASI A.Ş.
İZZET PENSOY
PERFEKTÜP AMBALAJ SAN. VE TIC. A.Ş.
SİNAİ YATIRIM VE KREDİ BANKASI A.O.
TATKO, OTOMOBİL LASTİK VE MAK. TİC.
T.A.Ş.
AFİF TEKTAŞ
TÜRKİYE SİNAİ KALKINMA BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE TURİNG VE OTOMOBİL KURUMU

ÜYELER MEMBERS

AKBANK T.A.Ş.
ORHAN AKER
AKSA, AKRİLİK KİMYA SAN. A.Ş.
AKSU, İPLİK DOK. VE BOYA APRE FAB. T.A.Ş.
ALBER BİLEN
PINAR ARAN-ARITAŞ SU ARITMA SAN. A.Ş.
ARÇELİK A.Ş.
AYGAZ A.Ş.
İZZET BAYSAL
FUAT BEZMEN
HALİL BEZMEN
REFİK BEZMEN
Dr. MUSTAFA BİRĞİ
BİRLEŞİK ALMAN İLAÇ FABR.
BORUSAN, BORU SANAYİ A.Ş.
BP PETROLLERİ A.Ş.
FAHİR ÇELİKBAŞ
ERDOĞAN DEMİRÖREN
DEMİRÖREN ŞİRKETLER GRUBU
SELMA H. DEVRES
Prof. HAYRİ DOMANIÇ
AHMED ŞECİ EDİN
OSMAN EDİN
EGE HOLDİNG A.Ş.
ELGİNKAN HOLDİNG A.Ş.
ÖZER ESEN

Ord. Prof. Dr. FAHRETTİN KERİM GÖKAY
GÜMÜŞSUYU HALI SAN. VE TIC. A.Ş.
VİTALİ HAKKO
HALK SIGORTA T.A.Ş.
NİHAT HAMAMCIOĞLU
HİLTON INTERNATIONAL, İSTANBUL
HÜRRIYET GAZETECİLİK VE MAT. A.Ş.
IBM TÜRK LTD. ŞTİ.
IŞIKLAR HOLDİNG A.Ş.
İKTİSAT BANKASI T.A.Ş.
İSTANBUL BÜYÜK ŞEHİR BELEDİYESİ
İSTANBUL ROTARY KULÜBÜ
İSTANBUL SANAYİ ODASI
İSTANBUL TİCARET ODASI
KOÇ HOLDİNG A.Ş.
ARA KUYUMCUYAN
LİBAŞ İNŞAAT VE YAT. A.Ş. -A. RIZA ÇARMIKLI
MİLLİ PİYANGO İDARESİ
KEMAL MÜDERRİSOĞLU
HALİT NARİN
NET TURİZM TİC. VE SAN. A.Ş.
ORGANİK KİMYA SAN. VE TIC. A.Ş.
PAMUKBANK T.A.Ş.
PROFİLO HOLDİNG A.Ş.
RABAK ELEKTROLİTİK BAKIR MAMULLERİ A.Ş.
SANDOZ ÜRÜNLERİ A.Ş.
EMİN SENCER
SEMHİ SİPAHIOĞLU
SOYTAŞ HOLDİNG A.Ş.
MEHMET ŞUHUBİ
FETHİ TANALAY
TEKFEN HOLDİNG A.Ş.
TERCÜMAN GAZETECİLİK VE MAT. A.Ş.
TÜRK EKONOMİ BANKASI
TÜRK HAVA YOLLARI A.O.
TÜRK HENKEL KİMYEVİ MADDELER SAN. A.Ş.
TÜRK PETROL VE MADENİ YAĞLAR T.A.Ş.
TÜRK PIRELLİ LASTİKLERİ A.Ş.
TÜRKİYE ETAP OTELLERİ - FİKRET EVLİYAGİL
TÜRKİYE GARANTİ BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE İTHALAT VE İHRACAT BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE İŞE VE CAM FABRİKALARI A.Ş.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O.
ULUSOY TURİZM VE SEYAHAT KOLL. ŞTİ.
ÜNİLEVER-İŞ TİC. VE SAN. TÜRK LTD. ŞTİ.
SUAT HAYRİ ÜRGÜPLÜ
VEB OFSET İLERİ MATBAACILIK A.Ş.
YAPI VE KREDİ BANKASI A.Ş.

YÖNETİM KURULU	YÜRÜTME KURULU
BOARD OF MANAGEMENT	EXECUTIVE BOARD
Başkan President ŞAKİR ECZACIBAŞI	Başkan President ŞAKİR ECZACIBAŞI
Başkan Yardımcıları Vice Presidents AŞİM KOCABİYİK BARLAS KÜNTAY	Üyeler Member TAYFUN İNİRKAŞ HİLMİ YAVUZ
Dışişleri Bakanlığı Ministry of Foreign Affairs	DENETİM KURULU
Maliye Bakanlığı Ministry of Finance	AUDITORS
Milli Eğitim Bakanlığı Ministry of Education	ÇELİK ARSEL ALBER BİLEN
Kültür Bakanlığı Ministry of Culture	
Turizm Bakanlığı Ministry of Tourism	
Başbakanlık Dış Tanıtım Başdanışmanlığı Office of Senior Advisor to the Prime Minister for Foreign Promotion	
Turizm Bakanlığı Tanıtma Genel Müdürü Ministry of Tourism, General Director of Information	
Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü General Director of the State Opera and Ballet	
Devlet Tiyatroları Genel Müdürü General Director of the State Theatres	
Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Müdürü Director of the Presidential Symphony Orchestra	
Prof. Av. ERCÜMEND BERKER Prof. Dr. MÜNİR EKONOMİ GENCAY GÜRÜN TAYFUN İNİRKAŞ Doç. YEKTA KARA ZÜLFÜ LİVANELİ GEYVAN McMILLEN Dr. NAZAN ÖLÇER Prof. Dr. BÜLENT ÖZER Dr. CAN PAKER HİLMİ YAVUZ	

YÖNETİM	DANIŞMANLAR
MANAGEMENT	ADVISORS
Genel Müdür General Director MELİH FERELİ	Sponsorluk Danışmanı Sponsorship Advisor ATILLA AKSOY
Genel Müdür Sekreteri Executive Secretary FUL DURAN	Kurumsal Kimlik Danışmanı Corporate Identity Consultant BÜLENT ERKMEN
Uluslararası İstanbul Müzik Festivali Yönetmeni Director of the International Istanbul Music Festival CEVZA AKTÜZE	Grafik ve Yayın Danışma Kurulu Graphic Design and Publications Advisory Committee YURDAER ALTINTAŞ BÜLENT ERKMEN PAUL McMILLEN
Uluslararası İstanbul Film Festivali Yönetmeni Director of the International Istanbul Film Festival HÜLYA UÇANSU	Hukuk İşleri Danışma Kurulu Legal Advisors ASLI BAŞGÖZ ESAT BERKSAN
Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali Yönetmeni Director of the International Istanbul Theatre Festival DİKMEN GÜRÜN UÇARER	Mali İşler Danışmanı Financial Advisor SACİT BAŞMACI
Uluslararası İstanbul Caz Festivali Yönetmeni Director of the International Istanbul Jazz Festival GÖRGÜN TANER	İdari İşler Danışmanı Administrative Affairs Advisor RIFAT ÖKTEM
Uluslararası İstanbul Bienali Yönetmeni Director of the International Istanbul Biennial FÜLYA ERDEMCI	
Mali ve İdari İşler Yönetmeni Director, Finance and Administration ASUMAN BAYRAM	
Basın ve Halkla İlişkiler Yönetmeni Director, Press and Public Relations ESRA NİLGÜN MİRZE	
Sponsorluk Yönetmeni Director, Sponsorship ÖMÜR BOZKURT	

ULUSLARARASI İSTANBUL CAZ FESTİVALİ

INTERNATIONAL ISTANBUL JAZZ FESTIVAL

Danışma Kurulu
Advisory Committee

JAK BARUH
SADETTİN DAVRAN
FARUK ECZACIBAŞI
CENGİZ İŞILAY
JAK KORNFILT
CAN KOZLU

Yönetmen Director
GÖRGÜN TANER

Yönetmen Asistanı Assistant to the Director
APO AYDIN

Yardımcılar Assistants
ESRA AYSUN
SİNAN DORA

Teknik Sorumlu Production Manager
BOZKURT KARASU

Teknik Ekip Production Team
ALPER AKSEL (1973-1996)
MURAT AHLATÇI
CANER BEKLİM
AHMET İZER
ALPER KANIŞKAN
FERHAT KARAKAYA
YEKTA MELİK
GÖKHAN URULU
ERGUN ÜĞÜLÜ
KEMAL YIĞITCAN

Konuk Ağır lama Hospitality
NESRİN GIRAY

Basın ve Halka İlişkiler
Press and Public Relations

Yönetmen Director
ESRA NİLGÜN MİRZE

Yönetmen Yardımcısı Assistant Director
İDİL KARTAL

Yönetmen Sekreteri Secretary to the Director
LUSİ İÇLİYÜREK

Yardımcılar Assistants
KUTAY ALTINÖZ
AYŞE TEKER

Protokol ve Rezervasyon Sorumlusu
Protocol and Reservation Supervisor
ZELİHA KAYA

Yardımcılar Assistants
GÜLTEN ZORBOZAN
NURAY OMAÇ
SEDEF ŞEN

Sponsorluk Yönetmeni
Director, Sponsorship
ÖMÜR BOZKURT

Yönetmen Asistanı Assistant to the Director
SELİN AYSAY

Mali ve İdari İşler Yönetmeni
Director, Finance and Administration
ASUMAN BAYRAM

Ürün Pazarlama Merchandising
MEHMET ERKÖK

Muhasebe Accounting
ZEHRA ALTUĞ
NURAY KÖKÜLLÜ
ABDULLAH KARADENİZ

Teknik İşler Technical Affairs
NİLÜFER KONUK, mimar architect

Arşiv Archives
AYDAN ÖZSOY
EMİNE ŞAHİN

Arşiv Fotoğrafları Archives Photos
FOTOĞRAFHANE
AYLİN & MUAMMER YANMAZ

Santral Operator
AYŞE SAYAN

Yardımcı Hizmetler Services
HASAN SAYAN
AZMİ AKSUN
MEHMET AVCI
ADEM KALAÇ

TEŞEKKÜR ACKNOWLEDGEMENTS

Istanbul Kültür ve Sanat Vakfı Yönetim Kurulu, 3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali'nin gerçekleşmesine katkıda bulunan tüm Bakanlık, kurum ve kişilere teşekkür eder.
The Istanbul Foundation for Culture and Arts would like to thank the following Ministries, institutions, companies and individuals for their generous support in realising the 3rd International Istanbul Jazz Festival.

Sayın Ağâh Oktay Güner, Kültür Bakanı
Sayın Prof. Dr. Emre Gönensay, Dışişleri Bakanı
Başbakanlık Dış Tanıtım Başdanışmanlığı
Dışişleri Bakanlığı Kültür İşleri Genel Müdürlüğü
Gümrükler Genel Müdürlüğü
Kültür Bakanlığı Kültür Merkezleri
Daire Başkanlığı
Türk Hava Yolları Genel Müdürlüğü
Türkiye Elektrik Kurumu
İstanbul Gümrükler Baş Müdürlüğü
İstanbul Valiliği
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri
Daire Başkanlığı
Beyoğlu Belediye Başkanlığı
Açık Radyo
Aktif Dağıtım (Yusuf Köse)
Aldemo (Aydan, Fikret Kavukçu)
Alınçizme Elektronik Organizasyon ve Tic. Ltd. Şti.
Aslı Başgöz
Atatürk Hava Limanı Giriş Gümrük Müdürlüğü
Atatürk Hava Limanı Yolcu Salonu
Gümrük Müdürlüğü
Atatürk Kültür Merkezi Müdürlüğü, İstanbul
Ateş İth. İhr. Müşavirlik Ltd. Şti. (Cem Ertaş)
Atilla Aksoy
BEK Tasarım
Betül Mardin
Bilge Barhana
Bilgin Peremeci
Borusan Makina - CAT
British Airways
Bülent Erkmən
Can Kozlu
Capitol FM
Cemil Koral
Cengiz Işıl
Cumhuriyet Gazetesi
Duran Ofset (Oktay Duran)
ES Kurye - Escort Taşımacılık ve Turizm
San ve Tic. A.Ş.

Esat Berksan
Esen Karol
Faruk Eczacıbaşı
Fatih Özgüven
Favori Multimedya (Güven Güner)
Fotoğrafhane (Aylin & Muammer Yanmaz)
GÖN (Engin Altaş)
Gülseren Onaç
Hür FM
İMAJ (Cemal Noyan)
İnterpan Reklamcılık (Mustafa İlbak)
İpek Cem
Jak Baruh
Jak Kornfilt
LINK Multimedya (Cüneyt Birol)
Magic Tanıtım ve İletişim A.Ş. (Ayhan Tezcan)
Megatrails (Sedat Nemli)
Megavizyon (Ercüment Yiğın)
Mepa (Cem Apa)
Milliyet Gazetesi
Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Vakfı
Number 1 FM
Ofset Yapımevi
Orhan Taner
Paul McMillen
Promoshop (Sedat Altun)
Radyo Foreks
Radyo 2019
Reklam İş (Mehmet Süzen)
Rıfat Öktem
Sabah Gazetesi
Sadettin Davran
Sacit Basmacı
See U Free Cards - Jos ven der Lee
Tekor Ltd. (İlkhān Çetinsu)
Tipograf (Osman Tülü)
Türek - Turizm, Taşımacılık, Otomotiv
San. ve Tic. Ltd. Şti. (Sema Çubukçu)
Yeni Yüzyıl Gazetesi
Yurdaer Acar
Yurdaer Altıntaş

Istanbul Kültür ve Sanat Vakfı
3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali'nin
gerçekleştirilmesine değerli katkılarıyla
destek veren aşağıdaki kuruluşlara
teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
is grateful to the following companies
for their generous contribution in realising
the 3rd International İstanbul Jazz Festival.

 ATA MENKUL KIYMETLER A.Ş.	 BANK EKSPRES
 BORUSAN MAKİNA CAT	 ESEM SPOR GİYİM SAN. VE TİC. A.Ş.
 FIDA FILM	 GARANTİ
 GÖN	 NIVEA FOR Men
 OSESİT YAKIŞIKLI	 ORGANICS
 Oyak IS Bank	 SIEMENS
 TURKCELL İLETİŞİM HİZMETLERİ A.Ş.	 WU

Istanbul Kùltür ve Sanat Vakfı
1996 yılı etkinliklerinin duyurularını
ücretsiz yayınlarak İstanbul Festivalleri'ne
destek olan basın kuruluşlarına
teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
is grateful to the following newspapers
for their generous contribution by providing
free space for the announcements of the
İstanbul Festivals in 1996.

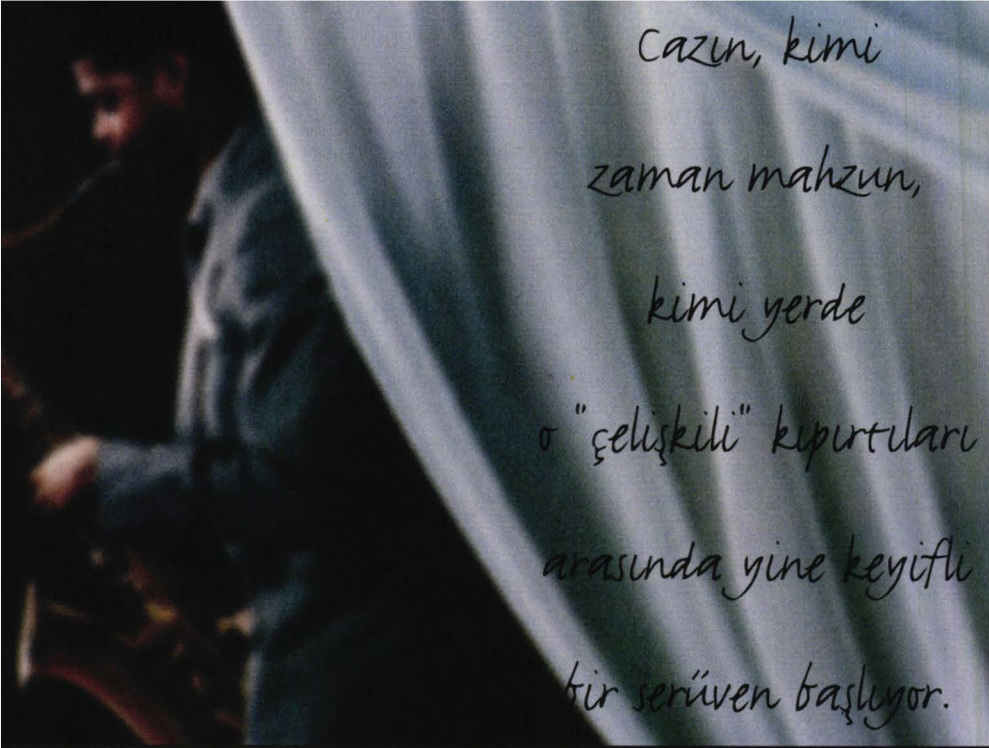
Cumhuriyet

Hürriyet

Milliyet

SABA

YENİ YÜZYIL

Cazın, kimi
zaman mahzun,
kimi yerde
o "şelışkili" kıpırtıları
arasında yine keyifli
bir serüven başlıyor.

Emlak Bankası,
Caz Festivalinin
gerçekleşmesine
katkıda bulunmaktan
onur duyuyor.

EMLAK BANKASI
"Daha Uygur Bir Yaşam İçin"

Fareyi yakaladı. Ekranı boydan boya koştu.

Bir veritabanı sunucusuna bağlandı. Durdu.

Çalmlayarak ilerledi.

Çoklu ortama vardı. Sürdü. Bıraktı. *Klik.*

Gooooooooooooooooooooool!

Nesneye dayalı programlama liginde top koşturmak için VisualAge C++ Sürüm 3.0'ın nasıl yeterli ve ne kadar gerekli olduğunu kolayca göreceksiniz.

Tam olarak tümlşik bu geliştirme ortamı, yalnızca bir GUI oluşturma aracı olmanın çok ötesinde, "göster ve tıklat" kolaylığıyla ve etkili bir biçimde, sıkı ve hızlı istemci/sunucu uygulamaları oluşturmaya olanak tanıyor. Basit bir "sürükle ve bırak" hareketiyle.

Önceden oluşturulmuş çok büyük bir Açık Sınıf nesnelere kitaplığının tüm yeteneklerini sergileyebilir ve dağıttık istemci/sunucu uygulamalarını hızla yarata-

Sizin yazılımınız bu golü atabiliyor mu?

bilirsiniz. Ayrıca, OS/2, Sun Solaris, OS/400, AIX ve MVS için Açık Nesne ve C++ derleyicileriyle, nesneye dayalı yeni uygulamalarınızı çoklu platformlara kolayca yay-

abilirsiniz. Biz böylesi yeni özelliklerin sizi heyecanlandıracağını düşündük. Infoworld dergisi de bu görüşümüzü paylaştı ve yeni VisualAge C++ sürümünü nesnelere yeniden kullanımında en üst düzey ve görsel programlamada bir şaheser olarak nitelendirdi.

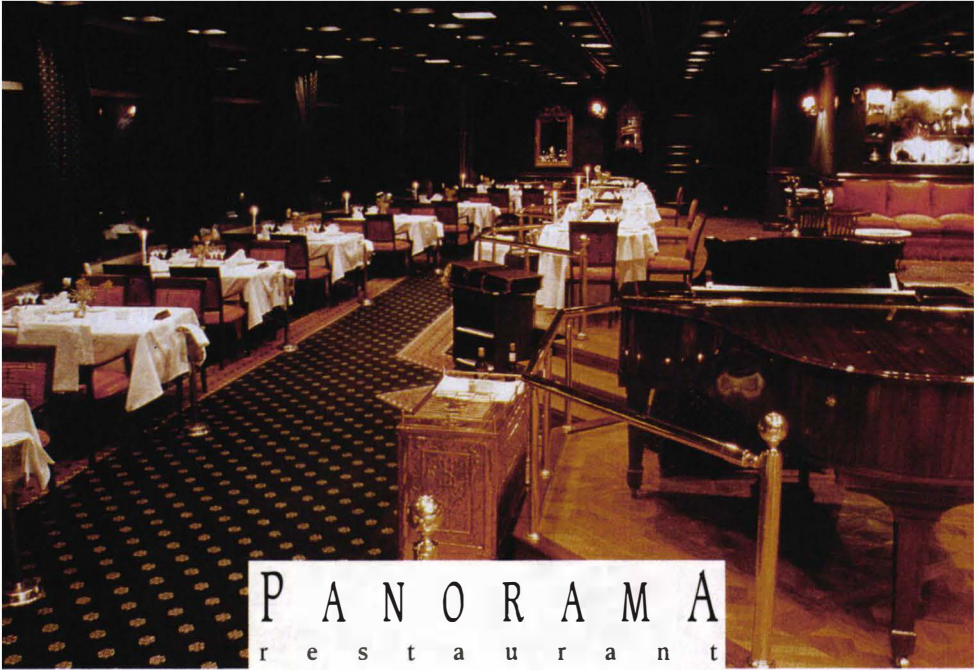
OS/2 için VisualAge C++ ile, gerçek OO istemci/sunucu geliştirme olanağı... Yapacağımız en güzel atak işte bu olacak!

OS/2 için VisualAge C++ satın aldığınızda, OS/2 WARP ve OS/2'nin bir değerlendirme kopyasının yer aldığı bir CD içeren Geliştirici Takımı'nızı da isteyin. IBM yetkili satıcıları hizmetinizde.

IBM

Dünyayı küçülten çözümler

P A N O R A M A
r e s t a u r a n t

The most stunning view of the Marmara Sea, the Bosphorus and the Golden Horn

Our new menu offers Turkish cuisine, French and Italian specialities created by our Executive Chef, Sedat Özkan

Dine & Dance Night every Friday and Saturday

After 21:30 hrs, Atakan Ünüvar, Mehmet Horoz & Tahsin Ünüvar will play international hits for you.

Open daily from 7pm to 12am, with live music. For reservations: (0 212) 251 46 96 ext 790

U y g a r l ı ğ ı n
O r t a k U m u t l a r ı
D ü n y a n ı n H e r Y e r i n d e
A y n ı D i l l e Y a z ı l ı y o r . .

Müzik, tüm sanat dalları gibi insanların yaşam kalitesini geliştirir,
ortak umutları dile getirir.

Daha güzel yaşanacak bir dünya amaçlayan ve sanatla dost olmayı
bir yaşam felsefesi olarak gören Renault, müzik sanatına da destek veriyor.

Istanbul Festivalleri "Kurumsal Sponsoru" olan Renault,
dün ve bugün olduğu gibi gelecekte de sanata ve
sanatçıya verdiği desteği sürdürecektir.

RENAULT

İSTANBUL CAZLANIYOR!

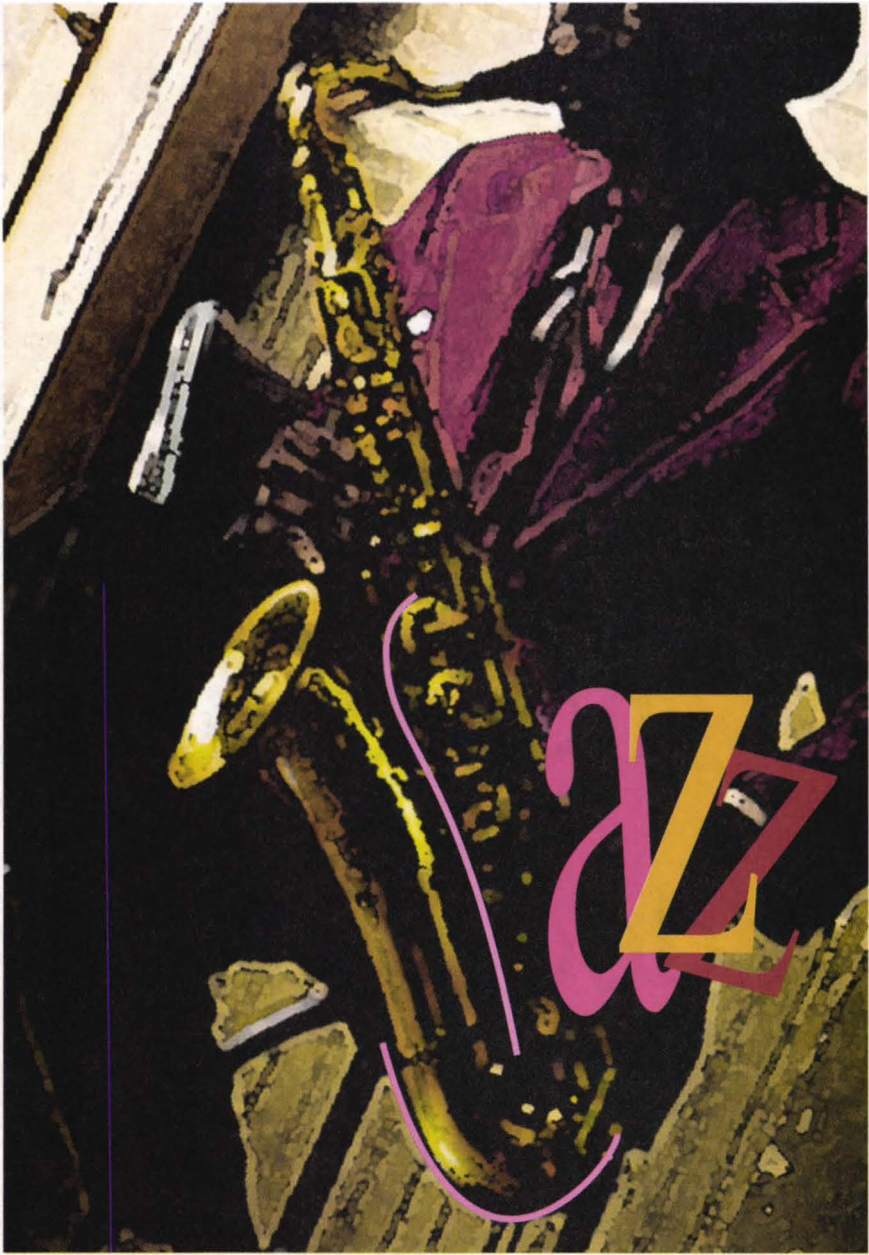
1996 İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın Kurumsal Sponsoru DHL,
3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali'nde
iyi konserler diler!

Sözünüz = Sözümüz

Cumhuriyet
her gün
sadece gazete
verir.

Hürriyet

 Milliyet

"Türkiye'nin En Güvenilir Gazetesi"

J
Y A Z Z İ M U R U

SABAH

1 Türkiye'nin en iyi gazetesi

Kendinizi Jazz'ın
sihirli ritmine
kaptırıp
sandalyenizden
düşmeyin!

ONLAR BİZİM YILDIZLARIMIZ. DÜŞLERİMİZİN

ZENGİNLİĞİ. BEKLENTİLERİMİZ, UMUT

FİLİZLERİMİZ. SAHNEYE TUTULAN IŞIKLARLA

BAŞLAYAN COŞKUMUZ. BU IŞIKLAR HiÇBİR

ZAMAN SÖNMEYECEK. A T A I Ş I Ğ I

D O Ğ R U Y E R E T U T A R

ATA MENKUL KIYMETLER A.Ş.

En İyilerin Koltukları Hiç Boş Kalmaz!

Konu harika bir sanat eseri olunca, biletler hemen tükenir. Doğal olarak! Konu harika bir hava yolculuğu olunca da öyle. Türk Hava Yolları olarak; sanatı, sanatçıları ve sanatseverleri gönülden destekliyoruz.

TÜRK HAVA YOLLARI

Glucasil™ içeren ilk ve tek Őampuan:

ORGANICS

**Saçı kökünden besler,
sağlıklı uzamasını sağlar.**

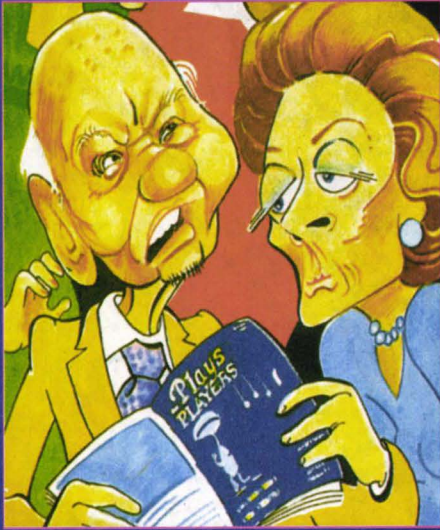

ELİDA
HAİR INSTITUTE
PARIS

AND Plays PLAYERS

PUBLISHED SINCE 1953

The National Theatre Magazine
FOR ALL PERFORMING ARTS

*"Why don't you buy your
own bloomin' copies!"*

News

Who's doing what,
where, with whom!

Interviews

Your favourite
performers tell all!

Reviews

Regional, West End and International

ANNUAL SUBSCRIPTION ORDER FORM

Please send a subscription/card holders address:

NAME.....

ADDRESS.....

.....

.....POSTCODE

Tel No.

Tel No.

UK £32.50 EUROPE £40.00 OVERSEAS £58.00 (prices include P&P)

Please send a gift subscription to: (If the card holders address is different to the recipients please put the correct billing address above)

NAME

ADDRESS.....

.....

.....POSTCODE

Message for gift subscription.....

.....

.....

1 CHEQUE I enclose a cheque for £ _____ made payable to Plays & Players Northway House, 1379 High Road, London N20 9LP

2 CREDIT CARD You can phone your credit card subscription on 0181 343 8515. Or fax to 0181 446 1410.

Please charge my VISA ACCESS/MASTER CHARGE

CARD NO

AMOUNT £ _____ EXPIRY DATE

**For News & Information
Of Theatre All Over The World**

SUBSCRIBE NOW!

BAŐAK ŐİGORTA İSTANBUL'U SANATLA BULUŐTURANLARA TEŞEKKÜR EDER.

"NEW ORLEANS GECESİ" Olympia Brass Band - DEAD CAN DANCE - JAMAICA JAZZ

JAM - LOREENA MC KENNITT - LARRY CORYELL / ANDY SUMMERS / TRILOK GURTU /

ZAWINUL SYNDICATE - ROY HARGROVE QUINTET - PACO DE LUCIA & AL DI MEOLA

& JOHN MC LAUGHLIN TRIO - CHICK COREA & Friends - JACKY TERRASSON Trio -

HERBIE HANCOCK Quartet - NEŞET RUJACAN / ÖNDER FOCAN / KÜRŞAT AND

MARK WHITFIELD - UNITY SERGIO MENDES BRASIL 99 -

DIANNE REEVES / TOSHIKO AKIYOSHI BIG BAND - KEITH JARRETT / GARY PEACOCK /

JACK DE JOHNETTE - ASIA MINOR - RABİH ABOU HALİL - YILDIZ İBRAHİMOVA

KEREM GÖRSEV ÜÇLÜŐÜ - CHARLİE HUNTER DÖRTLÜŐÜ

İLHAN ERŞAHİN ÜÇLÜŐÜ - İMER DEMİRER BEŐLİŐİ

BAŐAK ŐİGORTA

T.C. ZİRAAT BANKASI ORTAKLIĞIDIR

İLETİŞİMDE YENİ BİR BOYUT

**Size Türkiye'nin ilk
Açık Hava Televizyonu'ndan
Animasyon, Grafik, Video, Klip ve Canlı Yayın
gösterimi olanağını sunuyor.**

**REKLAM
VE
TANITIMLARINIZ
İÇİN**

favori
(212) 235 76 76

- Bu şeyi nasıl çalıştırıyor
Miles?

- Sadece düğmelere basıp,
boşlukları dolduruyorum.

M. DAVIS'LE BİR SÖYLEŞİDEN

Kazancı Yokuşu 64/4
Cihangir 80060 İstanbul
☎ (0212) 244 58 28
244 40 25
☎ (0212) 249 84 78

TIPOGRAF

işimiz iletişim!
our business is
commu-
nication!

multimedya

multivizyon...CD Rom...
prezantasyon grafiği...CD-interactive

barbaros bulvarı 34-1 balmumcu 80700 Tel. (212) 272 89 88 – 274 04 65

Dr. NEJAT F.
ECZACIBAŞI
VAKFI
YAYINLARI

Dr. Nejat F. ECZACIBAŞI

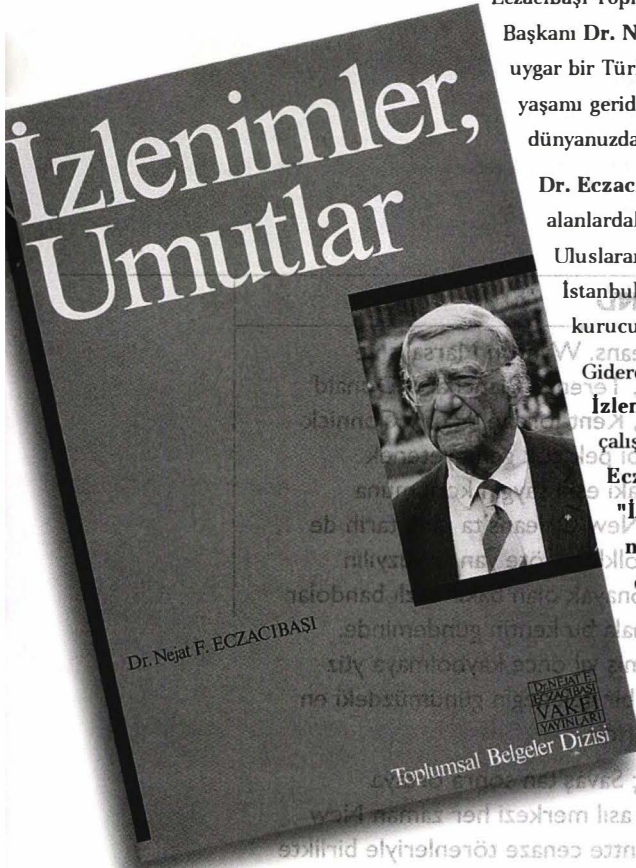
İzlenimler, Umutlar

Eczacıbaşı Topuluğu'nun kurucusu ve Onur Başkanı Dr. Nejat F. Eczacıbaşı, daha aĐdaŐ ve uygar bir Türkiye'ye adanmış 80 yıllık bir yaşamı geride bırakarak, 6 Ekim 1993 gnt dünyanızdan ayrıldı.

Dr. Eczacıbaşı, ekonomik, sosyal ve kültürel alanlardaki sayısız katkılarının yanı sıra, Uluslararası İstanbul Festivalleri'ni baŐlatan İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın da kurucusuydu.

Giderek bir "veda yapıtı" niteliğini alan **İzlenimler, Umutlar** adlı son çalışmasını, Onsz'nde Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Öyle sunmuŐtu:

"İŞ yaŐamımın ellinci yılını noktalarken, ömrüm süresince edindiğim izlenimleri ve geleceğe dönük umutlar ile beklentileri yazıya dökmek istedim; geç kuşaklar bundan belki de yararlanmak isteyebilirler diye..."

Dr. Nejat F. Eczacıbaşı'nın Anısına

Dedicated to the Memory of Dr. Nejat F. Eczacıbaşı

Katıklarından dolayı NIVEA for Men'e teşekkür ederiz.
We are grateful to NIVEA for Men for their contributions.

OLYMPIA BRASS BAND

Elliot "Stack" Callier - tenor saksofon tenor saxophone

Ernest Watson - tenor saksofon tenor saxophone

Milton J. Batiste Jr. - trompet trumpet

Dwayne Burns - trompet trumpet

Emanuel Steib - trombon trombone

Edgar J. Smith - tuba tuba

Leroy Breaux - trampet snare drum

Barry Martyn - trampet snare drum

Nowell Glass - bas davul bass drum

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 3.07.1996

Saat Time: 20.30

OLYMPIA BRASS BAND

■ Son yıllarda New Orleans, Wynton Marsalis ve kardeşlerinin başı çektiği, Terence Blanchard, Donald Harrison, Marlon Jordan, Kent Jordan, Harry Connick Jr. ve Nicholas Payton gibi pek çok genç yetenek sayesinde, caz dünyasındaki eski saygın konumuna yeniden kavuştu. Ancak New Orleans'ta tabii tarih de hep canlı: bir yanda caz folkloru, öte yanda yüzyılın başında cazın doğuşuna önyak olan bakır sazlı bandolar (brass marching bands) hala bu kentin gündeminde. Olympia Brass Band yetmiş yıl önce kaybolmaya yüz tutan müziksel ve sosyal bir geleneğin günümüzdeki en ünlü koruyucularından biridir.

Bandolar Amerika'daki İç Savaş'tan sonra ortaya çıkmışlardı. Bu geleneğin asıl merkezi her zaman New Orleans olmuştur. Bu kentte cenaze törenleriyle birlikte anılan bandolar, mezarlığa giderken yavaş, ağırbaşlı ilahiler

ve ağıtlar çalarken, dönüş yolunda ateşli caz parçalarını ve canlı marşları seslendirirler. Bu müziğe eşlik eden bir grup da (ki onlara “ikinci sıra” adı verilir) müzisyenlerle birlikte yolda yürür ve danseder. “Crescent City” (Hilal Kenti) diye anılan New Orleans’ın simgelerinden biri olan bu bandolar ayrıca geçit törenlerinde, pikniklerde, danslarda ve diğer sosyal etkinliklerde de çalarlar. New Orleans bandolarının geleneksel müziği, bir dönemde, kente gelen turistler için çalınan yorgun ve bezgin bir müziğe dönüşmüşken, 1980’li yıllarda heyecan verici ve yaratıcı bir gelenekçilik anlayışıyla yeniden hayat kazandı.

1958’de alto saksofoncu Harold Dejan tarafından kurulan Olympia Brass Band, New Orleans bandolarının yüzyılın başlarına uzanan geleneğinin tipik bir örneğidir. Dejan böyle bir grup oluşturma fikrini gençliğinde birlikte çaldığı Olympia Serenaders’tan aldı ve bu yeni topluluğu 1880’lerin ünlü Olympia Brass Band’inden ayırmak için de başına kendi ismini ekledi. Başlangıçta ondört müzisyenden oluşan bu topluluk, New Orleans’a özgü ev mimarisi ve kuru fasulye/pilav kadar bu kentin gelenekleri arasına girdi.

Üç trompet, iki saksofon, tuba, trampet ve bas davuldan oluşan tipik enstrümanlarıyla grup, pek çok kez Avrupa’da turnelere çıkıp, albümler (1968 yapımı *Dejan’s Olympia Brass Band in Europe* da dahil) doldurmanın yanısıra, New Orleans’da sürekli konserler verip kayıt çalışmaları yaptı. Amerika’da ve yurtdışında verdikleri konserlerde, üç devlet başkanının yanısıra, Kraliçe Elizabeth II ve Prens Philip gibi önemli yabancı zevatin karşısında sahneye çıktılar. Bir keresinde de, St. Peter’s Katedrali’nin önünde verdikleri birbuçuk saatlik bir konser sırasında, Papa IV. Paul onları daha iyi görebilmek için Vatikan’daki ofisinin penceresinden sarkmıştı! Olympia Brass Band’in grup elemanları, *Live and Let Die* adlı filmde, James Bond’un cenaze törenine caz yaparak katılan müzisyenlerdi.

Özgün New Orleans cazını geniş kitlelere sevdirmeye çalışan bu topluluk, ünlü Preservation Hall’la da yakın bir işbirliği içinde olmuştu: grup elemanlarının pek çoğu pazar günleri bu mekanda çalarken, Hall’un sahibi Allan Jaffe de

Olympia Brass Band New Orleans’ın geleneksel bando müziğini çağdaştırmıştır.

Olympia Brass Band has modernized the traditional brass band music of New Orleans.

1987'deki ölümüne kadar grupta "sousaphone" ve "helicon" çalmıştı. Olympia Brass Band ayrıca, geleneksel caz, gospel ve blues'dan oluşan repertuarını rhythm & blues, soul ve bop parçalarıyla zenginleştirerek New Orleans'ın geleneksel bando müziğini çağdaştırmıştır. Gösterilerinde izleyicilere şaşırtıcı bir canlılık aşıl原因an topluluk, New Orleans'ın o eski büyüünün yeniden canlandırılabilceğini kanıtlamıştır.

■ In recent years New Orleans has been back on the jazz map with a crop of young talent, headed by Wynton Marsalis and his brothers, that include Terence Blanchard, Donald Harrison, Marlon Jordan, Kent Jordan, Harry Connick Jr., Nicholas Payton and many others. But New Orleans is also about history; it weighs heavy with jazz folklore and its brass marching bands that had spawned jazz at the turn of the century. Olympia Brass Band is one of the most famous standard bearers of a musical and social tradition that had appeared to fade 70 years ago.

Brass bands were born after the Civil War in the United States. The principal center of brass band activity has always been New Orleans where bands are most often associated with funeral processions: slow, solemn hymns or dirges are played on the way to the burial, and hot jazz and lively marches on the return journey, while followers (known as "the second line") marched and danced on the streets with the musicians. These bands which were a trademark of the Crescent City also played for parades, picnics, dances, and other social occasions. During the 1980s there was a revival of the music of the traditional New Orleans marching bands that moved from tired music for jaded tourists into exciting, creative traditionalism. Olympia Brass Band was a major driving force in this revival.

Formed in 1958 by alto saxophonist Harold Dejan, Olympia Brass Band epitomized the tradition of New Orleans marching bands that stretched back to the turn of the century. Dejan got the idea from the Olympia Seranaders, a group in which he played as a youth, and he stuck his surname into it to distinguish the fledgling ensemble from the Olympia Brass Band of the 1880s. The band, which

boasted 14 members at the beginning, has become as much of a New Orleans institution as shotgun houses and red beans and rice.

The group has performed and recorded frequently in New Orleans with a typical instrumentation of three trumpets, two saxophones, tuba, snare drum, and a bass drum, although it toured and made recordings in Europe (including *Dejan's Olympia Brass Band in Europe*, 1968) many times. In its performances in the US and abroad, the band has carried on for three presidents, Queen Elizabeth II and Prince Philip and a host of other foreign dignitaries. Once, when they were doing a 90-minute stand in front of St. Peter's Basilica, Pope Paul IV came to a window of his Vatican office to get a better look! Olympians were the musicians who played for the jazz funeral in the James Bond movie *Live and Let Die*.

The band which promoted the authentic New Orleans jazz was closely associated with the famed Preservation Hall and most Olympians played there on Sundays, while until his death in 1987, the Hall's owner, Allan Jaffe, appeared regularly as the group's sousaphone or helicon player. Olympia Brass Band has also modernized the traditional brass band music of New Orleans, incorporating rhythm & blues, soul, and bop numbers into its repertory of traditional jazz, gospel and blues. The band which communicates in its show an amazing vitality to the audience, proves that the old magic of New Orleans can still be revived.

ROCKIN' DOPSIE, Jr. & the ZYDECO TWISTERS

David Rubin (aka yani *Rockin' Dopsie Jr.*) - vokal ve "rub board"
lead vocals and rub board

Anthony Rubin (aka yani *Anthony Dopsie*) - vokal ve akordiyon
vocal and accordion

Alton Rubin, Jr. (aka yani *Tiger Dopsie*) - davul ve vokal drums and vocal

Alonzo Johnson - bas gitar bass guitar

Paul "Buck" Sinegal - solo gitar lead guitar

Sbelton Sonnier - gitar guitar

"Willie the Whip" - tamburin tambourine

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 3.07.1996

Saat Time: 20.30

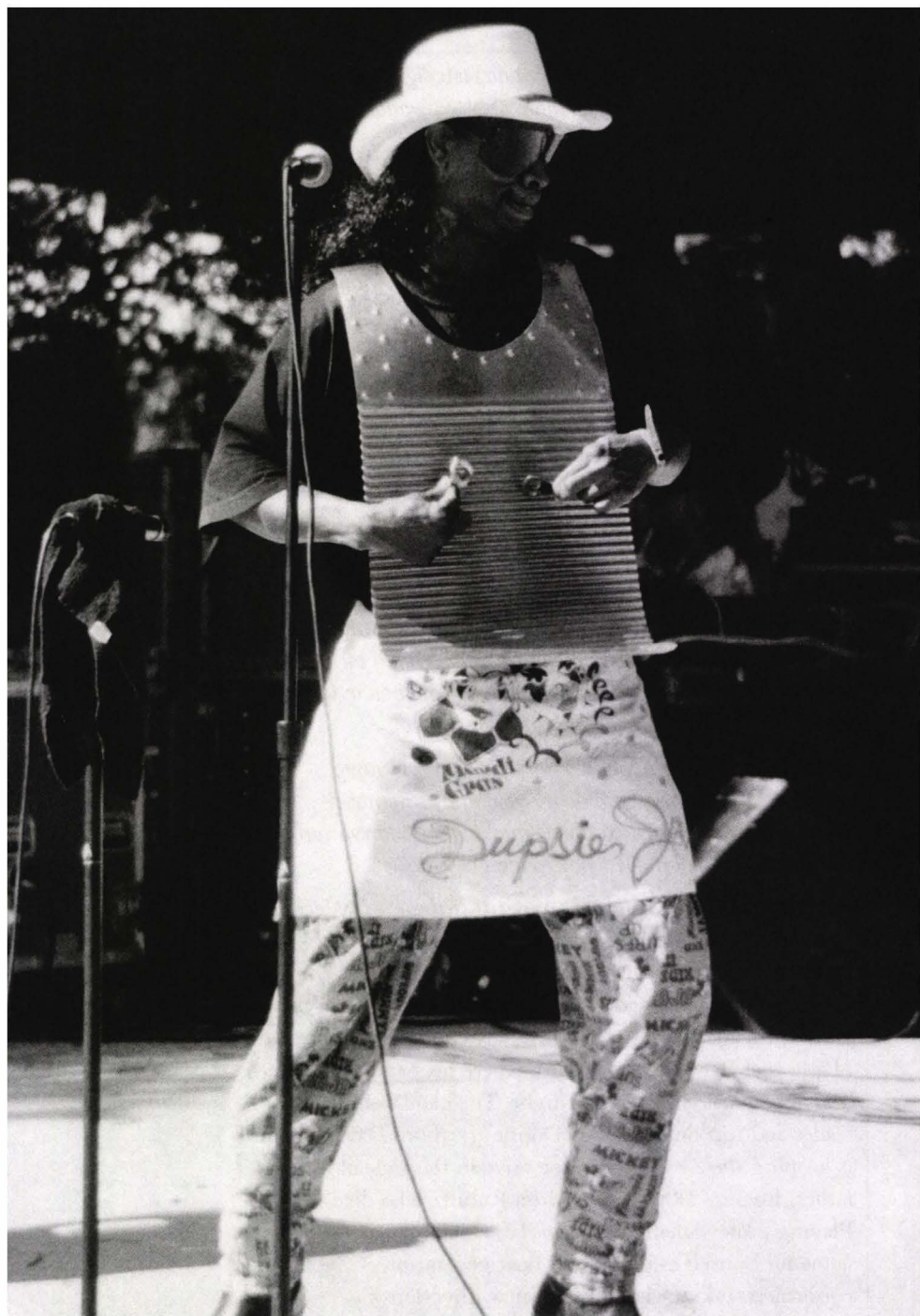
ROCKIN' DOPSIE, Jr.

■ Amerika'nın en canlı yöresel müziği olan Zydeco, Güney Louisiana ile Doğu Teksas'ta yaşayan Fransızca konuşan zencilerin, akordiyon ağırlıklı ritmik müziğidir. Simgesi haline dönüşen güneş gözlükleri ve devasa şapkasıyla Rockin' Dopsie, Jr., grubu Zydeco Twisters'in her Cuma akşamı sahneye çıktığı, New Orleans'taki Maple Leaf Bar'da sergilediği dinamik performansla kan ter içinde kalıyor. Asıl adı David Rubin olan ve "rub-board" "sürtme tahtası" çalan, grubun bu enerji dolu lideri, 1993'te ölen babası Rockin Dopsie, Sr.'in (Alton Rubin) tarzını koruyarak Zydeco geleneğini canlı tutmayı sürdürüyor. 17 yaşından beri profesyonel olarak müzik yapan Dopsie, Jr. ilginç gösterilerinde, funk ve rock elemanları katarak yeni ufuklara doğru taşıdığı Zydeco müziğinde, yeni kuşak müzisyenler arasında kendine iyi bir isim yaptı. Aşağıda, son New Orleans Jazz & Heritage Festivali'nde kendisiyle yapılan samimi bir söyleşi yer almakta.

"Üç yıl önce babamı kaybetmenin ardından, artık Zydeco müziğinden hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimi düşünüyorum. Babaannemi kaybettiğimiz zamanı hatırlıyorum: onu toprağa verdikten bir gün sonra bir yerlerde çalıyorduk; babam 'Eğer

Simgesi haline dönüşen güneş gözlükleri ve devasa şapkasıyla Rockin' Dopsie, Jr., grubu Zydeco Twisters'la her Cuma akşamı New Orleans'taki Maple Leaf Bar'da sahneye çıkıyor.

Outfitted in his signature sunglasses and ten-gallon hat, Rockin' Dopsie, Jr. and his band the Zydeco Twisters play every Friday night at the Maple Leaf Bar in New Orleans.

başına birşey gelirse' dedi, 'yapmanızı istediğim tek şey devam etmeniz; eğer bırakacak olursanız öbür dünyadan gelir hepinizin canına okurum.'

Babamı kaybettikten sonra, ilk dört ay çok zor anlar yaşadım. 12 yıldır onun yanında çalmaya alışmıştım. Ayrıca bana söylediği pek çok şeyi, sahnede birlikte çalarken yaptığı pek çok şeyi özleyorum. Sahnede pek çok kez gözlerimi kapıyorum ve onun yanımda olduğunu hayal ediyorum.

Biliyor musunuz, artık kendi imajımı yaratmam gerektiğine inanıyorum. Çünkü insanların 'babasının bıraktığı şeylerle idare ediyor' dediğini duymak istemiyorum. Aslında yaptığım, aynı tarz müziği devam ettirmektir, ancak bunu güncelleştirdim. Bunu yapmak için de babamın grubunda hiçbir zaman bulunmayan birşeyi eklemek zorundaydım, o da gruba bir klavyeci katmaktı...

Babamla çalmak tam bir deneyimdi... Zydeco müziğinde parçaları her gece farklı bir tonalitede çalar ve ritmi de değiştirdi. O yüzden dikkatli olmalıydınız, çünkü bir gece bir türlü, ertesi gece ise başka türlü çalardı. Yani benim için çok öğretici bir deneyimdi bu. Gerçekten de öyleydi.

Geceleri dua ederken, onunla konuşup iyi bir iş yapış yapmadığımı soruyor, beni doğru yoldan ayırmamasını istiyorum. Onun koruyucu meleğim olduğuna inanıyorum, çünkü herşey benim dilediğim yönde geliyor."

■ The most vibrant regional music in America, Zydeco is the rhythmic accordion-based music played by the French-speaking blacks of South Louisiana and East Texas. Outfitted in his signature sunglasses and ten-gallon hat, Rockin' Dopsie, Jr. is sweating his way through a particularly hot set at the Maple Leaf Bar in New Orleans, where his band, the Zydeco Twisters, plays every Friday night. The band's energetic leader and rub-board player, Dopsie, Jr. (born David Rubin) is keeping the Zydeco tradition alive in the style of his late father, Rockin' Dopsie, Sr. (Alton Rubin), who died in 1993. Playing professionally since age 17, Dopsie, Jr. is making a name for himself as part of the next generation of Zydeco performers, taking the music in new directions by

incorporating elements of funk and rock into his high-spirited show. The following is a candid interview he gave during the last New Orleans Jazz and Heritage Festival.

"Being that I lost my father three years ago, I think I'll never change from Zydeco music. I remember when my father's mother died, we buried her and then the next day we were performing, and he was like 'Well, if anything ever happens to me,' he said, 'the only thing I want y'all to do is just keep my legacy going and if y'all stop I'm just going to wake from the dead and slap y'all upside the head.'

The first four months after I lost my father was so hard, cause I had been used to playing on the side of him for, man, 12 years. And, just a lot of things he'd said to me and a lot of things he did when we were on stage, you know, you miss that. A lot of times I'm performing on stage, I'll close my eyes and I'll just imagine that he's next to me.

I guess for me, I had to create my own image now, you know? Cause I didn't want to hear people say 'Well, he's living off his daddy's coattails and stuff.' Actually, what I did, I kept the same style of music, but I moved it onto the era of what's going on today. I kinda took it and, actually to do that I had to bring in something my father never had in the band, and that's a keyboard player...

Performing with my father, it was an experience... In Zydeco music, he can play songs every night in a different key and kinda change the groove around. So, just that you have to be alert, you know, 'cause he'll play and one night he'll make, like, five breaks in a song and tomorrow night he'll make one break in a song. So, it's like, it was a learning experience for me. It really was.

In my prayers at night, you know, I talk to him and ask him if he thinks I'm doing a good job and keep me on the right road. I guess he's like my guiding angel, you know, cause everything's working in my favor."

*Katkılarından dolayı OFSET YAPIMEVI'ne teşekkür ederiz.
We are grateful to OFSET YAPIMEVI for their contributions.*

DEAD CAN DANCE

Lisa Gerrard - vokal, yang ch'in vurmali çalgılar vocal, yang ch'in percussion
Brendan Perry - vokal, 12 telli gitar, vurmali algılar, İrlanda buzukisi vocal,
 12 string gitar, percussion, Irish bouzouki
Robert Perry - İrlanda buzukisi, vurmali algılar Irish bouzouki, percussion
John Bonnar - vokal, tuşlu algılar, vurmali algılar
 vocal, keyboards, percussion
Ronan O'Snodaigh - vokal, vurmali algılar vocal, percussion
Lance Hogan - vokal, bas gitar, 6 telli gitar, vurmali algılar vocal, bass gitar,
 6 string gitar, percussion
Peter Bourke - vurmali algılar percussion
Nigel Flegg - vurmali algılar percussion
Pascal Morch - vurmali algılar percussion

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 4.07.1996

Saat Time: 21.00

DEAN CAN DANCE

■ 1980 yılında, her ikisi de İngiliz-İrlanda kökenli olan Brendan Perry ile Lisa Gerrard Avustralya'nın Melbourne kentinde tanışıp müziğe, edebiyata, görsel sanatlara ve birbirlerine karşı büyük bir sevgi beslediklerini farkettiler. Ertesi yıl da Dead Can Dance grubunu kurdular. “*Dead Can Dance* ismi, müziğin yaratılma aşamasını betimleyen bir dile sahip olma ve hareketsizlikten hareket elde etme isteğinden ortaya çıktı. Gördük ki asıl yaptığımız, davul veya gitar gibi hareketsiz bir şeyi ele alıp, onun doğal, saklı ama geçici olarak uyuyan özelliklerini müzisyenle uyum içinde ortaya çıkaracak bir şekilde titreşim vermesini sağlamaktı.” Grubun kaydettiği ilk parça, Avustralya'da yayınlanan Fast Forward adlı kasetli derginin Noel sayısında yer aldı. Bu parçanın ismi “Fatal Impact”di. “... parça Avrupalıların Avustralya'ya geldikleri sırada yaşanan feci olaylarla, ve bunun sonucunda, kendisinin

yerini alan kültürden çok daha eski ve derin bir yerli kültürünün yok edilmesi hakkındaydı...”

1982'de Brendan Perry ve Lisa Gerrard hitap edebilecekleri bir dinleyici kitlesi bulmak amacıyla Londra'ya yerleştiler ve ertesi yıl 4AD plak şirketiyle bir anlaşma imzaladılar. 1984 yılının Mart ayında, dört yıl boyunca besteledikleri parçalardan oluşan ve grubun adını taşıyan *Dead Can Dance* adlı ilk albümlerini doldurdular. 1984'ün sonlarına doğru *This Mortal Coil*'in ilk albümü *It'll End in Tears*'e “*Dreams Made Flesh*” ve “*Waves Became Wings*” adlı iki parçayla katkıda bulduktan sonra *Garden of the Arcane Delights* adını taşıyan 12 inçlik bir EP doldurdular. Bu albümün temel parçası “*The Arcane*”in temaları, Brendan Perry'in çizimleriyle plağın kapağında yer alıyordu.

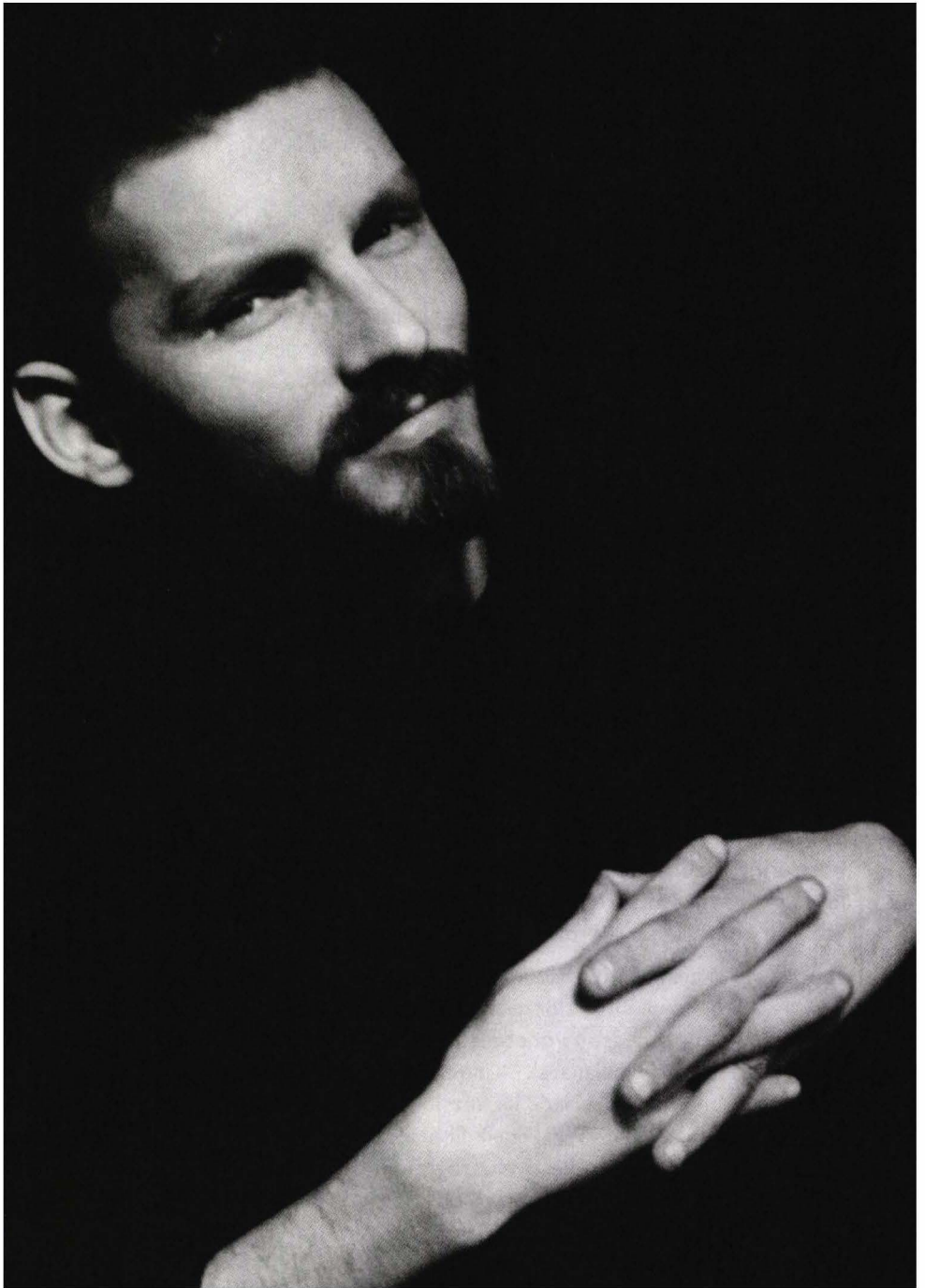
1985 yılında, ikinci *Dead Can Dance* albümü *Spleen and Ideal* piyasaya çıktı ve İngiliz İndi listelerinde iki numaraya yükseldi. 1986'da kapsamlı bir turneye çıkan *Dead Can Dance*, “*Frontier*” ve “*The Protoganist*” adlı parçalarıyla *Lonely Is An Eyesore* adlı 4AD derlemesine ve videosuna katkıda bulundu. Ayrıca Uluslararası Af Örgütü için, hiç yayınlanmayan bir parça besteleyen grup, 1987'de bu parçanın ismini üçüncü albümleri *Within the Realm of a Dying Sun*'a verdi. 1988 yılının başlarında *Dead Can Dance*, büyük bir kısmını Londra'da, bir apartmanın onüçüncü katındaki dairelerinde kaydedip yapımcılığını üstlendikleri dördüncü albümleri *The Serpent's Egg*'i doldurdular. *Dead Can Dance* 1988'in ikinci yarısında, Agustin Villarronga'nın yönettiği ve Lisa Gerrard'ın ilk oyunculuk deneyimini edindiği *El Nino de la Luna (Ay Çocuğu)* filminin müziklerini de besteledi. Bu film 1989'da İspanya'yı Cannes Film Festivali'nde temsil etti.

Dead Can Dance'in, halk ozanlarının ortaya çıktığı 11. yüzyıldan Rönesansa kadar olan dönemin dini ve din dışı müziklerine olan derin ilgisini yansıtan beşinci albümü, *Aion*'da (1990), o döneme ait enstrümanlar kullanılmıştı. 1991'de Brendan Perry ve Lisa Gerrard İrlanda'da tiyatro ve festival projeleriyle ilgilendiler. Ağustos ayında *Dead Can Dance* Dublin'deki Andrews Lane Tiyatrosu'nda,

Dead Can Dance ismi, müziğin yaratılma aşamasını betimleyen bir dile sahip olma ve hareketsizlikten hareket elde etme isteğinden ortaya çıktı.

The name *Dead Can Dance* was derived from the desire to have a language which describes the actual process of creating music, of drawing animacy out of in-animacy.

Sofokles'in *Oedipus Rex* oyununun Temenos prodüksiyonu için Lisa Gerrard'ın yazdığı müziği seslendirdi. Grup, Cavan Lakes ve Vales Festivali'nde, geçit töreni ve Lughnasa kapanış töreninin müziklerini besteledi ve yorumladı. Ekim 1992'de yayınlanan ve Dead Can Dance'in en iyi bestelerinden seçmelerin yanısıra "Bird" ve "Spirit" adlı iki yeni parçayı da içeren *A Passage in Time*, grubun Amerika'da piyasaya çıkardığı ilk albüm oldu.

Grubun 1988 yapımı *The Serpent's Egg* albümünde yer alan "The Host of Seraphim" ile bir diğer yeni vokal parçası, yönetmen Ron Fricke ile prodüktör Mark Magidson'un 14 aydan uzun bir sürede 24 ülkede çektiği *Baraka* adlı Amerikan filminde yer aldı (filmin müziği 1993'te yayınlandı). Dead Can Dance ayrıca Hector Zazou'nun 1993 yapımı *Sahara Blue* albümüne iki parçayla katkıda bulundu.

1993 yılının Eylül ayında Dead Can Dance *Into the Labyrinth* adlı altıncı albümünü doldurdu. Bu sırada Brendan Perry, İrlanda'da bu albümün kaydedildiği eski bir kiliseden bozma bir evde yaşamaya başlamıştı; Lisa ise Avustralya'nın Victoria bölgesinde Baw Baw dağlarında yaşayan ailesine geri dönmüştü. *Into the Labyrinth* albümü tüm dünyada yarım milyonun üzerinde satış yaptı. 1993'ün Eylül, Ekim ve Kasım ayları süresince, Dead Can Dance'in kendilerine eşlik eden pek çok müzisyenle birlikte dünyanın çeşitli köşelerine uzandıkları turne, Santa Monica'daki tarihi Mayfair Theatre'da verdikleri, *Toward the Within* filminde yer alan konserle sona erdi.

Toward the Within adlı ikili albüm ve video 1994 Ekim'inde piyasaya çıktı. Filmi, ilk kez *Baraka*'daki çalışmalarında tanıdıkları Mark Magidson yönetmişti. Magidson *Baraka*'dan parçalar kullanarak "Yulunga" (ruhların dansı) parçası için bir video hazırladı. İlk kez 1994 Montreal Film Festivali'nde gösterilen 77 dakikalık film, altı ay sonra 14. Uluslararası İstanbul Film Festivali programında yer aldı. Geleneksel Kelt müziğini, Orta Çağ şarkılarını, Rönesans ilahilerini ve Orta Doğu ile Kuzey Afrika etkilerini, "Dünya Müziği" kavramını yeniden tanımlayacak biçimde,

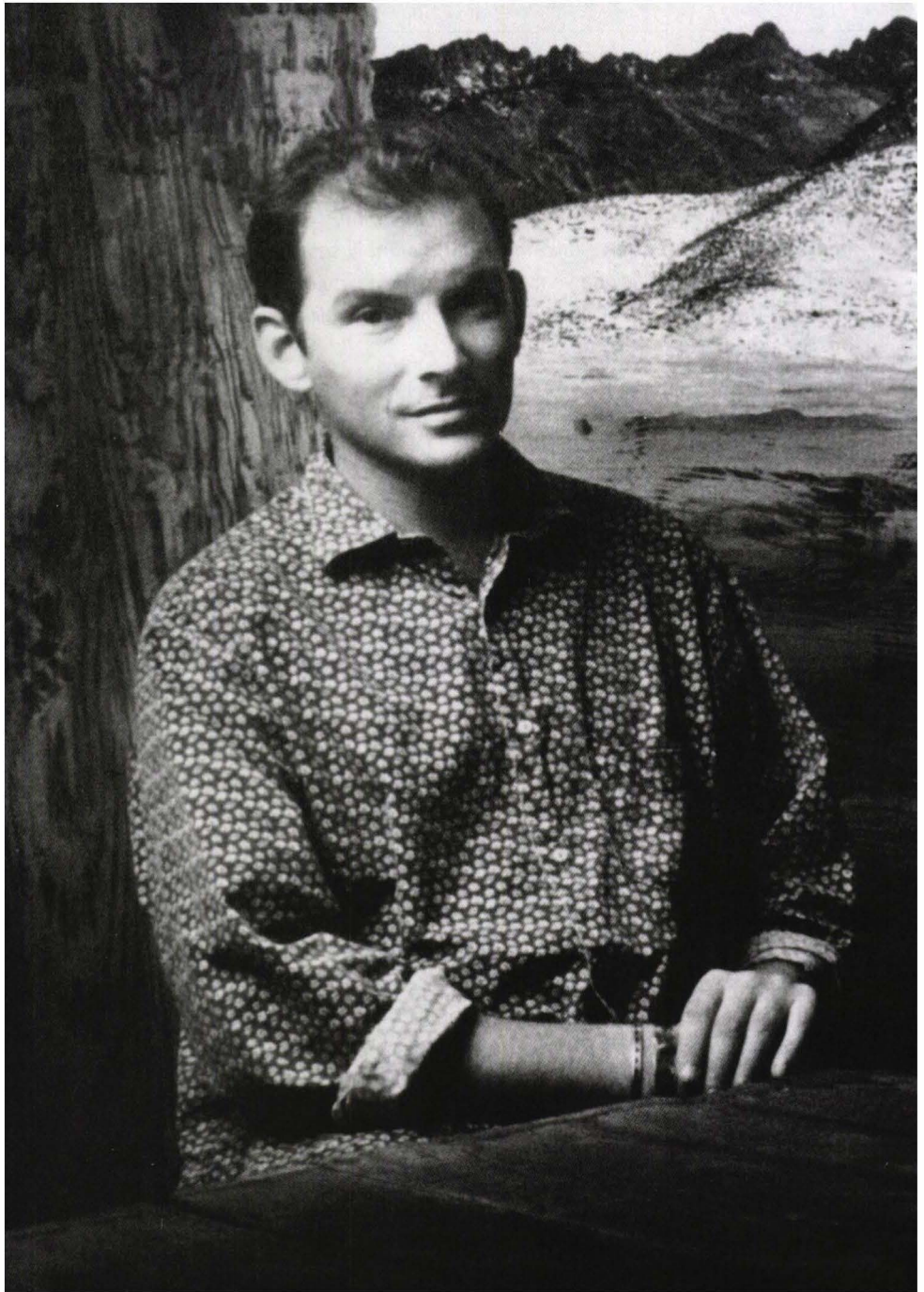
büyük bir uyum içinde biraraya getiren müzikleri, her zaman olduğu gibi, kültürleri ve devirleri aşıyordu. Yararlanabilecekleri altı stüdyo albümleri olmasına rağmen, ikili albümde ve videoda yer alan parçalardan dördü dışında hepsi yeniydi. “... Konserlerimizde daha önce kaydettiğimiz parçaları nadiren çalarız. Bunun yerine, müzisyenlere doğaçlama ve anında yaratma olanağı sağlayan açık bir müzik sistemi içinde yeni parçalar yaratmaya çalışırız. Böylesine bir süreç aracılığıyla son derece tehlikeli güzellikte bir müzik elde edebileceğimizi farkettik...”

■ In 1980 Brendan Perry and Lisa Gerrard, both of Anglo-Irish extraction, met in Melbourne, Australia and discovered a shared love for music, literature, the visual arts and one another. The following year they formed Dead Can Dance. *“The name Dead Can Dance was derived from the desire to have a language which describes the actual process of creating music, of drawing animacy out of in-animacy. We saw that we were essentially involved in the process of taking something which was inanimate, for instance a drum or a guitar, and making it resonate in such a way that it divulged its own natural, latent but dormant properties in sympathy with the musician.”* Their first released song appeared on the Christmas edition of Australian cassette magazine, Fast Forward. It was called the “Fatal Impact”. *“... it referred to the catastrophic events surrounding the introduction of Europeans to Australia and the consequent destruction of an aboriginal culture far older and wiser than the culture that was about to replace it...”*

In 1982, Brendan Perry and Lisa Gerrard moved to London in search of an appreciative audience, and the next year, signed to 4AD. In March 1984, they released their first album, a collection of the songs they have written over the previous four years. It was simply entitled *Dead Can Dance*. In late 1984, as well as contributing two songs, “Dreams Made Flesh” and “Waves Become Wings”, to the first This Mortal Coil album, *It'll End In Tears*, Dead Can Dance recorded a 12” EP, *Garden of the Arcane Delights*. The themes of the EP's central song, “The Arcane”, were illustrated by the Brendan Perry drawing which appeared on the sleeve.

Dead Can Dance'in müziği, kültürleri ve devirleri aşan bir zenginliğe sahip.

Dead Can Dance's music, has a scope that transcends both culture and time.

In 1985, the second Dead Can Dance album, *Spleen and Ideal*, was released and ultimately reached number two spot in the British independent charts. In 1986 Dead Can Dance toured extensively and contributed two songs, "Frontier" and "The Protagonist", to the 4AD compilation and video *Lonely Is An Eyesore*. They also wrote a song for Amnesty International but it was never released and instead in 1987 they used its title for their third album, *Within the Realm of a Dying Sun*. Early in 1988 they released their fourth album, *The Serpent's Egg*, the majority of which was recorded and produced in their thirteenth-floor flat in London. In the latter part of 1988 Dead Can Dance wrote the film score for Agustín Villaronga's film *El Niño de la Luna (Moonchild)*, in which Lisa Gerrard also made her acting debut. The film was shown as the official Spanish entry to the Cannes Film Festival in 1989.

Dead Can Dance's fifth album, *Aion* (1990), reflected a deep felt interest in secular and liturgical music from the age of the troubadours of the 11th century up until the early renaissance, and incorporated instruments from that period. In 1991, Brendan Perry and Lisa Gerrard worked with theatre and festival projects in Eire. In August, Dead Can Dance performed Lisa Gerrard's score for the Temenos production of Sophocles' *Oedipus Rex* at Andrews Lane Theatre, Dublin. They conceptualised and performed the music for the parade and closing ceremony of The Lughnasa at the Cavan Lakes and Vales Festival. In October of 1992, Dead Can Dance compiled a selection of their finest compositions (as well as two new compositions, "Bird" and "Spirit") as their first American domestic release under the title *A Passage in Time*.

"The Host of Seraphim" from 1988's *The Serpent's Egg*, as well as a new vocal piece, appeared in the American film *Baraka*, filmed over fourteen months in 24 countries by director Ron Fricke and producer Mark Magidson (the soundtrack appeared later in 1993). Dead Can Dance also contributed two songs to the 1993 Hector Zazou album *Sabara Blue*.

In September of 1993 Dead Can Dance released *Into the Labyrinth*, their sixth album. Brendan Perry started to live in a converted church in Ireland where the album was recorded

and produced, whilst Lisa continued to live with her family in the Baw Baw mountain range of Victoria, Australia. *Into the Labyrinth* went on to sell half-a-million copies around the world. During September, October and November of '93, Dead Can Dance toured the world with a full complement of accompanying musicians, culminating in the recording and filming of *Toward the Within* at the historic Mayfair Theatre in Santa Monica, California.

Toward the Within, a double album and video, was released in October 1994. The film was directed by Mark Magidson, whom they had first met through their work on *Baraka*. Magidson had gone on to edit the video for "Yulunga" (spirit dance), using segments taken from *Baraka*. The 77-minute-film had its world premiere at the 1994 Montréal Film Festival and was screened at the 14th Istanbul International Film Festival six months later. The music, as ever, had a scope that often transcended both culture and time. Anglo-Celtic traditions, medieval secular and renaissance liturgical chants together with Middle Eastern and North African influences were seamlessly woven together in a way that virtually redefined the term "world music". Despite having six studio albums draw material from, all but four tracks on the double album and video were previously unrecorded.

"...when we perform live we rarely include renditions of previously recorded material. Instead we use the opportunity to create new musics employing an open musical system which allows room for spontaneity and improvisation from the musicians. We have found that we can achieve some dangerously beautiful music by way of this process..."

Katkılarından dolayı TÜYAP TİM FUARCILIK YAPIM A.Ş.'ye teşekkür ederiz.
We are grateful to TÜYAP TİM FUARCILIK YAPIM A.Ş. for their contributions.

MONTY ALEXANDER AND YARD MOVEMENT

Monty Alexander - piyano ve tuşlu çalgılar grand piano and keyboards

Robert Angus - gitar guitar

Dwight Davies - tuşlu çalgılar keyboards

Carlton Messam - bas gitar bass guitar

Rolando Wilson - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 5.07.1996

Saat Time: 20.30

MONTY ALEXANDER

■ Kendinden emin ve heyecan verici bir piyanist olan Monty Alexander, 1960'lı yılların başlarından beri birinci sınıf bir müzisyen ve grup lideridir. Çalışmalarına Karayip ezgileri de katan Alexander, üzerinde büyük etkisi olan Art Tatum, Erroll Garner, Nat "King" Cole, Ahmed Jamal ve Oscar Peterson gibi müzisyenlerin stillerini başarıyla müziğine uyarlamıştır. Tuşesinin hızı, rahatlığı, belirginliği ve duygu yüklülüğü özellikle üçlü çalışmalarında ortaya çıkan Alexander, daha geniş topluluklarda da bir o kadar etkilidir.

6 Haziran 1944'de Jamaika'nın başkenti Kingston'da doğan Montgomery Bernard Alexander zengin bir ailenin çocuğuydu. Alexander'ın anne ve babası, çok küçük yaşlardan itibaren müziğe büyük ilgi duyan oğullarının klasik piyano çalmasını istediler. Ancak aldığı özel dersler, sokaklardan gelen olağanüstü müzikle sık sık kesiliyordu; klasik müzik öğretmeni Chopin'e kalipso ezgileri karıştığı zaman parmaklarıyla tempo tutmaya başlardı. Alexander, daha sekiz yaşındayken, kent kökenli ska ritmlerinden önce Jamaika'da popüler olan folk müziğini yorumlayan Lord Power'ın Mento Band'inde çalmak için evden gizlice kaçardı. Monty'nin müzik zevki, Kingston'daki Carib Theatre'da verilen bir konser sırasında izlediği Louis Armstrong'un yapıcı etkisiyle şekillenecekti.

Tuşesinin hızı, rahatlığı, belirginliği ve duygu yüklülüğü özellikle üçlü çalışmalarında ortaya çıkan Alexander, daha geniş topluluklarda da bir o kadar etkilidir.

Alexander's speed, facility, precision, and soulfulness are especially evident in a trio setting, but he's just as effective with larger combos.

Alexander delikanlılık yıllarına ilk adımlarını attığı sıralarda, müzik yapmak için Jamaika College'daki derslerini kırmaya başladı. O sıralarda Jamaika müziğinde bir dönüm noktası yaşıyordu: başçı Cluett Johnson, gitar ustası Ernest Ranglin ve piyanist Aubrey Adams'ın da yer aldığı Johnson Clue J & His Blues Blasters adlı bir stüdyo grubu kurmuştu. Bu grup kısa bir süre sonra, günümüzün Jamaika popüler müziğinin temelinde yatan canlı ritmin, ska'nın doğuşuna öncülük edecekti. Onbeş yaşındaki Monty Alexander bu müzisyenlerden birkaçıyla birlikte çalma fırsatını bulmuştu. *"Bu müzisyenlerin etrafında olmak harika bir fırsattı benim için. Onlar tam caz adamıydı. Yapımcılar istediği için insanların rahatça dinleyebileceği tarzda bir müzik yapıyorlardı; iyi yaptıkları için de bu müzik hoşlarına gidiyordu, ritmini seviyorlardı. Bu, insanların ulaşabileceği türden bir müzikti, çünkü onları dansettiriyordu, ama kökeninde blues ve bebop yatıyordu."*

Monty ilk kayıt çalışmalarını 50'li yılların sonlarında Jamaika'da yaptı. "Lazy Lou" ve "Summertime" piyasaya çıkan single'larından bazılarıdır. 1961'de, onyediy yaşındayken annesiyle birlikte Miami'ye taşınan Alexander, eğer Jamaika'da kalmış olsaydı, kuşkusuz ülkesinde müzik alanında yaşanan patlamada etkili sanatçılardan biri olurdu. Ancak ilk aşkı her zaman caz kalan Alexander, kendini Miami'deki yerel klüplerde çalıyor buldu. Bir gün Frank Sinatra, New York'taki bir gece klübünün sahibi olan arkadaşı Jilly Rizzo ile birlikte Alexander'ın çaldığı klübe geldi. Genç müzisyenin yeteneğinden etkilenen Rizzo ona klübünde çalmasını teklif etti. Böylece New York'a yerleşen genç piyanist Jilly'nin klübünde üç yıl boyunca birer ay çalıştı.

Dinamik bir performansla sahip olan Alexander, New York caz dünyasına hemen damgasını vurdu. Kendisini dinleyen piyanist Les McCann'in önerisi üzerine Pacific Jazz plak şirketiyle bir anlaşma imzaladı. Kendi adını taşıyan ilk albümü *Monty Alexander*, o günden bu yana kendisine hayranlık duyan bir dinleyici kitlesi yaratan, üçlüsüyle doldurduğu bir dizi albüme öncülük etti. Herb Ellis ve Ray Brown'ın da yer aldığı bu üçlü, New York'taki Minton's ve diğer klüplerde çalarken, Alexander yazları, Milt Jackson,

Sammy Davis Jr, Judy Garland ve Frank Sinatra gibi sanatçılara eşlik ediyordu. İlerki yıllarda Pacific Jazz, RCA, MGM, Pablo Jazz, MPS ve Concord Jazz şirketleri için de kayıt çalışmaları yapan piyanist, (1965-92 yılları arasında kırkın üzerinde LP doldurdu) aynı zamanda tüm dünyada konserlerde sergilediği yüksek tempolu performanslarıyla üne kavuştu.

Monty Alexander, son otuz yılda Miles Davis, Dizzy Gillespie gibi yıldız sanatçılarla birlikte çalarak caz dünyasının ön saflarında yer aldı. Standard caz piyano dilini Karayip ritmleriyle büyük bir ustalıklı süsleyen Alexander, 70'li yıllarda başka bir üçlü kurarak, 1974'de ve 1980'de Avrupa turnelerine çıktı, 1976'da da Montreux Caz Festivali'ne katıldı. Kendisi gibi, ilk aşkı caz olan Jamaikalı gitar virtüözu Ernest Ranglin ile birlikte, mento, reggae ve hatta çelik bidonları caz bağlamında kullanan bir dizi albüm doldurdu. Monty'nin hayranları arasında, onu 1993'te Duke Ellington'ın anısına düzenlenen konser için şarkıcı Barbara Hendriks'e öneren Quincy Jones da yer almaktadır.

Alexander'ın son projesi Yard Movement, sanatçının uzun süredir amaçladığı biçimde, cazı Jamaika müziğinin kökleriyle bağdaştırarak çalma ve kaydetme isteğinin bir sonucudur. Piyanistin ilk dönem deneyimlerinin Jamaika'nın kültür zenginliğiyle dolu çalış stili üzerinde kalıcı bir etkisi olmuştur. *"Köklerim bunlar benim. Bununla başladım, ilk etkilendiğim şeyler bunlardı"*, diyor Yard Movement'ın önderi Alexander. *"Ortaya çıkan sadece bir müzik tarzı değil, benim deneyimlerim: Jamaika'da büyüyen bir genç olarak yaşamım."*

■ A glib, exciting pianist, Monty Alexander has been a first-rate player and bandleader since the early '60s. As a musician of world stature, he's infused his work with a Caribbean flavor, and has successfully adapted and gleaned from the styles of prime influences Art Tatum, Erroll Garner, Nat "King" Cole, Ahmed Jamal and Oscar Peterson. Alexander's speed, facility, precision, and soulfulness are especially evident in a trio setting, but he's just as effective with larger combos.

Born on 6 June 1944 in Kingston, Jamaica, Montgomery Bernard Alexander was the son of affluent parents. He was fascinated with music from a very early age. His parents insisted the young Monty should learn a classical approach to piano. His lessons, however, were often interrupted by the extraordinary welter of music on the streets - his classical teacher would often rap his knuckles when calypso crept into Chopin. When he was eight-years-old Alexander would often sneak out of the house to sit-in with Lord Power's Mento Band, playing the popular folk music which preceded the urban rhythms of ska. His early taste was shaped by the formative influence of Louis Armstrong whom Monty saw in concert at the Carib Theatre in Kingston.

By the time Alexander had reached his mid-teens he began skipping school lessons at Jamaica College to play music. It was a crucial time in Jamaican music; the bass player Cluett Johnson had put together a studio band called Clue J & His Blues Blasters, featuring guitar supremo Ernest Ranglin and the pianist Aubrey Adams. This group was soon to pioneer the birth of ska, the shuffle rhythm at the heart of modern Jamaican popular music. Monty Alexander, then 15-years-old, started to sit in with some of these musicians. *"I just remember it as a fantastic occasion for me, to be around those guys. They were jazz men. They were playing an accessible music because that's what the producers wanted, and because they did it well, they liked it, they liked the rhythm. It was an accessible music to the people, because it could make them dance, but the heart and core of it was blues and bebop."*

Monty made his first records in Jamaica during the late-Fifties. Among his singles were "Lazy Lou" and "Summertime". In 1961, then aged seventeen, he moved with his mother to Miami. If he had stayed in Jamaica it is certain he would have been one of the prime players in the country's musical explosion. His first love, however, remained jazz and he found himself playing on the local club circuit in Miami. One day Frank Sinatra came in the club he's playing, with one of his friends, Jilly Rizzo, who owned a venue in New York. Impressed by the youngster's talent, Rizzo invited

Monty Alexander, son otuz yılda Miles Davis, Dizzy Gillespie gibi yıldız sanatçılarla birlikte çalarak caz dünyasının ön saflarında yer aldı.

Over the past thirty years Monty Alexander established himself in the forefront of jazz, playing with such stellar artists as Miles Davis and Dizzy Gillespie.

Alexander to play in his club. The young pianist then moved to New York and ended up with a three-year series of month-long engagements at Jilly's.

A dynamic performer, Alexander made an early mark in New York jazz scene. Following a recommendation by pianist Les McCann who heard him playing, he was signed to the Pacific Jazz label. The album eponymously titled *Monty Alexander* was the first in a fine series of trio recordings that have ensured Monty an appreciative audience ever since. The trio featured Herb Ellis and Ray Brown; they played at Minton's and other clubs in New York while Alexander working summers with the likes of Milt Jackson, Sammy Davis Jr., Judy Garland and Sinatra himself. There were other albums for Pacific Jazz, RCA, MGM, Pablo Jazz, MPS and Concord Jazz - between 1965 and 1992 he recorded over forty LPs - while his live reputation was enhanced by high-energy performances around the world.

Over the past thirty years Alexander established himself in the forefront of jazz, playing with such stellar artists as Miles Davis and Dizzy Gillespie. A master at embellishing the standard jazz piano vocabulary with Caribbean rhythms, Alexander formed another trio in the '70s, toured in Europe in 1974 and 1980, and played at the Montreux Jazz Festival in 1976. He made a series of albums with the Jamaican guitar maestro, Ernest Ranglin, whose first love is also jazz. These albums successfully incorporated mento, reggae and even steel pans into a jazz context. Monty's fan club includes Quincy Jones who personally recommended Monty to the singer Barbara Hendricks for her Duke Ellington tribute in 1993.

Alexander's latest project, *Yard Movement*, is the culmination of a long-held ambition to record and perform jazz in a Jamaican roots style. The pianist's earliest experiences have left an indelible mark on his playing, which is deeply imbued with Jamaica's incredible culture. *"This is the roots. This is what I started with, this was the earliest influence", says Alexander of Yard Movement. "It's not just the way the music sounds, it's the social experience. It's my life as a youngster growing up in Jamaica"*.

ERNEST RANGLIN ÜÇLÜSÜ / TRIO

Ernest Ranglin - gitar guitar

Ira Coleman - bas gitar bass guitar

Idris Mobammed - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 5.07.1996

Saat Time: 20.30

ERNEST RANGLIN

■ Ernest Ranglin Jamaika müziğinin gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Dünya çapında ünlü bir caz gitaristi olan Ranglin, vatandaşlarının kalbinde kalıcı bir yer edinmesini sağlayan bir yeteneğe sahiptir. Ska'nın gelişmesinde, ve bunu izleyen Jamaika popüler müziğinin yükselişinde söz sahibi kişilerden biri olan Ranglin, ülkesinin kültürünün tüm dünyanın dikkatini çekmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Ernest Ranglin, 1932'de, adanın ortasındaki kırsal alanda yer alan Robin's Hall adlı küçük bir kasabada doğdu ve büyüdü. Jamaika kültüründe müziğin her zaman özel bir yeri olmuştur. Ranglin'in kaderi, daha küçükken iki amcasının ona gitar çalmanın temel bilgilerini aktarmasıyla belirlenmişti. Amcaları, yeğenlerinin ne kadar yetenekli olduğunu farkettiği zaman ona bir ukelele aldılar.

Gitar çalmayı amcalarını taklit ederek öğrenen Ranglin, kısa bir süre sonra, ünlü Amerikalı caz gitaristi Charlie Christian'ın plaklarından etkilendi. Ondört yaşındayken, sözde Bodmin College'da eğitimini tamamlamak üzere Kingston'a yerleşti. Ranglin'in gündeminde, okulda pek öncelik tanınmayan, gitar eğitimi vardı. Bu dersleri, gitar kitapları ile gece geç saatlerde izlediği o dönem Jamaika dans gruplarından aldı. Onaltı yaşına geldiğinde Ranglin kentin yükselen genç yeteneği olarak kabul ediliyordu. 1948 yılında ilk kez bir gruba, Val Bennett Orkestrası'na katılarak o yöredeki otellerde çalmaya başladı. 50'li yılların başlarında Jamaika'nın en tanınmış grubu olan Eric Deans Orkestrası'nın bir elemanı olarak Karayipler'de ve Bahama Adaları'nda turnelere çıktı.

“Big band”lerde çalmak Ranglin’e partiyon yazmak ve düzenleme yapmak gibi çok yararlı deneyimler kazandırdı. Ayrıca sürekli çıktığı turneler ve bu sayede tanıştığı diğer kültürlerden müzisyenler, Ranglin’in geniş bir bakış açısı edinmesini sağladı. Ancak sanatçının müzik kariyeri, Jamaika’ya döndüğü sırada süpriz bir tanışma sayesinde tümüyle değişecekti. 1958 yılında, Montego Bay’de bir konser sırasında, ileride plak prodüktörü olacak, genç Chris Blackwell’le tanıştı. Ranglin’in eşsiz yeteneğinden etkilenen Blackwell, gitariste birlikte bir albüm doldurmalarını önerdi. Ortaya çıkan albüm, hem Island plak şirketinin ilk kayıt çalışması, hem de Ranglin ile Blackwell’in uzun sürecek ortak çalışmalarının bir başlangıcı oldu.

Ertesi yıl, 1959’da, Ranglin, başçı Cluett Johnson’la Clue J & His Blues Blasters adlı stüdyo grubunda birlikte çaldı. Bu alışılmadık bir “big band” tarzıydı. Johnson ve Ranglin, Jamaika popüler müziğinin temel taşı olan ilk örnekleri sayılan birkaç enstrümantal kayıt çalışması yaptılar. Gitaristin akıcı ve çok yönlü çalış tarzı, uyarılma yapmadaki yeteneğiyle birleşince, ska dönemi boyunca sürekli aranan bir müzisyen olmasını sağladı. 1964 yılında, İngiltere’de Island plak şirketini kuran Blackwell, genç Jamaikalı şarkıcı Millie ile Ranglin’i Londra’ya götürdü. Bu ikisi “My Boy Lollipop” adlı, İngiltere listelerinde iki numaraya kadar yükselen bir parça doldurdu. Bu parça daha sonraları dünya çapında “hit” oldu ve ska ilk kez pop müzik diline girdi.

Ernest Ranglin 1964 yılında Ronnie Scott’ın klübünün sürekli topluluğuyla birlikte çalarak Londra’daki ilk konserini verdi. Dokuz ay boyunca İngiliz müzik eleştirmenlerinden olumlu tepkiler alan müzisyen Melody Maker’ın yıllık caz anketinde bir numaraya yükselerek bu klüpteki çalışmasını sürdürdü. Jamaika’ya döndüğünde, Ernest artık uluslararası bir yıldızdı. Ranglin, Kingston’da aralarında Melodians’ın ünlü parçası “Rivers of Babylon”nun düzenlemesi ve Wailers’in “It Hurts to Be Alone”daki unutulmaz gitar solosunun da bulunduğu bir çok ateşli parçada çaldı. 60’lı yılların ortasında Ranglin, “I’m Still Waiting” de dahil, dört Bob Marley parçasına katkıda bulundu.

Ska’nın gelişmesinde, ve Jamaika müziğinin yükselişinde söz sahibi kişilerden biri olan Ranglin, ülkesinin kültürünün tüm dünyanın dikkatini çekmesinde önemli bir rol oynamıştır.

One of the pioneering spirits behind the development of ska - and the rise of Jamaican popular music, Ranglin has played a special role of bringing his country’s culture to global attention.

64

İlerki yıllarda, Marley uluslararası bir yıldızla dönüştüğü zaman, Ranglin'i aradı. "Bob kendisine hocalık yapmam için yaşam boyu sürecek bir iş teklif etti: turneye çıktığımız her yerde, hocası ve müzik direktörü olarak yanında bulunmamı istedi" diyor Ranglin. Ancak Ernest, diğer planları yüzünden bu teklifi hiçbir zaman kabul etmedi. Gitarist, 70'li yıllarda stüdyo müzisyeni ve aranjör olarak çalışmalarını sürdürdü. Ranglin, 1973 yılında caz kariyerine dönmeden önce, Jimmy Cliff'in grubunun bir elemanı olarak Amerika'da ve Uzak Doğu'da turnelere çıktı. Bill Harris Gitar Festivali'nde sergilediği müthiş performans üzerine 1974'te aynı festivale yine çağrılan gitarist, o yıl Randy Weston Orkestrası'yla birlikte ilk kez Newport Caz Festivali'ne katıldı. 1977'de Ernest'in *Ranglin Roots* adlı albümü piyasaya sürüldü.

1978 yılında New York'a göç eden Ranglin, hiç vakit kaybetmeden, üçlüsüyle North Sea ve Montreux Caz Festivalleri'nde konserler veren, Jamaika cazının diğer efsanevi müzisyeni Monty Alexander'la birlikte turnelere çıktı. Dört yıl sonra, 1982'de Fort Lauderdale'e yerleşen Ranglin, *From Kingston JA to Miami USA* adlı albümünü gerçekleştirdi. Dünyanın her köşesinde turnelere çıkmayı sürdüren gitarist, aralarında Kenny Burrell, Stanley Jordan, Charlie Byrd, Barney Kessel ve Tal Farlow gibi yıldız gitaristlerin de bulunduğu geniş bir hayran kitlesi edindi.

Jamaika herşeye rağmen Ranglin'in vatani olarak kalmıştır. Sanatçının ülkesinin kültürüne yaptığı katkılar, daha Liyakat Nişanı aldığı 1973 yılında takdir edilmişti. Çalışmalarının temelinde Jamaika müziği yatan Ranglin'in en son caz albümü *Below the Bassline* (1996), ayrıca bir yuvaya dönüşün de habercisidir: Ranglin bu çalışmasını, 1958 yılında dünyaya tanıttığı Island plak şirketinin yeni serisi Jamaica Jazz için doldurdu.

■ Ernest Ranglin helped shape the course of Jamaican music. He is a jazz guitarist of world renown; a wonderful talent sufficient to have earned him a lasting place in the nation's affections. That he was also one of the pioneering spirits behind the development of ska - and the consequent rise of

Jamaican popular music - has given Ranglin the even more special role of bringing his country's culture to global attention.

Ernest Ranglin was born in 1932 and grew up in the small town of Robin's Hall, a rural community in the middle of the island. Music has always claimed a special place in Jamaican culture and Ranglin's destiny was set from an early age when two of his uncles showed him the rudiments of playing the guitar. When they discovered just how good the young boy was, they bought him a ukelele.

Ranglin learned how to play by imitating his uncles, but he was soon to be influenced by the recordings of the great American jazz guitarist Charlie Christian. At the age of fourteen he moved to Kingston ostensibly to finish his studies at Bodmin College. Very high on Ranglin's agenda was to seriously study the guitar; something not on the school's priorities. His lessons came from guitar books and late-night sessions watching the Jamaican dance bands of the time. By the time he was sixteen-years-old, Ranglin was acknowledged as the rising young talent in the city. In 1948 he joined his first group, the Val Bennett Orchestra, playing in the local hotels. By the early-Fifties, he was a member of Jamaica's best-known group, the Eric Deans Orchestra, touring around Caribbean and as far north as the Bahamas.

The big bands gave Ranglin the hugely beneficial experience of learning how to orchestrate and arrange. The constant tours also gave Ranglin a wider vision, meeting musicians from other traditions. It was, however, back in Jamaica that his career was to be transformed by a chance meeting. In 1958, during an engagement in Montego Bay, he was spotted by a young would-be record producer called Chris Blackwell. Immediately impressed by Ranglin's extraordinary talents, Blackwell offered him the chance to make a record. It was the very first release by Island Records and the start of a long association between Ranglin and Blackwell.

By the following year, 1959, Ranglin had joined the bassist Cluett Johnson in a studio group called Clue J & His Blues Blasters. This was a very different kind of style to the big bands. Johnson and Ranglin recorded several instrumentals which were widely regarded as the first examples of ska, the bedrock of Jamaican popular music. Ranglin's fluent and versatile guitar style, coupled with his arrangement skills, meant he was in constant demand right through the ska era. In 1964 Blackwell, who had launched Island Records in Britain, brought a young Jamaican singer called Millie and Ranglin to London. They recorded "My Boy Lollipop" which reached number two in the UK chart. It went on to become a worldwide hit, the first time ska had infiltrated into the vocabulary of pop music.

Ernest Ranglin made his London live debut in 1964, playing with the house band at Ronnie Scott's Club. For nine months he was the featured act at the club, winning raves from the British critics and topping the Melody Maker's annual jazz poll. By the time he returned to Jamaica, Ernest was on the verge of international stardom. At home in Kingston, Ranglin worked on a legion of hot records including the arrangement on the Melodians' anthem "Rivers of Babylon" and the unforgettable lead guitar on the Wailers' "It Hurts to Be Alone", one of four Bob Marley tracks - including "I'm Still Waiting" - to which Ranglin contributed in the mid-Sixties.

In later years, when Marley was an international star, he called for Ranglin. "*Bob offered me a lifetime job to teach him, and he said whenever he would tour, he would have me travel with him as his teacher and musical director*", says Ranglin. The offer was never accepted, however, because of Ernest's other commitments: through the Seventies, Ranglin continued to work as a studio musician and arranger. Ranglin was also a member of Jimmy Cliff's group - touring Europe, the United States and the Far East - before, in 1973, Ernest resumed his jazz career. He was such a smash at the Bill Harris Guitar Festival that Ranglin was invited back in 1974, the same year that he made his Newport Jazz Festival debut with the Randy Weston Orchestra. Ernest's *Ranglin Roots* album was released in 1977.

In 1978 Ranglin migrated to New York and immediately toured with that other legend of Jamaican jazz, Monty Alexander, whose trio appeared at the North Sea and Montreux Jazz Festivals. Four years later, in 1982, Ranglin moved to Fort Lauderdale and released the *From Kingston JA to Miami USA* album. He continued to tour throughout the world, acquiring a stellar list of fans including Kenny Burrell, Stanley Jordan, Charlie Byrd, Barney Kessel and Tal Farlow.

Jamaica, however, remained Ranglin's home. His contributions to the country's culture were recognised as far back as 1973 when he was awarded the Order of Distinction, and Jamaican music remains at the core of Ranglin's work. His latest jazz album, *Below the Bassline* (1996), also represents a homecoming - it is recorded for Island Jamaica Jazz, the latest imprint from the label Ranglin helped introduce to the world back in 1958.

ASIA MINOR

Kâmil Erdem - bas bass

Tabir Aydoğdu - kanun kanun

Yahya Dai - flüt, saksofon flute, saxophone

Zafer Gerdanlı - davul drums

Yer Venue: Atatürk Kùltür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 6.07.1996

Saat Time: 18.30

ASIA MINOR

■ ASIA MINOR 1990'da topluluğun bestecisi ve basçısı Kâmil Erdem tarafından kuruldu. Topluluğun amacı geleneksel müziğimizin kendine özgü ritmik ve melodik özelliklerini, yapısına aykırı düşmeyen bir çokseslilikle ve caz disiplini içinde işleyerek çağdaş bir müzik sunmaktır. Bu açıdan ASIA MINOR'ün müzik çizgisinin Türkiye'ye ait kültürel değerleri, sadece Türkiye'nin değil tüm dünyanın anlayabileceği bir müzik diliyle ifade etmek olduğu söylenebilir. Kurulduğundan bu yana Türkiye, Almanya, İsviçre, Avusturya, Macaristan ve A.B.D.'de konserler veren, uluslararası festivallere katılan ASIA MINOR'ün *Sokak Boyunca* ve *Longa Nova* adlı iki albümü yayınlanmıştır.

■ The group ASIA MINOR was founded by the composer and bass player of the group Kâmil Erdem, in 1990. The idea of the group is to present a new version of Turkish music, in which improvisation in a jazz sense is tried to be integrated to the melodic and rhythmic uniqueness of classical Turkish music. ASIA MINOR has played at international festivals in Turkey and Europe and toured many countries including Germany, Switzerland, Austria, Hungary and the U.S.A.. The group has released two albums, *Along the Street* and *Longa Nova*.

KÂMİL ERDEM

■ 1959 Ankara doğumlu olan Kâmil Erdem müziğe klasik gitar çalarak başladı. Klasik gitar çaldığı dönemlerde Türk müziğini çok seslendirme çalışmaları yaptı. Bas gitar çalmaya başladığı 1979'dan itibaren caz müziğiyle ilgilendi. Ancak temel uğraşısı, Türk müziğini bu kez de caz disiplini içinde icra etme denemeleri oldu. Bu yöndeki ilk uluslararası deneyimlerini 1981'de katıldığı ve beş yıl çalıştığı Okay Temiz Oriental Wind grubunda edindi. Bu grupla ülkemizde ve Avrupa'da, Türkiye ve İsveç'in önde gelen müzisyenleriyle konserler verdi. 1990'da ASIA MINOR topluluğunu kurdu. Türk müziği ve cazdaki birikimini ASIA MINOR için yaptığı besteleriyle sergileme olanağı buldu. Bu toplulukla ülkemizde ve yurtdışında uluslararası festivallerde çaldı, turnelere katıldı. 1995'te "ethno jazz" türünde uluslararası alanda giderek önemli bir yer edinmekte olan Mısırlı topluluk Sharkiat'la Kahire'de konserler verdi, topluluğun yeni albümünde konuk sanatçı olarak yer aldı.

Kâmil Erdem, ASIA MINOR'ün yanısıra, yeni topluluğu Ensemble Ankara ile de hem Türkiye hem de Balkanlar ve Orta Doğu kültürlerinden etkiler taşıyan bir müzik yapmayı hedeflemektedir.

■ Born in 1959 in Ankara. As he used to play classical guitar, he devoted most of his efforts to the harmonizing of classical Turkish music, which is originally monophonic. After he took up electric bass in 1979, he carried on with the same idea, this time, however, in the jazz discipline. In 1981 he met the well-known Turkish drummer, Okay Temiz, and has been a member of the group Oriental Wind. For more than 5 years he played with outstanding Turkish and Swedish musicians in this group and played many concerts in Turkey and Europe. In 1990 he founded his own group, ASIA MINOR, and toured many countries, played at international festivals. In 1995 he played as guest artist for the new album of the Egyptian ethno jazz group, Sharkiat and performed with them in concerts in Cairo.

Topluluğun amacı geleneksel Türk müziğinin ritmik ve melodik özelliklerini, çokseslilikle ve caz disiplini içinde işleyerek çağdaş bir müzik sunmaktır.

The idea of the group is to present a new version of Turkish music, in which improvisation in a jazz sense is to be integrated to the melodic and rhythmic uniqueness of classical Turkish music.

Besides ASIA MINOR, he is the leader and founder of Ensemble Ankara, the musical identity of which is based not only on Turkish music but having influences from a variety of cultures ranging from the Balkans to the Middle East.

TAHİR AYDOĞDU

■ 1959'da İstanbul'da doğan Tahir Aydoğdu, 1981'den bu yana TRT Ankara Radyosu'nda kanun sanatçısı olarak çalışmaktadır. Türk müziğinin yanısıra çok sesli müziğe de ilgi duyan ve bu ilgisini çalış tarzına da yansıtan Aydoğdu, 1980'li yıllarda Modern Folk Üçlüsü'yle dünya turnelerine katılmış, enstrümanını Amerika, Avrupa ve Ortadoğu ülkelerinde tanıtmıştır. 1990'dan bu yana ASIA MINOR ile kanununu bu kez ethno jazz - fusion türünde başarıyla icra eden sanatçı, bu toplulukla Türkiye ve Avrupa'da birçok turnelere katılmış, uluslararası festivallerde çalmıştır. Çoksesli denemelerinin yanısıra kanunu geleneksel tarzda da ülkemizde en iyi icra eden sanatçılardan biri olan Aydoğdu, O.D.T.Ü. Müzik ve Güzel Sanatlar Bölümü'nde öğretim üyeliği yapmakta ve aynı üniversitenin Türk Müziği Topluluğu'nun şefliğini yürütmektedir.

■ Born in 1959 in İstanbul. Considered one of the masters of the traditional instrument "kanun" in Turkey, he has been a member of the Turkish classical music group in Radio Ankara of TRT (Turkish Radio and Television) since 1981. Besides his mastery of the traditional form of Turkish music, he introduced kanun in polyphonic music groups as well, as his field of interest is not limited to Turkish music only. He has been a member of one of the most popular groups of Turkey, the Modern Folk Trio, and toured more than 20 countries in the U.S., Europe, the Middle East and the Far East. He has been a member of ASIA MINOR since 1990 and gave concerts in international tours and festivals. He teaches classical Turkish music at METU (Middle East Technical University) and he is the conductor of the Turkish Music Group of the same university.

YAHYA DAI

■ 1963 Ankara doğumlu olan Yahya Dai, müziğe flüt çalarak başladı. Caza ilgi duyduğu 80'lerin başından bu yana flütün yanısıra saksofon da çalmakta olan Yahya Dai, ASIA MINOR dışında Tuna Ötenel ve Önder Focan topluluklarının albüm çalışmalarında da yer aldı. ASIA MINOR'de ağırlıklı olarak soprano saksofon ve tenor blok flüt çalan Dai, her iki enstrümanda da caz disiplininin gerektirdiği tarzın yanısıra, Türk makamlarının ses aralıklarını işleyen özel bir tarz ve üfleme tekniği geliştirmiştir. ASIA MINOR'a 1990 yılında katılmıştır.

■ Born in 1963 in Ankara, he is one of the gifted musicians of his generation. He has been playing the flute and the saxophone in several combos, participating on the albums of several artists and groups in Turkey and performing straight jazz. His main interest has always been in performing the Turkish sound in jazz sense, and this made him develop an appreciable blowing technique, especially with the tenor flute, with which he succeeded to get the sound of ney (traditional Turkish blowing instrument). He joined ASIA MINOR in 1990.

ZAFER GERDANLI

■ 1956 Kırklareli doğumlu olan Zafer Gerdanlı, Ankara Belediyesi Kent Orkestrası sanatçılarındandır. Bugüne kadar birçok caz ve pop grubuyla ülkemizde ve Avrupa'da konserler veren Gerdanlı, 1991'de katıldığı ASIA MINOR ile uluslararası festivallerde de çalmıştır. Sanatçı doğu ve batı ritmlerine olan hakimiyetini, davulun yanısıra vurmali çalgılarda da sergilemektedir.

■ Born in 1956 in Kırklareli, he is a member of the big band of the Municipality of Ankara. He has been playing professionally in many pop and jazz groups for more than 20 years. His brilliant technique made him one of the most popular drummers in Turkey. He has toured with many Turkish groups and performed in many concerts with the big band. He joined ASIA MINOR in 1991 and played with them in international festivals.

ORGANICS

*Katkılarından dolayı ORGANICS'e teşekkür ederiz.
We are grateful to ORGANICS for their contributions.*

LOREENA McKENNITT

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 6.07.1996

Saat Time: 21.00

LOREENA McKENNITT

■ Bir insanı dostlarından tanıyabileceğiniz iddiası doğruysa, Loreena McKennitt gerçekten dikkat çekicidir: o, müzik endüstrisi yöneticilerinin yanındayken de, 15. yy öncesi İspanyol din adamı St. John of the Cross ile metafiziksel beraberliğindeki kadar rahattır. Sanatçının bu tek cümlelik portresi aslında iki ayrı öykü içeriyor. Ama her ikisi de, tahmin edebileceğiniz gibi, müzikle bağlantılı.

İlk öykü, sanatçı Loreena'nın öyküsüdür... Pek çok çocuk gibi, o da müziğe karşı bir ilgi duyar, hem de tam okula başladığı ve büyüdüğünde veteriner olmaya niyetlendiği zamanda. Morden, Manitoba'da büyüyen bir kız için, özellikle de babası hayvancılıkla uğraşıyorsa, veteriner olmayı istemek hiç te garip birşey değildir. Ancak müziğe karşı duyduğu sevgi, hayvan sevgisinin yerini alır ve böylece on yıl klasik piyano, beş yıl da şan dersi alan Loreena, kasabasındaki ve civardaki folk klüplerinde ve müzikhollerde şarkı söylemeye başlar. 80'li yılların başlarında Stratford, Ontario'ya taşınan Loreena, burada Kanada'nın ünlü Shakespeare Festivali'nde besteci, aktris ve şarkıcı olarak çalışır. Kısa bir süre sonra büyük kente, Toronto'ya giden Loreena, sokaklarda birkaç kuruş için arp çalıp şarkı söyleyerek yeteneklerini sergiler. Çok geçmeden Loreena ülkesini denizaşırı sergilerde temsil ediyor, film müzikleri besteliyor, Kanada'daki hem küçük salonlarda solist olarak sahneye çıkıyor, hem de festivallerde konserler veriyordu.

İşte burada Loreena'nın öyküsünün ikinci bölümü başlar ve plak şirketi yöneticisi Loreena sahneye çıkar. Sanatçı 1985'de geleneksel şarkıların yanısıra Yeats ve Blake'in şiirlerinin müzikal uyarlamalarının da yer aldığı ve yapımcılığını da üstlendiği *Elemental* adlı ilk albümünü doldurdu. Çaldığı müziğin kaydını da yapabildiğini gören Loreena, işi ilerletip üretime ve dağıtımına geçebileceğini de düşündü. Böylece arpçı ve şarkıcı Loreena, bir yandan da bugün de faaliyetlerini sürdüren Quinlan Road Productions'ın Her İşten Sorumlu Müdürü olur. İki yıl sonra, otuz binin üzerindeki plak satışlarından destek alarak (ki bu, bırakın Kanada'yı, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, bağımsız bir yapımcı için büyük başarıdır), Noel ve kış şarkılarından oluşan bir koleksiyon olan *To Drive the Cold Winter Away*'i doldurdu. 1989 yılında Loreena tüm dünyaya açılmaya hazırdı. Üçüncü albümü *Parallel Dreams*, Atlantik Okyanusu'nun her iki kıyısında da sıcak bir ilgiyle karşılandı ve o günden bu yana yaptığı satışlarla Kanada'da Altın Plak kazandı. Bu albüm ayrıca, sanatçıya, demografik sınırları aşarak uluslararası bir hayran kitlesi sağlayan, aralıksız turne programlarının da başlangıcı oldu.

Tek sanatçılı plak şirketi Quinlan Road'un artık şarkıcının müziğine duyulan talebi karşılamaya yetmediği ortadaydı. Bir sonraki mantıklı adım, sanatçının dördüncü albümü *The Visit*'i çıkarmak için, iş bağlantıları tüm dünyada otuzun üzerinde ülkeye yayılan Warner Music Group ile ortaklık kurması oldu. *The Visit* albümünün satışları son derece etkileyiciydi: Albüm şarkıcının kendi ülkesinde iki platin plak kazandı, Amerika'da ikiyüzbinin üzerinde ve dünya çapında otuz ülkede yarım milyondan fazla sattı. Ayrıca şarkıcı bu albümüyle 1991'de "En İyi Geleneksel Albüm" dalında Juno Ödülü'nü (Kanada'nın Grammy'e eşdeğer ödülü) kazandı. Loreena'nın bir sonraki albümü *The Mask and the Mirror*, *The Visit* albümünde bulunan Kelt ezgileri üzerinde yoğunlaşıyor ve İspanya, Fas, Kuzey Amerika, Orta Çağ Fransa'sı ve Normandiya kültürlerinden etkilenen bir müziği içeriyordu. İşte tam bu noktada,

Loreen'in ilhamını "doğanın ve ifade gücünün spiritüel ve yaratıcı yanlarından etkilenme ve, dini ile ruhani arasındaki fark"tan alan müziği, tasavvuf yazarı ve müneccim St John of the Cross'un yazdıklarıyla kesişmekte. İlk albümlerindeki Kelt halk şarkıları ve o süssüz ses ve arp sadeliğinden, milyondan fazla satan albümü *The Mask and the Mirror*'in kültürler (ve asırlar) aşan müzik mozaigine kadar, çalışmaları sürekli gelişen bir sanatçıdan beklenebileceği gibi, Noel parçaları içeren son albümü *A Winter Garden*'in çoğu klişeleşmiş Noel düzenlemeleriyle yakından uzaktan ilgisi yoktur. Bu gerçeğin ardında, tabii ki Mısırlılardan Brötonlara ve İrlandalılara kadar, sanatçının işbirliği yaptığı pek çok uluslararası müzisyen yatmaktadır. Sonuçta ortaya çıkan, her parçada incelikli süprizler içeren bir müziktir.

Arp, keman, elektro gitar, egzotik vurmali çalgılar ve diğer ses dokularını, o enfes sesiyle birleştirirken, başka zamanların ve mekânların melodik imgelerini çağrıştıran, ve kendine özgü yaklaşımıyla seçkinleşen Loreena'nın albümleri, radyolarda sık sık duyulmasına karşın, onun yıldızlığa yükselişinin ardında, şarkılarının ağızdan ağıza dolaşan şöhreti yatmaktadır. Şu sıralarda çıktığı yolculuklarda altıncı albümü için yeni kaynaklar arayan Loreena'nın yoğun konser programları, bu özgün sanatçıya dünyanın dört bir köşesinden hayranlar kazandırmaya devam ediyor.

■ If it's true that you may know a person by the company she keeps, then Loreena McKennitt is a remarkable person indeed: she's as comfortable in the physical presence of music industry corporate executives as she is in the metaphysical presence of St. John of the Cross, a pre-15th century Spanish cleric. And in that one-line portrait of an artist lies two tales. Both of them are, as you might expect, accompanied by music.

The first tale is of Loreena, the artist... Like many children, she evinced an interest in music, and that's when she began her formal training, although she was intent at that time on

Kendine özgü yaklaşımıyla seçkinleşen Loreena'nın albümleri, başka zamanların ve mekânların melodik imgelerini çağrıştıır.

Loreena's albums, evoke melodic images of other times and other places, unified by the integrity of her singular vision.

being a veterinarian when she grew up. In Morden, Manitoba, that's not such a strange thing for a girl to want to be, especially the daughter of a livestock dealer. But her love of music displaced animal husbandry, so Loreena who studied classical piano for ten years and voice for five, sang in folk clubs and musical theatre in and around her home town. In the early 80s, she moved to Stratford, Ontario, where she worked as a composer, actor and singer at Canada's famed Shakespearean Festival. It wasn't long before she went to the big city (Toronto), where she honed her skills, playing harp and singing for the odd dime and dollar on the street. In short order, she was representing her country at expositions overseas, writing film music and playing concert dates both at festivals and headlining in small venues throughout Canada.

And this is where the second part of Loreena's story begins. Enter Loreena, the record company executive. In 1985, she recorded and produced her first album, *Elemental*, a collection of traditional songs (as well as the poetry of Yeats and Blake set to music). Because she was capable of playing and recording her music, Loreena figured that she might as well go ahead and manufacture and distribute it as well. So Loreena, the singer and harpist, also became Chief Everything Officer of Quinlan Road Productions (an enterprise which continues to this day). Two years later, bolstered by sales of over 30,000 (no mean feat for an independent anywhere, let alone Canada), she recorded a collection of Christmas and winter songs, *To Drive the Cold Winter Away*. By 1989, Loreena was ready to go global. Her third album, *Parallel Dreams*, was warmly received on both sides of the Atlantic, and has since gone gold in Canada. It also initiated a relentless touring schedule which secured her a fan base that defies demographic boundaries as easily it transcends international ones.

It was clear that Quinlan Road, her one-artist label, had outgrown the ability to service the demand for her music. The next logical step came with her fourth album, *The Visit*,

and a partnership with Warner Music Group, a relationship that extends to more than thirty countries worldwide. *The Visit's* statistics were impressive. It went double platinum in her native country. It has sold over 200,000 in the United States and more than half a million in over 30 countries worldwide. It won Loreena a Juno award (the Canadian equivalent of a Grammy) for Best Roots and Traditional Album of 1991. Loreena's next album, *The Mask and the Mirror*, expanded on the Celts themes found on *The Visit* and incorporated music influenced by the cultures of Spain, Morocco and Northern Africa, medieval France and Normandy. It's where Loreena's music intersects the writings of the mystic writer and visionary St. John of the Cross, here where her inspiration comes from a "*fascination with the spiritual and creative aspects of nature and expression, and the distinction between the religious and the spiritual*". As you might expect of an artist whose work has continually evolved and expanded, from Celtic folk and unadorned voice and harp of early recordings to the culture - and century - spanning musical mosaic of her million-plus selling *The Mask and the Mirror*, Loreena McKennitt's latest album, *A Winter Garden*, which uses Christmas pieces, has little to do with the cliched arrangements of most Christmas fare. A clue or two, of course, can be found in the credits which include a host of international musical collaborators ranging from Egyptians to Bretons and Irish. The result is a listening experience that includes subtle surprises at every turn.

Although Loreena's albums, intertwining her exquisite voice with harp, violin, electric guitar, exotic percussion and other sonic textures, evoking melodic images of other times and other places, unified by the integrity of her singular vision, were heard widely on radio networks and stations, it's been word of mouth that has fuelled her ascent to stardom. Currently travelling and researching sources for what will eventually be her sixth album, Loreena's rigorous concert schedule continues to earn her many new fans all over the world.

RABIH ABOU-KHALIL GROUP

Rabih Abou-Khalil - ud oud

Michel Godard - tuba tuba

Howard Levy - armonika harmonica

Mark Nauseef - davul drums

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 7.07.1996

Saat Time: 18.30

RABIH ABOU-KHALIL

■ Rabih Abou-Khalil'in yaşam öyküsü, Batı yarımkürede yaşarlarken kendi kültürlerine karşı yeni bir sorumluluk anlayışı göstererek, anavatanlarındaki sanatsal ifade biçimlerine katkıda bulunan yeni nesil Üçüncü Dünya sanatçılarından tipik öyküsüdür. Şu sıralar Münih'te yaşamakta olan Lübnanlı Abou-Khalil toplam 9 CD doldurmuş, dünyanın çeşitli köşelerindeki uluslararası caz festivallerinde çalmış ve Kronos Quartet tarafından kaydedilen yaylı çalgılar dördlüsü besteleri yapmıştır. Charlie Mariano, Steve Swallow, Sonny Fortune, Glen Moore, Miroslav Vitous, Kenny Wheeler gibi Batılı caz müzisyenleri onun gruplarında çalmış ve albümlerinde yer almıştır.

Rabih Abou-Khalil gençliğini Beyrut'ta, 60'ların ve 70'lerin kozmopolit atmosferinde geçirdi ve çok genç yaşta ud çalmaya başladı. Arap dünyasında ud, Batı dünyasındaki gitar ve piyano kadar popülerdir. Müzisyen olmaya karar verdikten sonra, Beyrut Konservatuari'nde ud virtüozu Georges Farah ile Prag Filarmoni Orkestrası'nda baş flütçü olan Josef Severa'nın gözetmenliği altında, Arap ve Avrupa Müziği eğitimi gördü. Abou-Khalil arkadaşlarıyla birlikteyken rock ve caz dinledi. Evinde Frank Zappa'nın, Ella Fitzgerald'ın ve Thelonious Monk'un albümleri vardı. 1978'de Abou-Khalil Lübnan İç Savaşı yüzünden ülkesini terketmek zorunda kaldı. Klasik flüt eğitimine Münih Müzik

Akademisi'nde Profesör Walther Theurer'in yanında devam etti. Yine de ud onun için her zaman temel müzik aleti olmuştur. Abou-Khalil tekniğini Suriyeli ustalardan, Şam'daki Michel Awad ile Halep'teki Abdulrahman Jabakji'den aldığı derslerle geliştirerek tüm Orta Doğu'yu dolaşmıştır. Özellikle Abou-Khalil'in sololarında Arap müziğinde zor rastlanan bir virtuoza tanık olunur. Arap müzisyenlerle birlikte çalışacağı zaman, bu bağlamda özel bir değer kazanan doğaçlamalar yapmaya olanak bulan Arap müziğinin en ünlü müzisyenlerini (ney ustası Selim Kusur, kemancı Yassin El-Achek, vurmali çalgılar ustaları Setrak Sarkissian ve Nabil Khaiat gibi) seçer.

Besteler her zaman bestecinin deneyimlerinin bir ürünü olduğu için, sanatçının kültürel geçmişine ve müziksel alışverişine sıkı sıkıya bağlıdır. Rabih Abou-Khalil için bu müziksel deneyimler Arap müziğinin ve Klasik müziğin çok dışına çıkmış; caza, Japon ve Hint müziklerine ulaşmıştır. Bu etkileşim Abou-Khalil'in müzisyen seçimine (örneğin Hindistan'da Madras'tan Ramesh Shortham) ve bestelerine yansımıştır. Bunlar biçim, ritm ve makam açısından. Klasik Arap müziği kurallarına uyum gösterse de, pek çok farklı etkiyi de yansıtır.

Müzisyenlerin kişisel ilişkilerinde olduğu gibi, çalışmalarında da çok yönlü olmaları gerektiğine inanan Benny Bailey, Christian Burchard ve Mal Waldron gibi Münih'te yaşayan müzisyenler, Abou-Khalil'i kendi Arap bestelerini ünlü ve deneyimli caz müzisyenleriyle çalma konusunda cesaretlendirmiştir. Böylesine bir ortak çalışma ancak birlikte çalışılan müzisyenlerin ritm ve melodi açısından karmaşık notaları rahatlıkla okuyabilmelerine ve alışık olmadıkları yapıları anlayabilmelerine bağlıdır. Farklı ses oluşumu ve cümle yapısıyla diğer müzik türlerinden ayrılan caz geleneğinden gelen müzisyen, çaldığı müziği bozmadan spontane bir biçimde "kişiselleştirmeyi" başarabilmelidir. Elde edilen sonuç benzersiz olmuş ve bugüne kadar (geleneksel bir biçimde sınırları zorlamaya hep eğilimli olan) cazı ve Doğu müziklerini birleştirme konusunda denenmiş her

tür çalışmayı kesinlikle aşmıştır. Bu, tıpkı kolay erişilebilirliği açısından cazı daha geniş bir kitleyle buluşturan Güney Amerika müziği gibi, caz dünyasına taze bir soluk sağlayabilir.

Rabih Abou-Khalil'in baladları dinleyicilere, Arap kültürünün eski şiirsel dönemlerinin fantastik anılarını çağırıştırır. Sanatçının virtüöz çalışı eleştirmenler tarafından "caz gitaristlerine ders" olarak önerilmiştir. Kimseyi zorlamayan teknik yeteneği tüm gruba sağlam bir zemin hazırlar. "Sonny Fortune, Glen Moore, Charlie Mariano, Glen Velez gibi birlikte çalıştığı Batılı müzisyenler, hiçbir zaman kültürel bir görevi yerine getiriyor veya Arap çöllerinde bir misyonla görevlendirilmiş izlenimi vermiyorlar (Die Weltwoche, Zürich). "Birlikte çalma çışkusunu ve yoğunluğunu buluşucu ve aynı zamanda da müziksel açıdan anlamlı" (Frankfurter Allgemeine Zeitung). Abou-Khalil'in son derece şaşırtıcı derecedeki Arap ve Batı müziği bilgisi ile müzik tarihine olan hakimiyeti, ona Doğu ile Batı arasında bir köprü kurmasına ve bunun sonucunda gerek kendisinin gerekse çalışmalarının Arap dünyasında olduğu kadar Batı dünyasında da ilgi ve övgüyle karşılanmasına yardımcı olmuştur. Abou-Khalil kendi çalışmalarını, dış etkilerin ve özellikle de Batı Pop müziğinin sorgusuzca taklit edilmesinin tehdidi altındaki bir müzik geleneğinin sürdürülmesi ve geliştirilmesi olarak görmektedir.

■ Rabih Abou-Khalil's biography is typical for a new generation of Third World artists, who, while living in the Western hemisphere, have contributed significantly to the artistic form of expression in their home countries by demonstrating a new sense of responsibility for their native culture. A Lebanese now living in München, Germany, Abou-Khalil recorded a total of 9 compact discs, performed at international Jazz festivals the world over, composed pieces for string quartet that were recorded with the Kronos Quartet. Western Jazz musicians such as Charlie Mariano, Steve Swallow, Sonny Fortune, Glen Moore, Miroslav Vitous, Kenny Wheeler have played in his bands and can be heard on his records.

Rabih Abou-Khalil'in virtüöz çalışı eleştirmenler tarafından "caz gitaristlerine ders" olarak önerilmiştir.

Rabih Abou-Khalil's virtuoso playing has been recommended by critics as "a lesson for Jazz guitarists".

Rabih Abou-Khalil spent his youth in Beirut, Lebanon in the cosmopolitan climate of the Sixties and Seventies and started playing the oud at a very early age. In the Arab World, this instrument is as popular as guitar and piano are together in the West. Having decided to become a musician, he studied at the Beirut Conservatory for Arabic and European Music under the guidance of oud virtuoso Georges Farah and flute with Josef Severa, first flutist with the Prague Philharmonic Orchestra. In the company of friends, Abou-Khalil listened to Rock Music and Jazz. He owned records by Frank Zappa, Ella Fitzgerald and Thelonious Monk. In 1978, the Lebanese civil war forced him to leave his country. He continued his classical flute studies at the Munich Academy of Music with Professor Walther Theurer, although the oud always remains his main instrument. He has traveled the entire Middle East, refining his technique by taking lessons with the Syrian masters Michel Awad in Damascus and Abdulrahman Jabakji in Aleppo. Especially in Abou-Khalil's solo performances one becomes witness of a virtuosity that is rare in Arabic music. When working with Arab musicians, he always chooses the most famous instrumentalists of the Arab music scene (the nay player Selim Kusur, the violinist Yassin El-Achek and the percussionists Setrak Sarkissian and Nabil Khaiat, to name but a few) who find in this context enough room and appreciation for their improvisations.

Compositions have always been a product of the whole spectrum of a composer's experience and are therefore closely linked to his cultural background and musical encounters. In Rabih Abou-Khalil's case, these encounters reach far beyond the range of Arabic and classical music and into the realms of Jazz, Japanese and Indian music. This is reflected in his choice of musicians (Ramesh Shortham from Madras, India, for example) and his compositions. Although complying with the rules of classical Arabic music as regards form, rhythm and mode, they frequently reflect the many different influences.

A conviction that musicians should be as versatile as possible as well as personal contacts, to Munich-based musicians such as Benny Bailey, Christian Burchard and Mal Waldron encouraged Abou-Khalil to perform his own Arabic compositions with renowned and experienced Jazz musicians. Such a cooperation is only possible if the musicians involved are able to fluently read rhythmically and melodically complex scores and to understand unfamiliar structures. Coming from the contrasting Jazz idiom with its differing sound formation and phraseology, the player should be able to spontaneously "personalize" the music without falsifying it. The result has proved itself to be unique and certainly outshines everything as yet tried in terms of fusing Jazz (traditionally eager to cross boundaries) and Eastern Musics. It might easily be as stimulating to the Jazz world as, for example, South American music which, by virtue of accessibility, has introduced Jazz to a larger audience.

Rabih Abou-Khalil's ballads evoke in the listeners fantastic memories of the poetic early periods of Arab culture. His virtuoso playing has been recommended by critics as "*a lesson for Jazz guitarists*". Never straining after effect, his technical abilities provide a secure ground for the entire group. "*His Western collaborators (Sonny Fortune, Glen Moore, Charlie Mariano, Glen Velez, et al.) never give the impression of fulfilling a cultural duty, or being ordered off, as it were, to missionary work in the Arabian desert*" (Die Weltwoche, Zurich). "*The enthusiasm and intensity for their collective playing is infectious and, at the same time makes a lot of musical sense*" (Frankfurter Allgemeine Zeitung). Abou-Khalil's amazing knowledge of Arabic and Western musics and their histories help him in building a bridge between East and West, and in consequence he and his work meet with attention and praise in the Arab as well as the Western world. He himself sees his work as a continuation and further development of a musical tradition massively threatened by external influences, and in particular the uncritical copying of Western Pop Music.

MICHEL GODARD

■ Çeşitli müzik tarzlarına rahatlıkla uyum sağlayan Michel Godard, Klasik ve emprovize müzikte olduğu kadar cazda da yeteneğini sergilemektedir. Orkestra deneyimi fazla olan Godard, Fransız Radyosu Filarmoni Orkestrası, Orchestre National de France, Ensemble Musique Vivante ve Ensemble Contemporain'de çalmış, Arban Chamber Brass Beşlisi ile Japonya, Afrika ve A.B.D'de turnelere çıkmıştır. Claude Barthelemy'nin yönetimi altında, Michal Portal, Martial Solal, Henri Taxier, Antoine Herve, Barry Altschul, Kenny Wheeler ve Ray Anderson ile birlikte çalmıştır. Avrupa'nın tanınmış caz festivallerine davet edilen sanatçı Paris, Nimes, Le Mans, Zürih, Köln, Moers, Leipzig gibi kentlerde de sahneye çıkmıştır. Şu sıralarda Impossible Trio, Gerard Marias Sextet, Steve Potts Quintet ve kendi grubu Le Chant du Serpent ile sürekli çalışmalar yapmaktadır.

■ At home in many divers musical styles, he plays with equal ability in Jazz as well as in Classical and improvised music. He has ample experience in orchestras, having played with Philharmonique de Radio France, Orchestre National de France, Ensemble Musique Vivante, Ensemble Contemporain and the quintet Arban Chamber Brass with which he toured Japan, Africa and the U.S.A. Under the direction of Claude Barthelemy he appeared together with Michal Portal, Martial Solal, Henri Taxier, Antoine Herve, Barry Altschul, Kenny Wheeler and Ray Anderson. He has been invited to perform at many of the reknowned European Jazz Festivals; in Paris, Nimes, Le Mans, Zürih, Köln, Moers, Leipzig. At the time of writing he plays regularly with the Impossible Trio, Gerard Marias Sextet, Steve Potts Quintet and his own group Le Chant du Serpent.

HOWARD LEVY

■ İsmi henüz pek az Avrupalı tarafından bilinmesine rağmen, dünyanın seçkin armonikacılarından biri olan Howard Levy her yıl Almanya'daki Hohner Ödülleri için

davet edilmektedir. Armonikaya daha fazla değer verilen A.B.D’de, Bela Fleck ve the Flecktones ile yaptığı çalışmalar ve Jim Messina’dan Dolly Parton’a kadar pek çok müzisyenle gerçekleştirdiği kayıtlarla tanınır. Armonikanın ses yelpazesini geliştirip kemanın, trompetin ve saksofonun tınlarının benzerini elde ederek, enstrümanın teknik olanaklarında devrim yaratmıştır.

■ Though many Europeans have not yet become aware of his name, he belongs to the world elite of harmonica players and is invited yearly to perform for the Hohner Awards in Germany. In the U.S.A., where the harmonica is more highly regarded, he is known for his work with Bela Fleck and the Flecktones, and his extensive recording-work with the likes of Jim Messina to Dolly Parton. He revolutionized the technical possibilities of his instrument expanding its sound scope to emulate the tone of the violin, trumpet or saxophone.

MARK NAUSEEF

■ Amerika’da doğan Lübnan asıllı davulcu Mark Nauseef, Bali’nin Gamelan, Kızılderili ve Gana ritimleri üzerine eğitim gördü. Cazda olduğu kadar rock dünyasında da çalışabilen Nauseef, yıllar önce Thin Lizzy grubuyla şöhrete ulaşmıştı. Bugün caz sanatçılarıyla çalışmayı yeğleyen müzisyen, Joachim Kühn, Trilok Gurtu, Jack Bruce, Jan Akkerman, Velvet Underground, Paquita d’Rivera, Andy Summers, L.Shankar ile birlikte çalmış ve kayıt çalışmaları yapmıştır.

The American born drummer of Lebanese descent studied Balinese Gamelan, North-Indian and Ghanese rhythms and is just as much at home in the world of Rock as in Jazz. He came to fame with the group Thin Lizzy many years ago but today prefers working with Jazz artists, and has released quite a few records featuring his own music on the CMP label. He has recorded and performed with Joachim Kühn, Trilok Gurtu, Jack Bruce, Jan Akkerman, Velvet Underground, Paquita d’Rivera, Andy Summers ve L.Shankar.

Katkılarından dolayı ATA MENKUL KIYMETLER A.Ş.'ye teşekkür ederiz.
We are grateful to ATA MENKUL KIYMETLER A.Ş. for their contributions.

LARRY CORYELL, ANDY SUMMERS, TRILOK GURTU

Larry Coryell - gitar guitar

Andy Summers - gitar guitar

Trilok Gurtu - vurmali çalgılar percussion

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 7.07.1996

Saat Time: 20.30

LARRY CORYELL

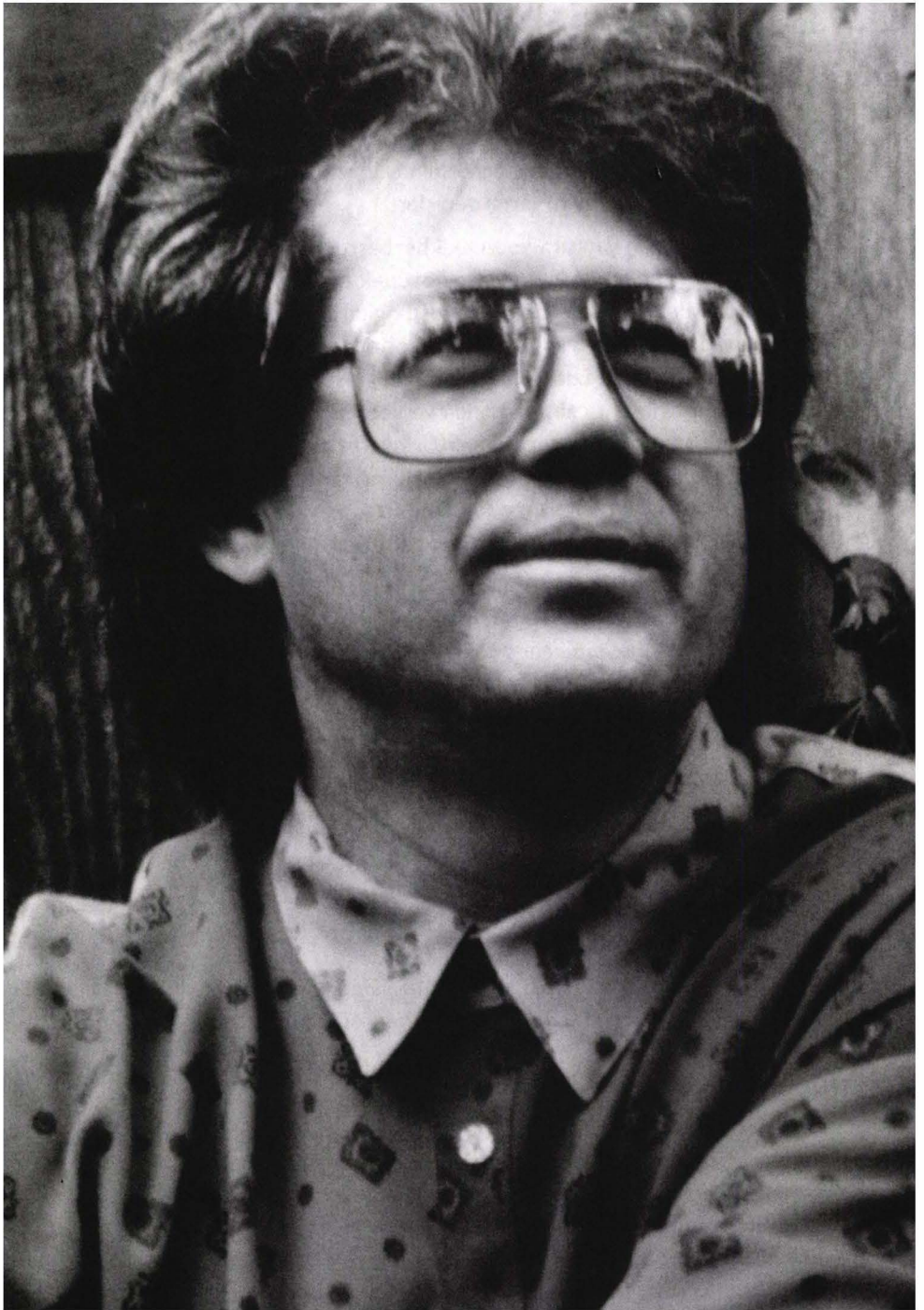
■ Larry Coryell, 1960'ların sonlarında Gary Burton Quartet ile birlikte yaptığı parlak çalışmalardan bu yana, en tanınmış gitaristlerden biri olarak caz dünyasının ön saflarında yer almakta.

2 Nisan 1943'de Galveston, Teksas'da doğan Larry Coryell, Washington Eyaleti'nde büyüdü. Gitarist olarak ilk kez, 1958'de, klavyeci Michael Mandel ile birlikte kurduğu rock'n'roll grubunda çaldı. 1965 yılında New York'a taşınan Coryell, önce efsanevi gitarist Gabor Szabo ile birlikte, sonra da onun yerine geçerek, Chico Hamilton'ın grubunda çaldı. 1966'da Kızılderili tenor saksofoncu Jim Pepper ile birlikte Free Spirits grubunu kuran Coryell, Gary Burton ile turnelere çıktı (1967-68) ve Herbie Mann'ın *Memphis Underground* (1968) adlı albümünde çaldı. Jimi Hendrix'in ve Cream'de çalan Eric Clapton'ın cesur çalış tarzlarından etkilenen Coryell, 1968'de Michael Mantler'in *Jazz Composer Orchestra* projesinde elektrik gitarını müthiş bir biçimde konuşturdu.

Coryell, 70'li yılların başlarında, caz fusion hareketinin ön saflarında yer alıyordu. Caz, rock ve Dünya Müziği'ni birleştiren yeni müzik sentezinin önde gelen yenilikçilerinden biri olan Coryell, grubu The Eleventh House ile enstrümantal virtüözitesinin doruklarına ulaştı.

Başarılı yorumlarının yanısıra yetenekli bir besteci de olan Larry Coryell, uzun kariyeri boyunca gözüpek bir müzisyen olarak isim yaptı.

A gifted composer as well as interpreter, Larry Coryell has enjoyed a sustained career, noted for its musical bravura.

Yetmişli yılların ortalarında yeteneklerini tümüyle akustik gitara yöneltmeye karar veren Coryell, bu dönemde, pek çok klasik parçayı çarpıcı bir biçimde yorumlayarak ve özellikle 20. yüzyıl İspanyol bestecilerinin çalışmalarına eğilerek, repertuarının boyutlarını genişletti.

Başarılı yorumlarının yanısıra yetenekli bir besteci de olan Larry Coryell, uzun kariyeri boyunca gözüpek bir müzisyen olarak isim yaptı. Coryell akustik gitarının kapasitesini, aralarında Philip Catherine, John McLaughlin, Al di Meola ve Paco de Lucia'nın da bulunduğu seçkin sanatçılarla yaptığı kayıt çalışmalarında ve verdiği konserlerde sonuna kadar sergiledi. 90'lı yılların ortasında Coryell, dünyanın dört bir yanında dinleyicilerini, hem akustik hem de elektro gitarını o kendine özgü ve benzersiz tarzıyla çalarak büyülemeyi sürdürüyor.

■ Since his brilliant stint in the late sixties with the Gary Burton Quartet, Larry Coryell has remained at the forefront of jazz as one of the pre-eminent guitarists in the world today.

Born on 2 April 1943, in Galveston, Texas, Larry Coryell grew up in the state of Washington. He first worked as a guitarist in 1958 when he formed a rock'n'roll band with keyboard player Michael Mandel. In 1965 he relocated to New York and joined Chico Hamilton's band, overlapping with the legendary guitarist Gabor Szabo, whom he eventually replaced. In 1966 he formed Free Spirits with Indian tenor player Jim Pepper. He toured with Gary Burton (1967-68) and played on Herbie Mann's *Memphis Underground* (1968). Coryell was impressed with the exploits of Jimi Hendrix and Eric Clapton with Cream, and his performance on Michael Mantler's *Jazz Composer Orchestra* project in 1968 was scariying electric guitar at its best.

Coryell was at the forefront of the jazz fusion movement in the early seventies. A prime innovator of the new musical alchemy combining jazz, rock and world music, he has reached new heights of instrumental virtuosity with his band, The Eleventh House. In the mid-seventies, Coryell elected to

devote his considerable talents entirely to the acoustic guitar. During this period, he expanded the parameters of the instrument with his superlative interpretations of many pieces from the classical repertoire, with a particular focus on the works of 20th century Spanish composers.

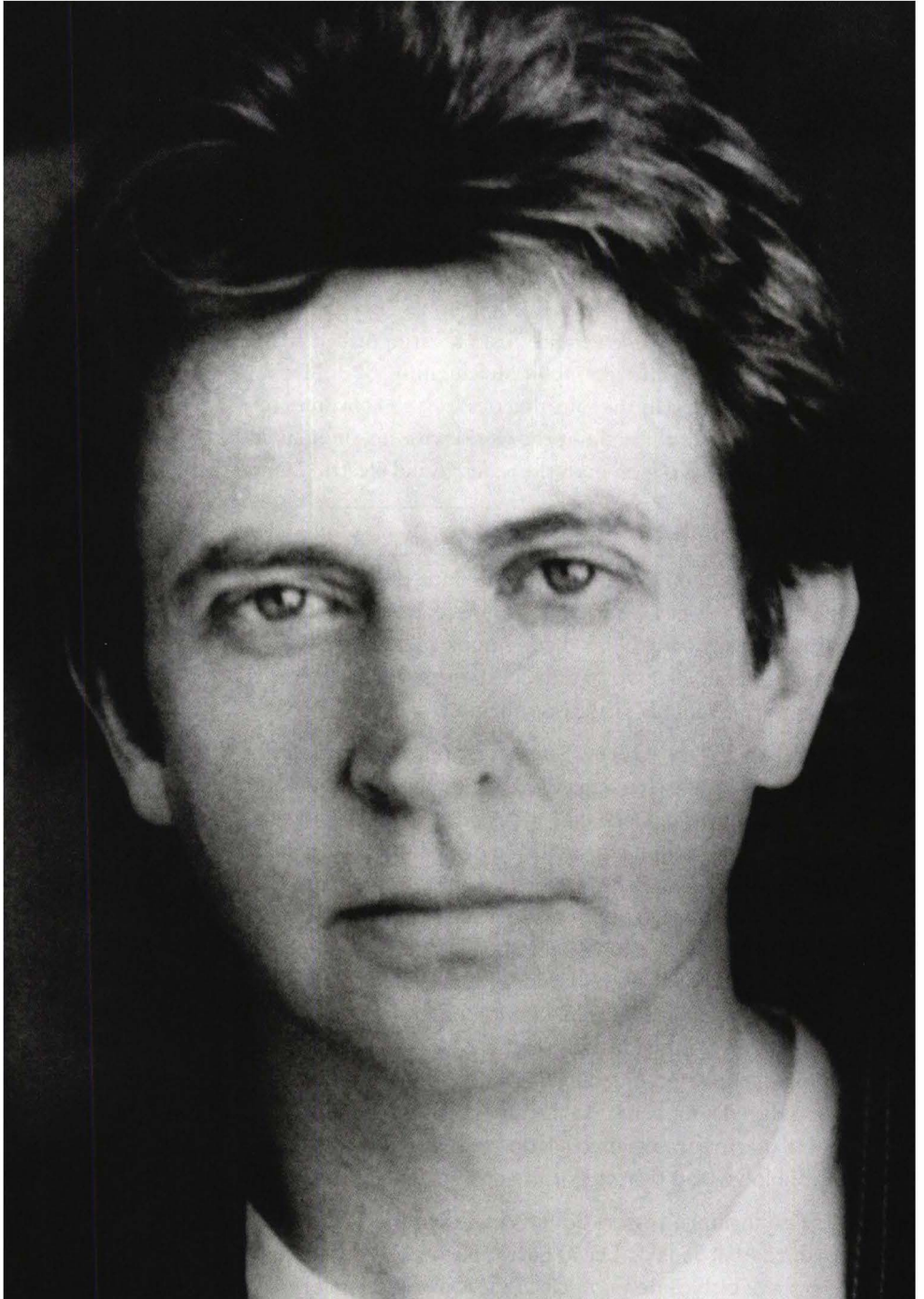
A gifted composer as well as interpreter, Coryell has enjoyed a sustained career, noted for its musical bravura. He has exploited the acoustic instrument to its fullest in recordings and performances with an endless list of distinguished artists including Philip Catherine, John McLaughlin, Al di Meola and Paco de Lucia. In the mid-nineties Coryell continues to delight audiences throughout the world with his singular and idiosyncratic playing on both the acoustic and electric guitar.

ANDY SUMMERS

■ Günümüzün en tanınmış, aynı zamanda da en özgün gitaristlerinden biri olan Andy Summers, karmaşık caz ve klasik kalıplarını makul bir ölçüde punk rahatlığıyla harmanlayarak, elektro gitarın sınırlarında gezen çalışmalarını yeni bir yüzyıla taşımakta.

31 Aralık 1942'de Andrew Somers olarak Poulton-le-Fylde, Lancashire, İngiltere'de doğan Andy Summers, Bournemouth, Dorset'te büyüdü. Daha ilk gençlik yıllarında kentte gece klüplerinde ve cafe-barlarında sahneye çıkmaya başladı. Zoot Money ile ilk kez yöresel bir kabare grubu olan Don Rob Band'de tanışan Summers, bir süre sonra şarkıcının Big Roll Band'ine katıldı. Bu muhteşem soul / R&B grubu, 1960'lı yılların ortalarında Londra klüplerinin başlıca isimlerinden biri haline geldi. Summers, Money ile ortak çalışmalarını Dantillon's Chariot ile Amerika kökenli New Animals gruplarında sürdürdü. 1968'de New Animals grubu dağıldıktan sonra Kaliforniya'da kalan gitarist klasik tarzda çalışmalara eğildi, bir latin-rock grubuna katıldı ve çeşitli Hollywood tiyatro gruplarında görev aldı.

1973'de İngiltere'ye geri dönen Andy Summers, dört yıl boyunca Neil Sadaka, David Essex, Kevin Coyne ve Kevin Ayers gibi birbirinden çok farklı sanatçılarla turnelere çıktı.

Mayıs 1977'de geçici bir topluluk olan ve Sting (bas) ile Stewart Copeland'in de (davul) yer aldığı Scontium 90'da gitar çaldı. Summers bu ikiliyi o kadar etkilemişti ki, Sting ve Copeland ona sürekli grupları Police'e katılmasını teklif ettiler. Gitarist, 1983'de dağılmalarına kadar, 75 milyonun üzerinde albüm satan, dokuz Grammy ödülü kazanan ve dünyanın her köşesinde stadyum konserleri veren bu grupta çaldı. Police grubunda öncü bir gitar stilisti olarak parlayan Summers, dinleyicilere alışılmamış ritm ve yapılarla meydan okuyarak o dönemin kanıksanmış gitar çalış tarzına karşı çıktı. Grup 1980'li yılların başlarında pop listelerinin ilk sıralarında yer aldığı sıralarda, gitaristin çalışındaki yoğunluk ve hüner benzersizdi.

Andy Summers, Police projelerinin yanısıra iki Robert Flipp ortak çalışmasıyla (*Advanced Masked* (1982) ve *Bewitched* (1984)), kendine ileri yıllardaki arayışları için zemin yarattı. Police grubunun dağılmasından sonra, Summers çalışmalarını tümüyle, ardı ardına yaptığı albümler ve yazdığı çeşitli sahne ve film müziklerinde geliştirdiği, müzik türleri arasındaki farklılıkları ortadan kaldıran bir enstrümantal müzik üzerinde yoğunlaştırdı. Gitaristin büyük övgü toplayan solo çalışmaları, Tony Levin, Eliane Elias, Herbie Hancock, Mark Isham, Najma, Michael Shrieve ve David Torn gibi günümüzün pek çok önemli müzisyeninin aynı yolu izlemesinde öncülük yaptı. Summers ayrıca, iki paralel sanat dalında daha başarı kazandı: resim ve fotoğrafçılık. *Throb* adlı fotoğraf albümü 1983 yılında basılan sanatçı, dünyanın pek çok büyük şehrinde sergi açmıştır.

Andy Summers, beş yıl boyunca ardarda *Guitar Player* dergisi anketinde 1 numaralı gitarist seçildikten sonra, bu derginin "Şeref Listesi"ne alındı. 1989 yılında kendi adına çıkardığı albümü *The Golden Wire* ile Grammy ödülüne aday gösterildi. Avrupa, Asya, Kuzey ve Güney Amerika'da sürekli çıktığı turneler ve Montreux, Nice ve Montréal gibi caz festivallerinde verdiği konserler, Summers'ı formunun doruğunda tutmaya yardımcı oldu. Uzun ve başarılı bir kariyerin ardından Andy Summers, hâlâ pek çok değişik müzik tarzında mükemmelliyeti ısrarlı bir biçimde arıyor ve yakalıyor.

Andy Summers, beş yıl boyunca ardarda *Guitar Player* dergisi anketinde 1 numaralı gitarist seçildikten sonra, bu derginin "Şeref Listesi"ne alındı.

Andy Summers was inducted into the "Guitar Player Hall of Fame" after being voted number one guitarist for five consecutive years in *Guitar Player* magazine.

■ One of the most widely known yet thoroughly original guitarists of our times, Andy Summers continues to edge the electric guitar towards a new century, blending complex jazz and classical textures with a sharp dose of punk abandon.

Born Andrew Somers, on 31 December 1942, in Poulton-le-Fylde, Lancashire, England, Andy Summers has been raised in Bournemouth, Dorset. He was performing in the city's clubs and coffee-bars while still a teenager. He first encountered Zoot Money in the Don Rob Band, a local cabaret action, and later joined the ebullient singer in his Big Roll Band. This excellent soul / R&B group became one of the leading acts of the London club circuit during the mid-60s. Summers retained his association with Money in Dantallion's Chariot and the US-based New Animals. When the latter broke up in 1968, the guitarist remained in California where he studied classical styles, joined a latino-rock band and acted with various Hollywood theatre groups.

Andy Summers returned to England in 1973 and over the next four years he toured with several contrasting artists, including Neil Sadaka, David Essex, Kevin Coyne and Kevin Ayers. In May 1977, he played guitar in a temporary unit, Scantium 90, which also included Sting (bass) and Stewart Copeland (drums). Summers so impressed the duo they asked him to join their full-time group, the Police, with whom the guitarist remained until they disbanded in 1983. The Police sold over 75 million records, gained nine Grammys and toured stadiums world wide. With the Police, Summers who has emerged as a leading guitar stylist, defied the day's prevailing shred guitar tactics, challenging listeners with unconventional rhythms and structures. At the top of the early 80's pop charts, his intensity and finesse were without peer.

In between Police projects, Andy Summers paved the way for future explorations with two Robert Fripp collaborations, *Advanced Masked* (1982) and *Bewitched* (1984). Post-Police, he would ultimately focus exclusively on such genre-destructing instrumental music, demonstrated by a successful string of

recordings and several stage and screen scores. His highly regarded solo work has drawn in many of the world's most vital contemporary musicians, including Tony Levin, Eliane Elias, Herbie Hancock, Mark Isham, Najma, Michael Shrieve and David Torn. Moreover, Summers has enjoyed success with two other parallel pursuits: painting and photography. His photo book, *Throb*, was published in 1983 and he has conducted many exhibitions in major international cities.

Andy Summers was inducted into the "Guitar Player Hall of Fame" after being voted number one guitarist for five consecutive years in Guitar Player magazine. He received a Grammy nomination for his 1989 solo album *The Golden Wire*. Regular touring, headlining across Europe, Asia, North and South America has kept Summers in top form, with performances at the jazz festivals of Montreux, Nice, Montréal and many others. After a long and illustrious career, Andy Summers continues his relentless pursuit and attainment of excellence across a wide range of musical styles.

TRILOK GURTU

■ Hiçbir müzisyen Doğu ve Batı müziklerinin gizemli inceliklerini bir potada eriterek özgün ve çarpıcı bir sentez yaratmak için Trilok Gurtu'dan daha fazla çaba göstermemiştir.

30 Ekim 1951'de Hindistan'ın Bombay kentinde doğan Trilok Gurtu müzik dünyasında isim yapmış bir aileden geliyordu. Gurtu, klasik Hint müziğinin kalıp ve ritm kurallarını, beş yaşındayken almaya başladığı tabla (çalması zor ama zengin ifade yeteneğine sahip bu vurmali çalgı Hint müzik geleneğinde ritm tutmaya yarar) derslerinde öğrendi. 1965 yılında kardeşiyle birlikte bir vurmali çalgılar grubu kurdu. İlk gençlik yıllarında Amerikan rock ve soul müziklerini keşfetmeye başlayan Gurtu, kısa sürede caza merak sardı. Zaman içinde tablasını Batı müziğinin davul setiyle zenginleştirdi. O dönemde gelişmekte olan Hint pop ve caz dünyasında kazandığı deneyimlerle isim yapan sanatçı, 1973 yılında Avrupa'ya gitti.

Avrupa'da Hintli bir fusion grubuyla turneye çıkan Trilok Gurtu, 1976'ya kadar İtalya'da kaldı. O yıl New York'a yerleşen sanatçı, alto saksofoncu Charles Mariano ile uzun sürecek bir işbirliğine başladı. O dönemde efsanevi trompetçi Don Cherry ve basçı Barre Philips'le de çaldı. Brezilyalı perküsyon ustası Nana Vasconcelos'la ortak çalışmaya başladıktan sonra onunla birlikte Avrupa turnesine çıkan ve Alman ECM plak şirketine kayıt yapan Gurtu, Dünya Müziği'ni cazla birleştirerek, hoş ve iddiasız bir sentezi hedefleyen seçkin müzisyenler grubuna dahil oldu. Şöhreti her geçen gün artan sanatçı, Collin Walcott'ın ölümünden sonra, 1984 yılında Oregon grubuna katıldı. Progresif cazın bu el üstünde tutulan grubuna yaptığı değerli katkılar, isminin vurmali çalgılarda olağanüstü bir yetenek olarak tüm dünyaya yayılmasını sağladı. 1988'de Avrupa'daki bir caz festivalinde John McLaughlin'le tanışması, fusion gitarın bu ünlü virtüozuyla sürdürecekleri birlikteliğe yol açtı.

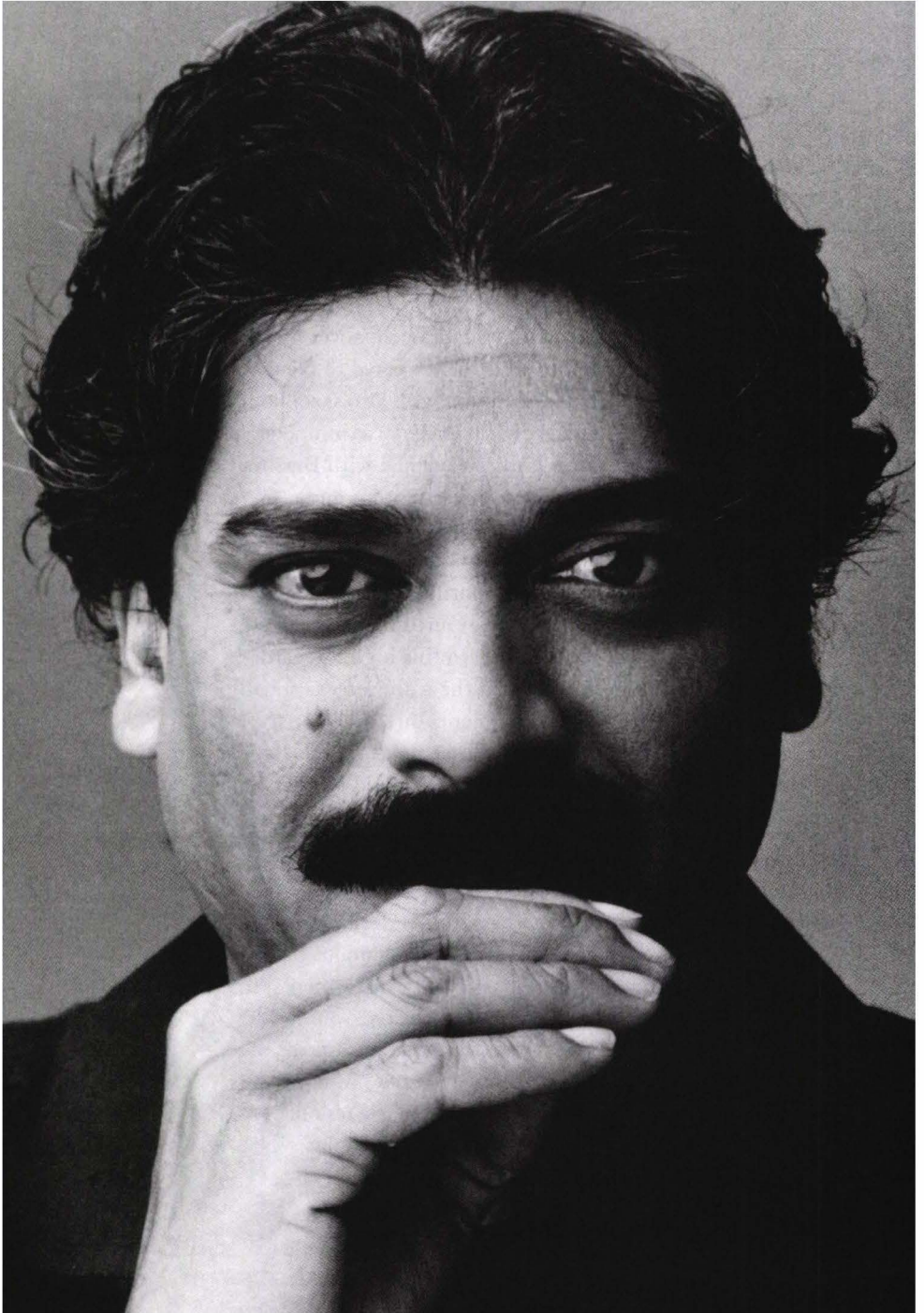
Yakın geçmişte kendi grubuyla yoğun bir turne programını gerçekleştiren Gurtu'nun kendine özgü tarzı, yerde oturarak çaldığı ve ziller, çeşitli davullar, Hint tablası, özel vurmali çalgılar, gonglar, çingiraklar ve (içine attığı titreşen enstrümanlar aracılığıyla şaşırtıcı sonuçlar elde ettiği) su kovanından oluşan setinden kaynaklanır. Elde ettiği "sound"a, tabla sanatçılarının ritimleri belirtmek için kullandığı hece kalıplarının bir uzantısı olan vokallerle de katkıda bulunan müzisyen, hem ateşli fusion ve funk davul çalışıyla, hem de daha yumuşak ve incelikli vuruşlarla yarattığı büyüleyici seslerle, izleyenleri şaşkına çevirmeyi sürdürmekte.

■ No musician has done more than Trilok Gurtu to blend the subtleties of Eastern and Western music, to create something original and compelling.

Born on 30 October 1951 in Bombay, India, Trilok Gurtu was raised in a prominent musical family. Gurtu's grounding in the involved rhythmic rules and structures of Indian classical music began formally at the age of five with tuition in tabla, the demanding but uniquely eloquent percussion

Hiçbir müzisyen Doğu ve Batı müziklerinin gizemli inceliklerini bir potada eriterek özgün ve çarpıcı bir sentez yaratmak için Trilok Gurtu'dan daha fazla çaba göstermemiştir.

No musician has done more than Trilok Gurtu to blend the subtleties of Eastern and Western music, to create something original and compelling.

instrument that provides the pulse for the Indian musical tradition. In 1965 he formed a percussion group with his brother. As a teenager he began to discover American rock and soul music and quickly became absorbed in the sounds of American jazz. The tabla drums became gradually augmented by all manner of kit drums and percussion and, after gaining a reputation experimenting in the burgeoning Indian pop and jazz scenes, he left in 1973 bound for Europe.

Trilok Gurtu toured Europe with an Indian crossover group and stayed in Italy until 1976, when he relocated to New York and started a longterm association with alto saxophonist Charles Mariano. He also played with legendary trumpeter Don Cherry and bassist Barre Philips. Teamed with Brazilian percussionist Nana Vasconcelos he toured Europe and recorded for the German ECM label, becoming part of a select set of musicians who fuse global music into a tastefully understated whole. His reputation continued to grow and, after Collin Walcott's death in 1984, Gurtu took his place in Oregon. His significant contribution to this highly regarded progressive jazz group helped spread the word internationally about this phenomenal percussion talent. In 1988, whilst performing at a European jazz festival, he met up with John McLaughlin which resulted in a much celebrated partnership with the fusion guitar virtuoso.

More recently he has toured extensively with his own band, basing his unique approach around a "floor kit" including cymbals, hi-hat, snare, toms and bass drums, Indian tabla and dhol drums, gongs, blocks, cowbell and his infamous bucket of water (into which he immerses resonating instruments, to astonishing effect). He also adds to the collective sound vocally, with an extended version of the syllable patterns used by tabla players to represent rhythms. He excels in both feverish fusion and funk kit work (on which he fires off shocking Indian cross-rhythms and breaks) and more reflective and delicate sculptures of mesmeric sound.

THE ZAWINUL SYNDICATE

Joe Zawinul - tuşlu çalgılar keyboards

Matthew Garrison - bas gitar bass guitar

Gary Paulson - gitar guitar

Arto Tunçboyacıyan - vokal, vurmali çalgılar vocal, percussion

Paco Sery - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 7.07.1996

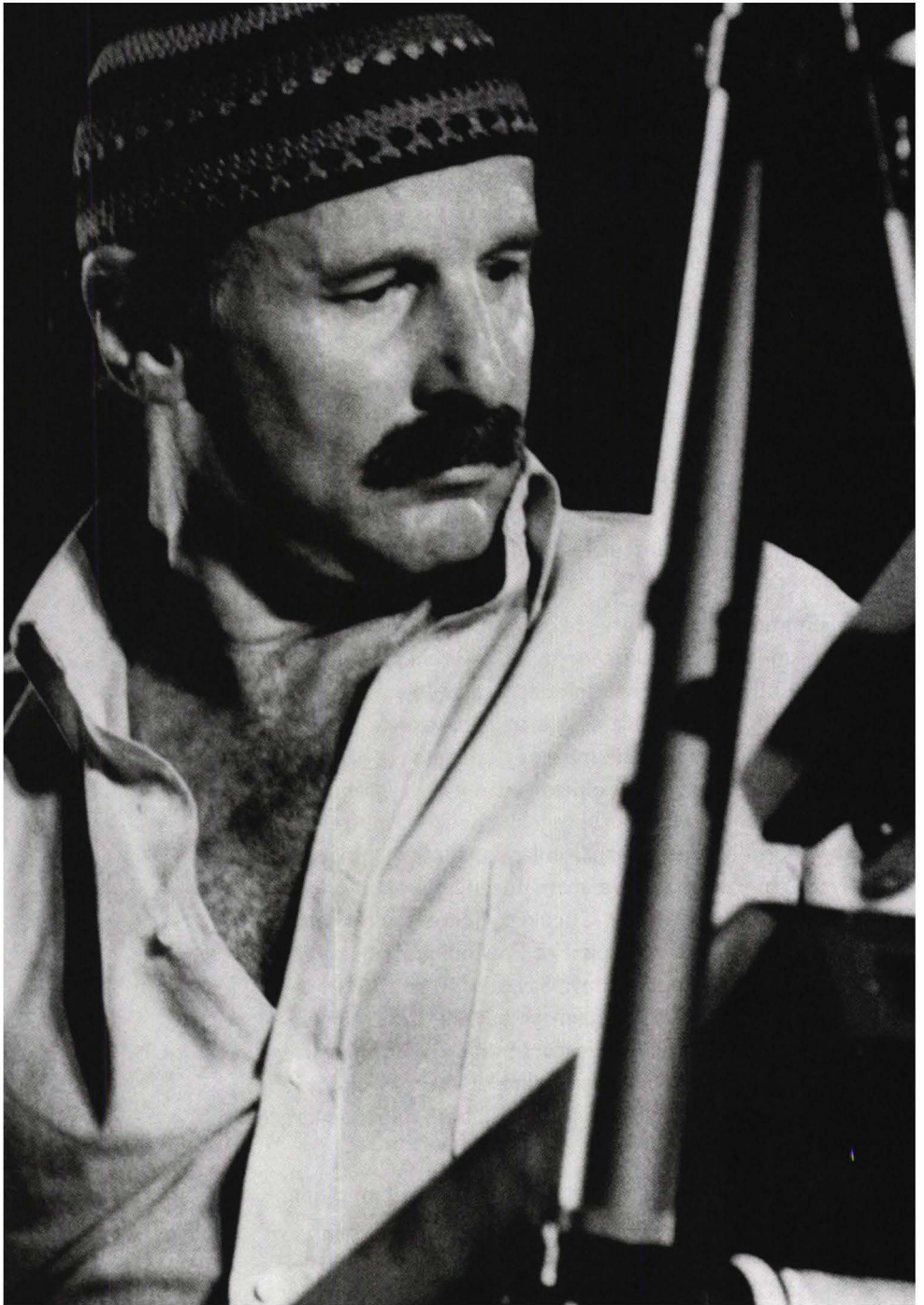
Saat Time: 20.30

JOE ZAWINUL

■ Hiç kimse elektrikli tuşlu çalgılardan ve synthesizerdan, Avusturya'nın doğaçlama müzik dünyasına armağan ettiği Joe Zawinul kadar insancıl ve "funky" bir "sound" elde edemez.

7 Temmuz 1932'de Viyana'da doğan Josef Eric Zawinul'un, altı yaşındayken bir akordeonu oldu. Bir yıl boyunca kulaktan dolma çingene melodileri çalan Joe, ailesinin söylediği folk şarkılarına eşlik etti. Yedi yaşında Viyana Konservatuvarı'nda klasik müzik eğitimi almaya başladı, ancak ailesinin piyanosu olmadığı için evde çalışmıyordu. 1944'de kendisi ve diğer yetenekli çocuklar, müttefik kuvvetlerin bombardımanlarından kurtarılmak amacıyla Viyana'dan çıkarıldıkları zaman, düzenli olarak piyano çalma olanağını elde etti. Çocuklar Çekoslovakya'da özel bir malikaneye gönderilmişti ve Zawinul her gün piyano çalmak zorundaydı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Viyana'ya dönen Zawinul caza ilgi duymaya başladı. 1952 yılında kendisini cazseverlerle buluşturan ünlü Avusturyalı saksofoncu Hans Kolner'le birlikte çalışan Zawinul, 1953-58 yılları arasında Avusturya'nın belli başlı müzisyenleriyle çaldı.

1959 yılında Boston'daki Berklee Müzik Akademisi'nden burs kazanan Zawinul, Amerika'ya göç etti. Daha Berklee'deki ilk haftalarından birinde trompetçi Maynard Ferguson'in grubuna katılarak sekiz ay boyunca turnelere

çıkı. Slide Hampton'la kısa bir süre birlikte çalıştıktan sonra, 1959-61 yılları arasında şarkıcı Dinah Washington'a konserlerinde eşlik etti. Harry "Sweets" Edison ve Joe Williams'la da çalışan Zawinul, daha sonra Cannonball Adderley'nin grubuna katıldı ve 1970'e kadar bu grupta çaldı. Zawinul bu süre boyunca pek çok ünlü caz müzisyeninin kayıt çalışmalarında da yer aldı. 1966'da Viyana'da düzenlenen Uluslararası Caz Yarışması'nda jüri üyeliği yapan Zawinul, aynı yıl içinde Friedrich Gulda ile, piyanist bestecinin "İki Piyano ve Orkestra için Konçerto"sunu seslendirdi. Zawinul, Adderley grubu'nun başarisında, "Country Preacher" ve Grammy ödüllü "Mercy, Mercy, Mercy" gibi hit parçaların bestecisi olarak büyük rol oynadı. Zawinul ayrıca tenor saksofonun dev isimleri Coleman Hawkins ve Ben Webster ile trombon ustası J.J. Johnson gibi müzisyenlerle kayıt çalışmaları yaptı.

Joe Zawinul, müzisyen ve besteci olarak, Miles Davis'in dört önemli albümünde yer aldı: *In a Silent Way* (albüme ismini veren parça bir Zawinul bestesidir), *Bitches Brew*, *Live-Evil* ve *Big Fun*. Davis ile yaptığı bu çalışmalar Zawinul'un dünyanın her köşesinden dinleyicilerin dikkatini çekmesini sağladı ve müzisyen 1971'de yine Davis grubundan ayrılan saksofoncu Wayne Shorter ile birlikte Weather Report grubunu kurdu. Weather Report çalışmalarını sürdürürken grup üyeleri sık sık değiştiyse de, Zawinul ve Shorter grubun sürekli elemanları oldular. Grubun müziğini Zawinul'un "hava gibi günden güne değişen" diye tanımlamasından yola çıkan Shorter'in isim babalığı yaptığı Weather Report, kısa sürede caz tarihinin en yaratıcı ve etkileyici topluluklarından biri oldu. Grup, müziğini yozlaştırmadan veya standardını düşürmeden, dünya çapında popülaritesinin doruğuna ulaşarak çeşitli anketlerde sürekli birincilikler aldı. Topluluğun şaşırtıcı sanatsal gelişimi *I Sing the Body Electric* (1972), *Black Market* (1976) ve *Heavy Weather* (1977) gibi albümlerle detaylı bir biçimde belgelenmiştir.

Genel olarak cazın en iyi bestecilerinden biri olarak tanınan Joe Zawinul'un çalışmaları, bestelerinde

Cazın en iyi bestecilerinden biri olarak tanınan Zawinul'un çalışmaları, yararlandığı yeni cümle kuruluşları ve ritimlerle müziğe yepyeni bir soluk getirmiştir.

Zawinul is recognized as being one of the finest composers in jazz and his work has introduced a huge new vocabulary of compositional devices, new rhythms, new ways of making the music breathe.

yararlandığı yeni cümle kuruluşları ve yeni ritimlerle müziğe yepyeni bir soluk getirmiştir. Zawinul, atalarından gelen Çek, Macar ve çingene kanı ile Avusturya kültür mirasının, müziğinin doğası ve niteliği üzerinde önemli etkisi olduğunu savunur. Orta ve Doğu Avrupa folk müziğinin tüm o derin duyguları çalışmalarında yer alır; bestelerinin ise insanlığın durumu hakkında hep söyleyeceği birşeyler vardır. Elektronik müziğin ustalarından biri olan Zawinul'un akordeonla ilgili çocukluk anıları, kendini synthesizerlarla iyi hissetmesini sağlar.

Zawinul bugün yaratıcı yeteneklerinin doruğundadır. 1986'da Weather Report'dan ayrılışından bu yana, birkaç değişik alanda müzik yapmayı deneyen sanatçı, 1987 yılında perküsyonda Peter Erskine'in de yer aldığı Weather Update adlı yeni bir grup kurdu. Sekiz yıl önce kurulan Zawinul Syndicate ise, sanatçının müziğin kültürlerarası bir sanat biçimi olduğuna dair inancının mutlak ifadesidir. Joe Zawinul, Syndicate grubuyla yaratıcı müziksel hayal gücünü genişletmiştir. Zawinul, Down Beat dergisinin yıllık Okuyucular Anketi'nde 23. kez Yılın En İyi Tuşlu Çalgılar Müzisyeni seçilmiştir. İlk kez 1993'de Avusturya'da çalınan "Stories of the Danube (Tuna Öyküleri)" adlı senfonisi, ayrıca New York, Avrupa ve Japonya'da da seslendirilmiştir. Zawinul şu sıralarda, Wayne Shorter'la birlikte Weather Report grubunu yeniden canlandırma projesi üzerinde çalışmaktadır.

■ No one has ever been able to get a more human, funky sound out of electric keyboard and synthesizers than Joe Zawinul, Austria's gift to the improvisational world.

Born on 7 July 1932 in Vienna, Josef Eric Zawinul was given an accordion at the age of six and played it for a year by ear - gypsy melodies and accompanying his family singing folk songs. From the age of seven he studied classical music at the Vienna Conservatory, but was unable to practise at home because his family had no piano. His first opportunity to practise regularly came in 1944, when he and other very gifted students were evacuated from Vienna to save them from the increasing Allied bomb attacks. They were sent to a

private country estate in Czechoslovakia, where Zawinul had to practise the piano every day. Back in Vienna after the War, he had become interested in jazz. In 1952 he worked with the great Austrian saxophonist Hans Kolner, which brought Zawinul to the notice of jazz audiences, and between 1953-58 he worked with various leading Austrian musicians.

In 1959 Zawinul won a scholarship to the Berklee School of Music at Boston and emigrated to the United States. After only a week or so at Berklee, he joined trumpeter Maynard Ferguson and toured with him for eight months. After working briefly with Slide Hampton, Zawinul became accompanist for singer Dinah Washington from 1959-61. He played with Harry "Sweets" Edison and Joe Williams, and then joined Cannonball Adderley, becoming a key member of his group and staying with it until 1970. During that period Zawinul was also featured on recordings with many other leading American jazz musicians. In 1966 he was judge at the International Jazz Competition in Vienna, and with Friedrich Gulda he recorded Gulda's "Concerto for Two Pianos and Orchestra". Zawinul played a major part in the success of the Adderley group as composer of such hits as "Country Preacher" and "Mercy, Mercy, Mercy", which won a Grammy Award. Zawinul also found time for recording sessions with artists like tenor giants Coleman Hawkins and Ben Webster, and trombone master J.J. Johnson.

Joe Zawinul has also played an important part as both player and composer on four seminal Miles Davis albums: *In a Silent Way* (the title piece is Zawinul's tune), *Bitches Brew*, *Live-Evil* and *Big Fun*. This exposure with Davis brought Zawinul to the attention of a world-wide audience, and in 1971, with ex-Davis saxophonist Wayne Shorter, he co-founded the jazz-rock group Weather Report. Throughout Weather Report's existence there have been several changes of personnel, Zawinul and Shorter being the only two constant members. Weather Report, so named by Shorter after Zawinul's early description of the band's music as "*changing from day-to-day like the weather*", rapidly established itself as one of the most vitally creative and influential units in jazz history. The

group has been a perennial poll-winner, reaching enormous peaks of world-wide popularity without ever diluting its music or lowering its standards. Its fascinating artistic developments have been minutely documented on seminal albums such as *I Sing the Body Electric* (1972), *Black Market* (1976) and *Heavy Weather* (1977).

Joe Zawinul is generally recognized as being one of the finest composers in jazz and his work has introduced a huge new vocabulary of compositional devices, new rhythms, new ways of making the music breathe. Zawinul claims Czech, Hungarian and gypsy blood in his ancestry, and his Austrian heritage has had a powerful effect on the nature and quality of his music. All the profound emotion of Central and Eastern European folk music is present in his work, and his compositions have something to say about the human condition. He is one of the great masters of electronics and his childhood memories of the accordion make him feel at home with synthesizers.

Zawinul today is at peak of his creative abilities. Since the break-up of the Weather Report in 1986 he has tried a number of different contexts. In 1987 he founded a new band Weather Update, whose line-up included Peter Erskine on percussion. The Zawinul Syndicate, created eight years ago, is the ultimate expression of his belief in music as the pan-cultural art form. With the Syndicate, Joe Zawinul has expanded his remarkably inventive musical imaginations. For the 23rd time in a row he has been voted best keyboarder of the year in Down Beat's Annual Reader Poll. His symphony "Stories of the Danube", which was premiered in Austria in 1993, has also been performed in New York, Europe and Japan. Zawinul is currently working on a project to re-activate Weather Report with Wayne Shorter.

ESEM
SPOR GIYİM SAN. VE TİC. A.Ş.

*Katkılarından dolayı bir CANKURTARAN HOLDİNG HOLDİNG kuruluşu olan
ESEM SPOR GIYİM SANAYİ ve TİCARET A.Ş.'ye teşekkür ederiz.
We are grateful to ESEM SPOR GIYİM SANAYİ ve TİCARET A.Ş.,
a CANKURTARAN HOLDİNG company, for their contributions.*

YILDIZ İBRAHİMOVA

Yıldız İbrahimova - vokal vocal

Anthony Donchev - piyano piano

Youlian Janushev - saksofon, klarnet saxophone, clarinet

Hristo Yotsov - davul, vurmali çalgılar drums, percussion

Dimitar Shanov - bas bass

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 8.07.1996

Saat Time: 18.30

YILDIZ İBRAHİMOVA

■ Yıldız İbrahimova şan ve piyano öğrenimi gördüğü Sofya Müzik Lisesi'ni birincilikle bitirdikten sonra, Bulgar Devlet Müzik Akademisi'nin Teorik Fakültesi'nde şan eğitimi gördü. Kolaratur soprano olarak eğitimini tamamlayan sanatçının dört oktavlık sesi, özgür doğaçlama ustalığı, Rus Çingene romanslarından, folklor ve caz şarkılarına varıncaya dek geniş bir uğraş alanı, değişik müzik türlerinde özel teknikleri değerlendirme yeteneği vardır. Kendisi Antoine Harva, François ve Louis Montin, Ives Robert, Jean-Louis Lognon, Lajos Dudas, Michail Alperin, Okay Temiz, Anatoli Vapiro, Vladimir Tarasov, Peter Kowald, Anthony Dontchew, Urs Leimgruber, Rudolph Dasek ve Tuna Ötenel gibi müzisyenlerin eşliğinde şarkı söylemiştir.

Yugoslavya'nın Belgrad ve Niş, Romanya'nın Sibiu, Çekoslovakya'nın Prag ve Zilina, Yunanistan'ın Selanik ve Atina, eski SSCB'nin Moskova, Krivoy ve Novasibirsk, Almanya'nın Berlin, Fransa'nın Nancy ve Mulhouse, Türkiye'nin İstanbul, Bulgaristan'ın Sofya ve Varna, Avusturya'nın Innsbruck caz festivallerinde Bulgaristan'ı temsil eden Yıldız İbrahimova, Yunanistan, Ermenistan,

Ukrayna, Almanya, Rusya, Moldova, Slovenya, Hırvatistan, Makedonya, Avusturya, Bosna-Hersek, İtalya, Fransa, Çekoslovakya, Polonya, Romanya, Macaristan, Cezayir, Tunus, Kıbrıs, Japonya, Kore, Meksika, Hollanda, Türkiye, Amerika ve İsviçre gibi ülkelerde de turnelere çıkıp konserler vermiştir.

“Acatamus”, “Labirints”, “Seni Seviyorum Roza”, “Illusory Eternity” filmlerinde ve İstanbul Tiyatro Festivali’nin “Yunus Emre” oyununda yer alıp şarkı söyleyen sanatçı, Moskova, Erivan, Archangelsk, Prag, Belgrad gibi kentlerin yerel yayınlarıyla, WDR, Radio France, Meksika ve Türkiye’de TRT, Show TV gibi ulusal radyo ve televizyon kanallarında stüdyo prodüksiyonları, konser programları yaptı.

Yugoslavya, Bulgaristan ve Fransa’da kaset, LP, CD kayıtları için stüdyoya giren İbrahimova, yaratıcı çalışmalarında, Bulgar ve Türk halk müziklerini caz stilinde evrenselleştirme amacına yönelik uyarlamalara ağırlık vermektedir. Modern “avant-garde” müzik alanında uyarlama ve beste çalışmaları yapan sanatçı, John Cage’den parçalar da söylemektedir. Ayrıca elektronik ve bilgisayar destekli müzik içeren deneysel stüdyo konserleri de veren sanatçı, Bulgar Radyo-TV’sinde, çok sayıda caz konseri ve programında yapımcı ve şarkıcı olarak yer almıştır. İbrahimova, Sofya Ulusal Tiyatrosu’nun “İvan Vazov” oyunu ile Devlet Müzik Tiyatrosu’nun “Stefan Makodonski” gibi pek çok eserinde de aktris ve şarkıcı olarak rol almıştır.

Yıldız İbrahimova, başta Fransa olmak üzere, bazı ülkelerin müzik okullarında, konservatuar öğrenci ve öğretmenleriyle “Jazz work-shop”ları düzenlemiş ve yönetmiştir. Sanatçı, resim, heykel gibi plastik sanatların yaratıcı çalışmalarına özgün katkılarda bulunmuştur. İbrahimova’nın sesiyle doğaçlama yaptığı ortamlarda, ressamlar soyut resim çalışmaları yapmış, ses ve resmin birbirini etkilemesiyle sıradışı yapıtlar yaratılmıştır. Yıldız İbrahimova, 1993’te Innsbruck, Mulhouse, Varna uluslararası caz festivallerinde, “a capella” doğaçlama konserler de vermiştir.

İbrahimova’nın dört oktavlık sesi, özgür doğaçlama ustalığı, Rus Çingene romanslarından, folklor ve caz şarkılarına varıncaya dek geniş bir uğraş alanı vardır.

İbrahimova, who has a four-octave voice, masters the art of improvisation and has a vast field of interests ranging from Russian Gypsy romances to folklore and jazz.

■ Yildiz İbrahimova graduated as a high honor student from the Sofia High School of Music where she had vocal training and studied piano. She then attended the Bulgarian State Music Academy's Theoretical Faculty where she had vocal training until graduating as a colaratur soprano. The singer, who has a four-octave voice, masters the art of improvisation and has a vast field of interests ranging from Russian Gypsy romances to folklore and jazz. She makes use of specific vocal techniques in different kinds of music. She has performed with musicians like Antoine Herve, François and Louis Montin, Ives Robert, Jean-Louis Lognon, Lajos Dudas, Michail Alperin, Okay Temiz, Anatoli Vapirov, Vladimir Tasarov, Peter Kowald, Anthony Dontchew, Urs Leimgruber, Rudolf Dasek and Tuna Ötenel.

İbrahimova has represented Bulgaria in Yugoslavia's Belgrade, Nis, Romania's Sibiu, Czechoslovakia's Prague, Ziline, Greece's Thessaloniki, Athens, ex-USSR's Moscow, Kriyov, Novasibirsk, Germany's Berlin, Viersen, France's Nancy and Mulhouse, Turkey's Istanbul, Bulgaria's Sofia, Varna and Austria's Innsbruck jazz festivals. She has toured and given concerts in countries such as Greece, Armenia, Ukraine, Germany, Russia, Moldova, Slovenia, Croatia, Macedonia, Austria, Bosnia-Hercegovina, Italy, France, Czechoslovakia, Poland, Rumania, Hungary, Algeria, Tunisia, Cyprus, Japan, Korea, Mexico, Holland, Turkey, U.S.A. and Switzerland.

İbrahimova acted and sang in the films "Acatamus", "Labirints", "Seni Seviyorum Roza / I Love You Rosa", "Illusory Eternity" and in the "Yunus Emre" play staged in Istanbul International Theatre Festival. She appeared in concert on radio and television stations such as Moscow, Erevan, Archangelsk, Prague, WDR, Radio France, Belgrade, Mexico, TRT and Show TV. She has recorded tapes, LPs and CDs in Yugoslavia, Bulgaria and France. With her creative work, she adapts Bulgarian and Turkish folk music in order to universalize them in jazz style. She also does adaptations and compositions in avant-garde music and sings songs by John Cage.

İbrahimova also gives experimental studio concerts with electronic and computer-aided music. She has worked both as a producer and performer in jazz concerts broadcast on the Bulgarian radio and television. She has further taken part in plays such as Sofia National Theatre's "Ivan Vazov" and State Musical Theatre's "Stefan Makodonski" as an actress and singer.

Yıldız İbrahimova has held and directed jazz workshops in co-operation with students and teachers from conservatories in a number of countries, including France. She has contributed to fine arts such as painting and sculpture with her original work. Accompanied by her vocal improvisations, artists have painted, and original works have emerged through an interaction of sound and painting. She gave improvised a capella concerts in the 1993 Innsbruck, Mulhouse and Varna international jazz festivals.

Katkılarından dolayı GÖN-DERİ'ye teşekkür ederiz.
We are grateful to GÖN-DERİ for their contributions.

ROY HARGROVE ALTILISI / SEXTET

Roy Hargrove - trompet trumpet
Ron Blake - saksofon saxophone
Charles Craig - piyano piano
Gerald Cannon - bas bass
Karriem Riggins - davul drums
Miguel Diaz "Anga" - vurmali çalgılar percussion

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 8.07.1996

Saat Time: 20.30

ROY HARGROVE

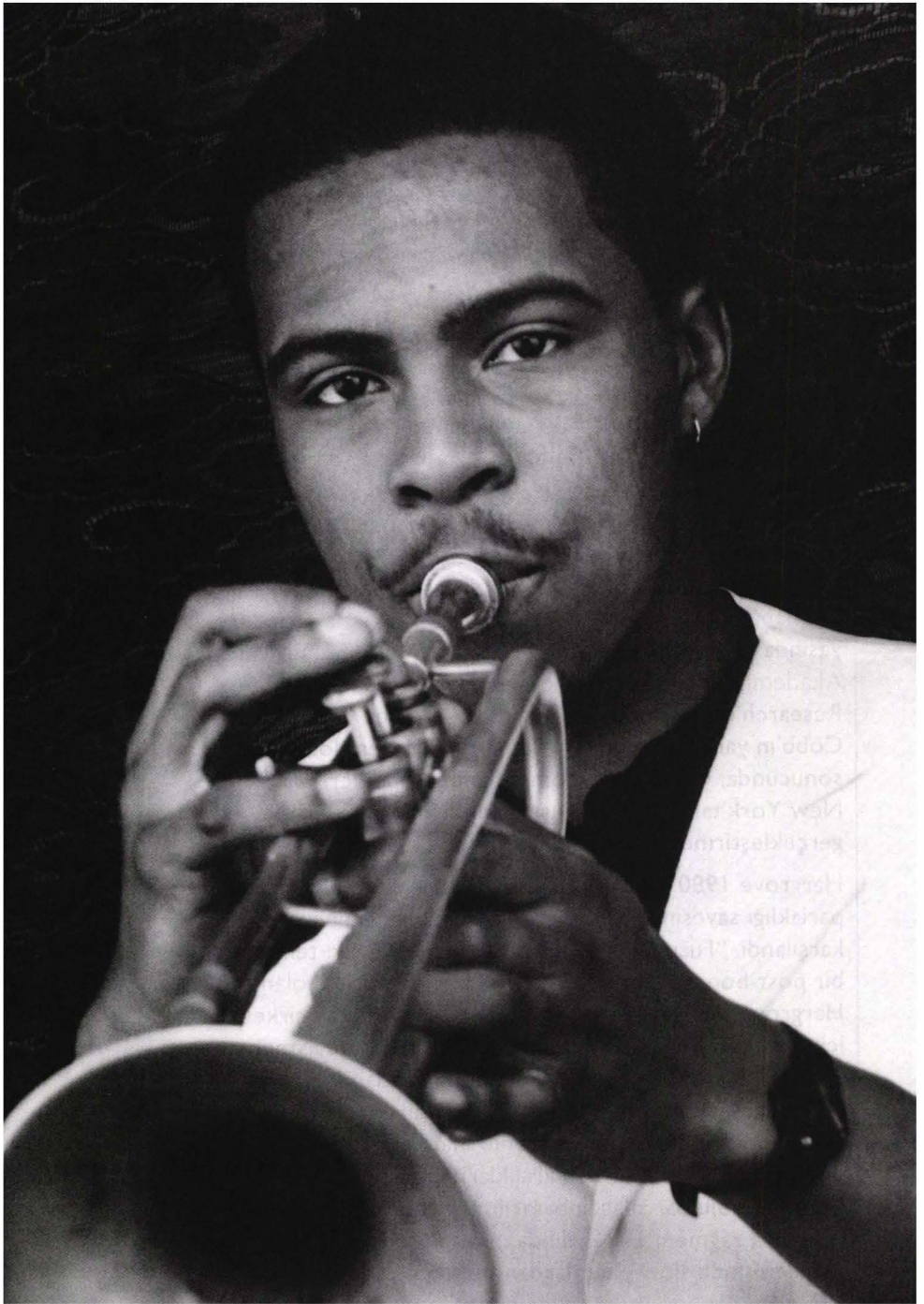
■ Başarılı bir müzisyenin oluşması için pek çok unsur gereklidir. Öncelikle tabii ki müzik sevgisi bulunmalıdır; bunun ardından da kişinin kendini bir enstrümana vermesi lazımdır. Ayrıca ustalığa uzanan gelişim için gerekli motivasyonun bulunması ve her şeyin ötesinde de pratik yapılması şarttır. Son ve belki de en belirleyici etmen ise, yetenekli kişinin mükemmelliğe ulaşabilmesi için gereksinim duyduğu desteği ve gözetimi sağlayan kişilerin bulunduğu, eğitimi ve gelişimi besleyen bir ortamın varlığıdır.

Genç trompetçi Roy Hargrove, tüm bunlara ve daha pek çok özelliğe sahiptir. 16 Eylül 1969'da Waco, Teksas'da doğan Hargrove, caz dünyasında son dönemlerde ortaya çıkan ve 1950'li yılların hard bop müziğine tutkun "genç aslanlar" arasında başarılı bir müzisyen olarak sivrilmiştir. Hargrove'un daha 26 yaşındayken trompetçi/grup liderleri arasındaki bu seçkin konumuna ulaşmış olması için müzik sevgisi, işine kendini adama ve uygun bir ortam gibi tüm gerekli gelişim faktörleri biraraya gelmiş gibi görünüyor.

9 yaşında müzik öğretmeni Dean Hill'in gözetimi altında kornet eğitimi görmeye başlayan trompetçi Hargrove'un çabaları, 13 yaşındayken ortaokulda verilen bir konserde David "Fathead" Newman'ı izlemesiyle ivme kazandı.

Hargrove, caz dünyasında son dönemlerde ortaya çıkan ve 1950'li yılların hard bop müziğine tutkun "genç aslanlar" arasında başarılı bir müzisyen olarak sivrilmiştir.

Hargrove emerged as a leading player among "young lions" who recently appeared in the jazz scene, enamoured with the hard bop sound of the '50s.

“Fathead doğaçlama çalışını izlediğim ilk müzisyendi” diyor Roy. “Bay Hill okula dinlememiz için müzisyenler çağırırdı; bir gün Fathead çıkageldi ve bir konser verdi, sonra da grubumuzun provasını izledi. O gün bariton saksofon ve flüt çalmıştı; Herbie Hancock’un “Chameleon” adlı parçasını solo çalışını unutamıyorum. Çaldıkları o kadar ruhunun derinliklerinden geliyordu ki, ‘tüm bu müzik onun içinden doğuyor’, diye düşünüp durdum.”

Hargrove 16 yaşındayken burslu olarak Boston’daki Berklee Müzik Akademisi’nde eğitim görmeye başladı ve kısa bir süre sonra kentin klüplerindeki performanslarıyla dikkatleri üzerine çekti. İlk büyük çıkışını ise, Fort Worth’deki Caravan of Dreams Arts Center’da, Wynton Marsalis ile birlikte çaldığında gerçekleştirdi. Bu ilk büyük konserinin ardından Hargrove için olaylar hızla gelişti. Birkaç ay sonra Avrupa’da Frank Morgan ile birlikte turneye çıktı. RCA/Novus için doldurduğu ilk albümü *Diamond in the Rough* (1989) piyasaya çıktığında daha 20 yaşında bile değildi. Hargrove, 1990’da Berklee Müzik Akademisi’nden New York’taki New School for Social Research’e transfer yaptığında, usta davulcu Jimmy Cobb’ın yanında eğitim gördü. Hızlı ilerleyen dostlukları sonucunda, Cobb genç trompetçinin grup lideri olarak New York’taki ilk klüp çalışmasını Birdland’de gerçekleştirmesini sağladı.

Hargrove 1980’lerin sonlarında tınısının duruluğu ve parlaklığı sayesinde sahnelerde büyük bir beğeniyle karşılandı. “Fusion”dan kaçınarak, parlak ve sıkı tempolu bir post-bop tarzını yeğleyen bir “neo-classicist” olan Hargrove, 1989-1993 yılları arasında Novus plak şirketi için, her biri beğeniyle karşılanan, Geoff Keezer, Stephen Scott ve Marc Cary gibi piyanistler, Christian McBride ve Rodney Whitaker gibi basçılar ve üniversiteden arkadaşı alto saksofoncu Antonio Hart eşliğinde doldurduğu 5 albümü kısa aralıklarla piyasaya sürdü. Hızlı tempolu parçalarda başarılı, ateşli bir müzisyen olmasına rağmen, 1994 yılında çıkan *Approaching Standards* adlı slow parçalardan oluşan derleme

albümünde görüldüğü gibi, Hargrove'un asıl güçlü yanı yumuşak baladlardır. Hargrove, o yıldan itibaren albümlerini Verve plakçılık için doldurmaya başladı ve ilk olarak Johnny Griffin, Joe Henderson ve Branford Marsalis gibi müzisyenlerle stüdyoyu paylaştığı *With the Tenors of Our Time* albümünü piyasaya çıkardı.

Hargrove bu yıldızlarla dolu ilk Verve albümünün ardından, gerek bir ithaf gerekse bir tür yeniden buluşma olan *Family* (1995) adlı albümünü doldurdu. Trompetçi bu çalışmasıyla, hem müziğindeki ve ruhundaki yaratıcılık serüvenini kutlamayı, hem de kendisini üne kavuşturan seçkin müzisyenlerin pek çoğuna teşekkür etmeyi hedeflemişti.

Hargrove'un gelişmesinde pek çok hoş etmenin rol oynadığını gösteren bu albümün hemen ardından, trompetçi, yine onun kuşağından iki seçkin müzisyenin, başçı Christian McBride ve piyanist Stephen Scott'ın yer aldığı *Parker's Mood*'u (1995) doldurdu. Sanatçının Charlie Parker'a adanmış bu albüm, kuşkusuz bir kez daha Roy Hargrove'un, bir zamanlar caz eleştirmeni Gary Giddins'in de söylediği gibi, "Wynton Marsalis'ten bu yana en iyi, Freddie Hubbard'dan beri en heyecan veren caz trompetçisi" olduğunu kanıtlıyor.

■ Many things go into the making of a great musician. First, of course, there's the love of music. Then, there is the dedication to an instrument, the motivation that honors the progress toward mastery, or practice, above nearly all else. The final and possibly most deciding factor is the presence of a nurturing environment for study and development, one populated by individuals who offer both the support

"Roy Hargrove, Wynton Marsalis'ten bu yana en iyi, Freddie Hubbard'dan beri en heyecan veren caz trompetçisidir."
-Caz eleştirmeni Gary Giddins

"Roy Hargrove is the best jazz trumpet player since Wynton Marsalis and the most exciting since Freddie Hubbard" - Jazz critic Gary Giddins

and tutelage a burgeoning talent needs to complete the push toward excellence.

Young trumpeter Roy Hargrove has had all of these things, and then some. Born in Waco, Texas on 16 October 1969, Hargrove emerged as a leading player among “young lions” who recently appeared in the jazz scene, enamoured with the hard bop sound of the ‘50s. In order for Hargrove to have risen, in just 26 years, to his current position among the first rank of trumpeter / bandleaders in jazz, the love of music, the dedication, the surroundings, all of these necessary developmental elements would seem to have aligned perfectly with one another.

Hargrove began studying cornet at the age of 9 under the watchful eye of music teacher Dean Hill, but the the trumpeter’s efforts accelerated at 13, upon witnessing David “Fathead” Newman at junior high school assembly. *“Fathead was the first cat I heard improvise”, says Roy. “Mr. Hill used to invite cats to the school for us to hear, and Fathead came down and played a concert, then came to our band rehearsal. He had his baritone and some flutes that day, and I’ll never forget hearing him solo over the groove to Herbie Hancock’s “Chameleon”. It was so soulful, I just kept thinking like, ‘Man he’s making all this music; and it’s all coming straight from him’.”*

At age 16 Hargrove became a scholarship student at the Berklee School of Music in Boston and soon began attracting attention with appearances at local clubs. His first big break came when he sat in with Wynton Marsalis at Caravan of Dreams Arts Center in Fort Worth at 17. Things happened fast for Hargrove after this first public exposure. A few months later he was touring Europe with Frank Morgan. He hadn’t yet turned 20 when his debut album, *Diamond in the Rough* (1989), was issued on RCA/Novus. Hargrove studied under Jimmy Cobb, the master drummer, in 1990 after transferring from Berklee to the New School for Social Research in New York; their fast camaraderie resulted in the drummer making Hargrove’s first New York live gig as a leader, at Birdland.

Hargrove was greeted with considerable acclaim on bursting onto the scene in the late 1980s for his purity and brilliance of tone. A neo-classicist who eschews fusion in favour of a bright, hard-swinging post-bop style, Hargrove made five well-received albums in quick succession for Novus between 1989 and 1993, involving the likes of pianists Geoff Keezer, Stephen Scott and Marc Cary, bassists Christian McBride and Rodney Whitaker, and sharing front-line duties with a college colleague, alto player Antonio Hart. Although he is a fine, fiery player on up-tempo material, his forte is the slow-burning ballad, a skill reflected in a compilation of slow tunes, 1994's *Approaching Standards*. The same year, Hargrove transferred to Verve and recorded *With the Tenors of Our Time*, sharing the front-line with partners like Johnny Griffin, Joe Henderson and Branford Marsalis.

The trumpeter's followup to his star-studded Verve debut was *Family* (1995), an album which functions as both tribute and reunion, as a way to celebrate Hargrove's creative odyssey in spirit and song as well as say thank you to many of the outstanding musicians who put Hargrove on the road to stardom. It showed that many wonderful things have had an impact on Hargrove and that he's cleverly poised to utilize all of them. The trumpeter quickly followed it with *Parker's Mood* (1995), an album he made with two brilliant players of his generation, the bassist Christian McBride and pianist Stephen Scott. This tribute to Charlie Parker proved once more that Roy Hargrove is certainly "*the best jazz trumpet player since Wynton Marsalis and the most exciting since Freddie Hubbard*", as jazz critic Gary Giddins once has called him.

MARCUS MILLER

Marcus Miller - bas bass

Drew Zingg - gitar guitar

Poogie Bell - davul drums

Dave Delhomme - tuşlu çalgılar keyboards

Roger Byam - saksofon saxophone

Michael "Patches" Stewart - trompet trumpet

Bernard Wirght - tuşlu algılar keyboards

Dave Ward - tuşlu algılar keyboards

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open-Air Theatre

Tarih Date: 8.07.1996

Saat Time: 20.30

MARCUS MILLER

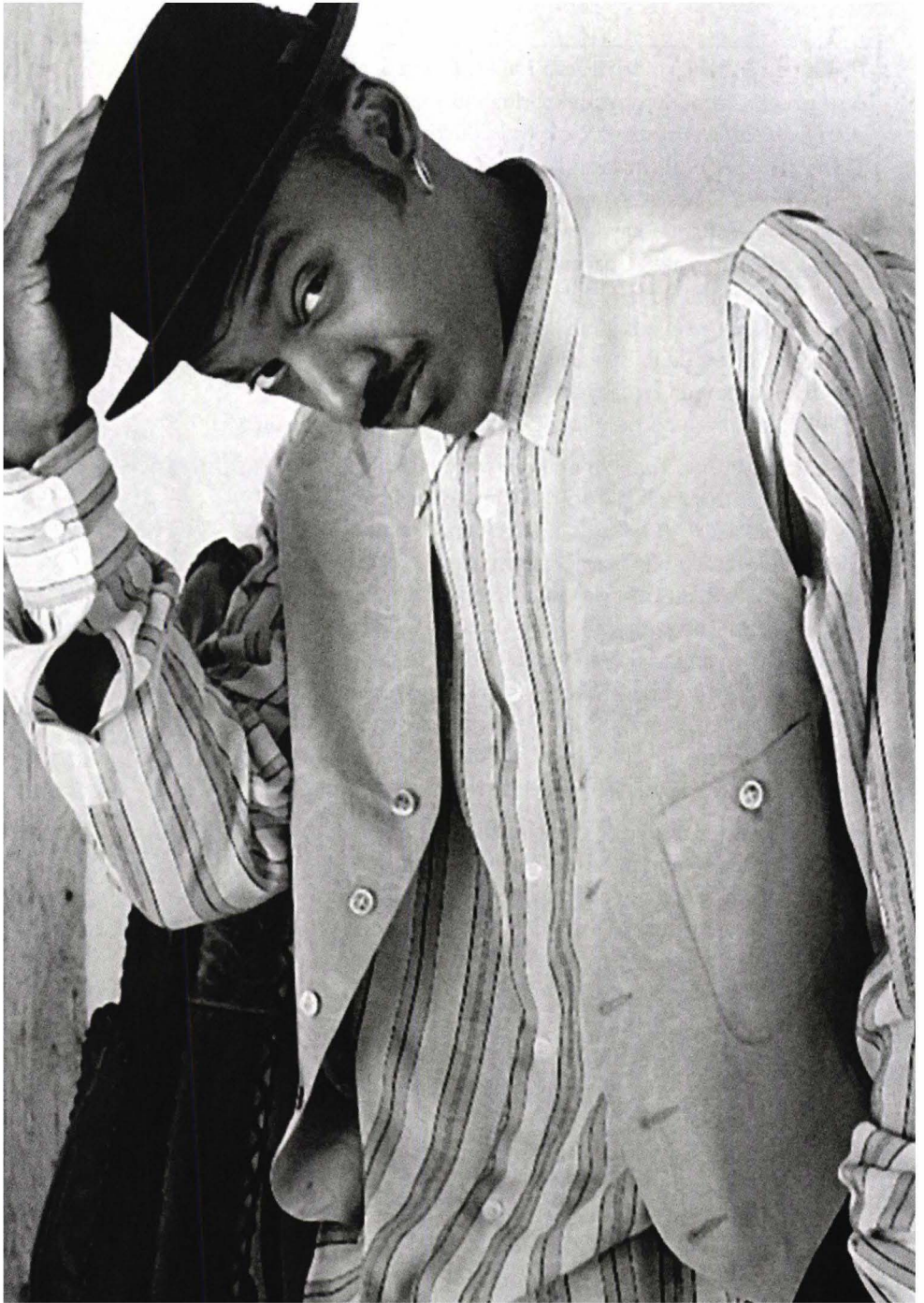
■ 14 Haziran 1959'da New York'ta doğan ve küçük yaşta elektro bas çalmaya başlayan Marcus Miller'in ilk mzık deneyimi New York soul dünyasından gelir. Cazla, şimdi ünlü bir davulcu olan Kenny Washington sayesinde tanışan Marcus'un ilk favori müzisyeni, kuzeni Wynton Kelly'yi de grubuna katmış olan Miles Davis'di. Marcus'a caz dünyasındaki ilk ciddi görevini flütçü Bobby Humphrey verdi: Marcus 16 yaşında, Humphrey ve klavyeci Lonnie Linston ile çalıyordu. Kısa süre sonra da Lenny White'in grubuyla turneye ıktı.

Sonraki birkaç yılı stüdyo müzisyeni olarak geçiren Marcus'un şaşırtıcı sayıda enstrümana olan hakimiyeti New York stüdyo çevrelerinde nnn yayılmasını sağladı. 1980'e gelindiğinde Marcus Miller; Bob James, Grover Washington Jr., Aretha Franklin ve Roberta Flack gibi sanatçıların kayıt çalışmalarına katılmıştı. 1980'de Miles Davis'in grubuna katıldı ve efsanevi müzisyenle iki yıl birlikte çalıştı. Miles Davis'in *The Man with the Horn* (1981) albümünün kayıtlarında yer aldı ve *We Want Miles* (1981) albümünü oluşturan konserlerde çaldı. "*Miles vasat olan hiçbir şeyle yetinmezdi ve bu özelliği stilimi geliştirmeme çok yardımcı oldu*" diyen Marcus şöyle ekliyor: "*Ondan kim olduğumuz ve ne yaptığımız konusunda, kendimize karşı dürüst olmamız gerektiğini öğrendim. Bunu uygularsanız hiç sorunuz kalmaz.*"

Davis ile çalışmalarından sonra Miller, David Sanborn'un *Backstreet* albümünün prodüktörlüğünü yaptı ve ilk albümü olan *Suddenly*'i Warner Bros için doldurdu. Miller'ın Miles Davis ile yaptığı çalışmaların ikinci ve en önemli dönemi, 1986 yılında, Davis'in Warner Bros için doldurduğu ilk albüm olan *Tutu*'nun kaydıyla başladı. Bu, Miller'ın hemen her enstrümanı çaldığı, parçaların çoğunu bestelediği ve prodüktörlüğünü üstlendiği bir çalışmaydı. Miles Davis albüm çalışmalarında o güne kadar sanatsal açıdan denetimi hiç bu denli başkasına bırakmamıştı; ancak sonuçtan memnun olmalıydı ki *Siesta* (1988) ve *Amanda* (1989) albümlerinde de Miller'la ortak çalışmayı sürdürdü.

Çok yönlü Miller, *Tutu* albümünün prodüktörlüğünü üstlendikten sonra, ikinci solo albümü olan *Marcus Miller*'i piyasaya çıkardı. New York'un en önemli stüdyo müzisyenlerinden biri olarak çalışmalarını sürdürürken, bir yandan da davulcu Lenny White ile birlikte eklektik, funk kökenli grup The Jamaica Boys'u kurdu. 1991'de Marcus, Teddy Vann ve Luther Vandross ile birlikte bestelediği "Power of Love / Love Power" isimli parçayla En İyi R&B Şarkısı dalında Grammy Ödülü'nü kazandı. 1993 yılının sonlarına doğru *The Sun Don't Lie* albümünün piyasaya çıkmasıyla birlikte tekrar konserler vermeye başladı.

Başçı, besteci, prodüktör Marcus Miller, 1994 yılının büyük bir bölümünde kendini, son dönemlerde bir caz müzisyeninin yaptığı en şaşırtıcı ve meydan okuyucu çalışmalardan biri olan *Tales* (Öyküler) albümüne adadı. Bu en son ve en kişisel albümüyle Miller, zenci müziğinin genel durumunu ve son 30 yıldaki gelişimini yeniden gözden geçirirken gerçekten başarılı ve kışkırtıcı bir sonuç elde etti. Miles Davis, Billie Holiday, Lester Young, Joe Sample ve Roberta Flack gibi ustaların ses kayıtlarını parlak çağdaş bir müzikle (aynı oranda soul, R&B, hip-hop ve çağdaş caz müziği kullanarak) birleştiren Miller, aslında kendisi de bir öykü olan çarpıcı bir sentez yarattı. "Albümün, yaşamım boyunca duymuş olduğum, benimle daha yaşlı müzisyenler arasında geçen bir diyaloga benzemesine çalıştım", diyor Miller. Aslında *Tales* albümünün temelinde, Miller'ın

yeniden köklerine dönmüş bir müziği, tarz ve dönemden bağımsız bir biçimde dile getirmek isteği vardır.

“Albümümün, yaşlı bir müzisyenle genç bir müzisyenin arasında geçen ve aralarındaki iletişimi benim sağladığım bir diyaloga benzemesini istiyordum. Müziklerinin ne kadar farklı olduğunu düşünen bu iki müzisyene, aslında yaptıkları müziğin ne kadar benzer olduğunu göstermek istiyordum. İşte bu öyküler aradaki bağlantılardır.”

■ Born in New York City, NY on 14 June 1959, Marcus Miller took up the electric bass in his teens. His early musical experience came from the New York soul scene. Kenny Washington, now an acclaimed drummer, introduced Marcus to jazz; Miles Davis, whose band included Marcus' cousin Wynton Kelly, was an early favorite. Flutist Bobbi Humphrey gave Marcus his first serious work in the jazz: by the time he was sixteen, Marcus was playing with Humphrey and keyboardist Lonnie Liston Smith. It was quickly followed by a tour with Lenny White's group.

Marcus spent the next few years as a studio musician. Becoming competent on an impressive number of instruments, Miller's reputation grew in the New York studio world. By 1980, he had recorded for Bob James, Grover Washington Jr., Aretha Franklin, Roberta Flack and others. In 1980, he joined Miles Davis and went on to spend two years with the fabled jazzman. He participated in the recording session of Davis' *The Man with the Horn* (1981) and played on the concerts which made up the album *We Want Miles* (1981). *“Miles didn't settle for anything mediocre, which helped me develop my style”,* Marcus says. *“I learned from him that you have to be honest about who you are and what you do. If you follow that, you won't have problems.”*

Following his stint with Davis, Miller produced his first major album, David Sanborn's *Backstreet* and issued his own debut record, *Suddenly*, on Warner Bros. Records. The second and more important period of Miller's relationship with Miles Davis began in 1986, when he played almost every instrument, wrote most of the music for, and produced *Tutu*, Davis' first album for Warner Bros. Davis had never before

Cazla, şimdi ünlü bir davulcu olan Kenny Washington sayesinde tanışan Marcus'un ilk favori müzisyeni, kuzeni Wynton Kelly'yi de grubuna katmış olan Miles Davis'di.

Kenny Washington, now an acclaimed drummer, introduced Marcus to jazz; Miles Davis, whose band included Marcus' cousin Wynton Kelly, was an early favorite.

given away so much artistic control, but must have been pleased with the result, for Miller worked just as closely with him on his *Siesta* (1988) and *Amandla* (1989) albums.

After producing *Tutu*, the multi-talented musician recorded his second solo album, *Marcus Miller*. While continuing to work as one of New York's top studio musicians, he also joined with drummer Lenny White in forming the eclectic funk-based band The Jamaica Boys. In 1991, Marcus won a Best R&B Song Grammy for "Power of Love / Love Power", a song he co-wrote with Teddy Vann and Luther Vandross. Miller returned to live playing in late 1993 with the release of *The Sun Don't Lie* which was nominated for a Grammy.

For much of the 1990s the bassist-composer-producer dedicated himself creating *Tales*, one of the most surprising and challenging works from a jazz artist in recent years. With his latest and most personal album, Miller re-imagined the landscape of black music and its evolution over the past three decades with brilliant, provocative results. Mixing spoken word recordings by such greats as Miles Davis, Billie Holiday, Lester Young, Joe Sample and Roberta Flack with scintillating modern music (using equal portions of soul, R&B, hip-hop and contemporary jazz), Miller has concocted an expressive blend that is a story itself. "I was trying to get the album to sound like a conversation that I've been hearing all my life, a conversation between me and mostly older musicians", he says. Indeed, at the core of *Tales* is Miller's desire to bespeak a unified black music, transcendent of genre and time. "I wanted my album to sound like a conversation between an older musician and a younger one, but with me in between to translate. I wanted to show these two musicians that while they might think their music is so different, that is really all the same. These stories, these tales are the connection".

TURKCELL
İLETİŞİM HİZMETLERİ A.Ş.

Katkılarından dolayı TURKCELL İLETİŞİM HİZMETLERİ A.Ş.'ye
teşekkür ederiz.
We are grateful to TURKCELL İLETİŞİM HİZMETLERİ A.Ş. for
their contributions.

PACO DE LUCIA, AL DI MEOLA, JOHN McLAUGHLIN

Paco de Lucia - gitar guitar

Al Di Meola - gitar guitar

John McLaughlin - gitar guitar

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 9.07.1996

Saat Time: 21.00

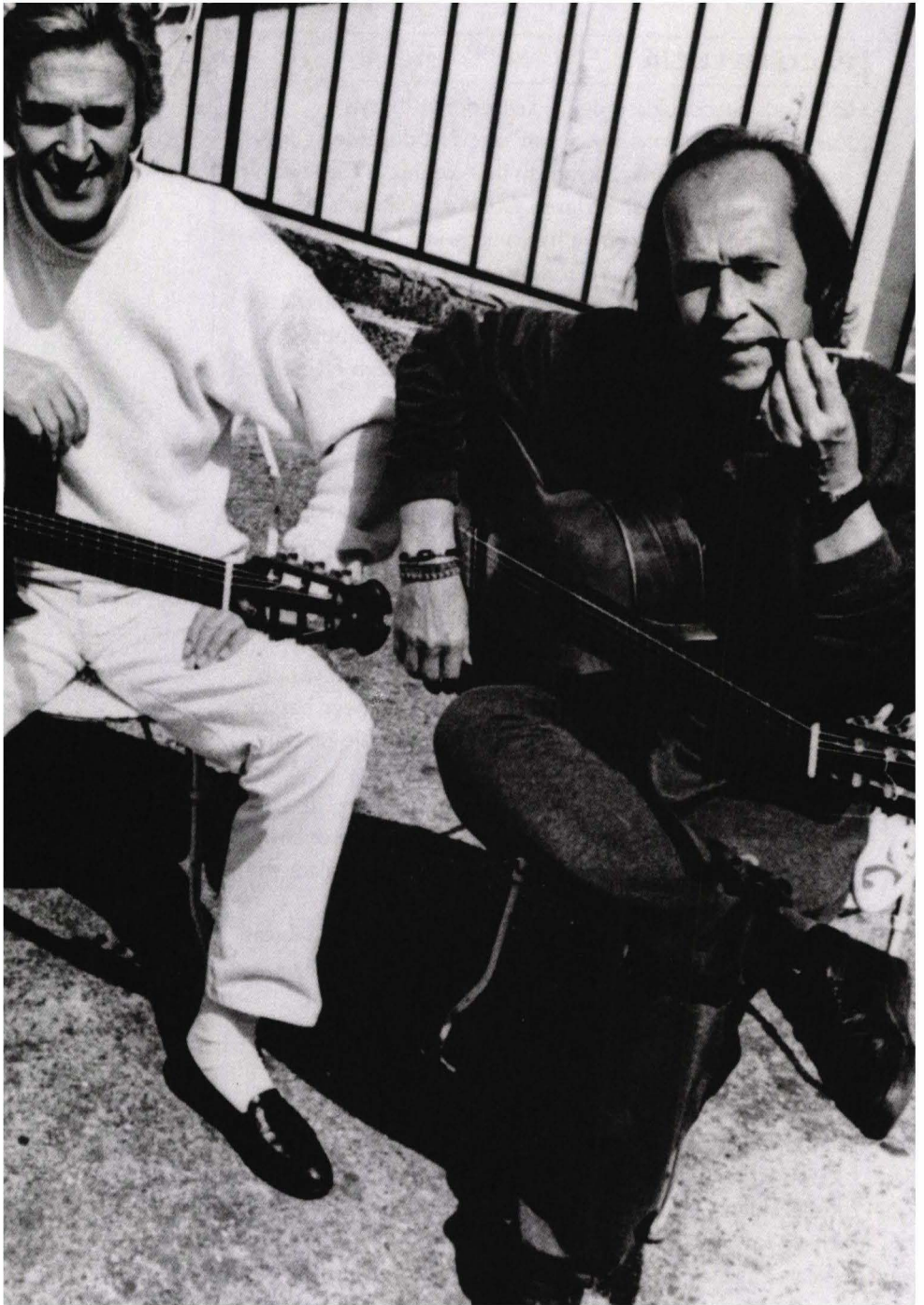
■ 1996 yılı önemli bir müzik olayına, Paco de Lucia, Al Di Meola ve John McLaughlin'den oluşan Gitar Üçlüsü'nün yeniden biraraya gelişine tanık oluyor. Yeni bir albümün üzerinde çalışan üçlü kapsamlı bir dünya turnesine çıktı. Kendini kanıtlamış bu üç sanatçının herbiri caz, flamenko ve dünya müziği dallarında oldukça verimli bir kariyere sahip. Onbeş yıl önce ilk kez biraraya gelişleri iki şaşırtıcı albümle belgelenmişti: o dönem için, sözü edilen müzik türlerinde en yüksek plak satışlarından birine ulaşan *Friday Night in San Francisco* (1982) ile *Passion, Grace & Fire* (1983). Bu iki albüm, tüm dünyada yaklaşık toplam 3,500,000 adet sattı!

■ 1996 is marked by a major musical event: the reformation of the Guitar Trio made of Paco De Lucia, Al Di Meola and John McLaughlin. They've been working on a new album and embarked on a world tour. These three confirmed artists have had remarkably flourishing careers on their own rights in the fields of jazz, flamenco, classical or world music. Their first meeting, 15 years ago, has been documented by two striking records: *Friday Night in San Francisco* (1982) - to that day one of the world's largest sales in the styles above - and *Passion, Grace & Fire* (1983), both records totalizing about 3,500,000 copies sold all around the world!

Kendini kanıtlamış bu üç sanatçının herbiri caz, flamenko ve dünya müziği dallarında oldukça verimli bir kariyere sahip.

These three confirmed artists have had remarkably flourishing careers on their own rights in the fields of jazz, flamenco, classical or world music.

PACO DE LUCIA

■ Küçük bir çocukken denizi seyrederdi. İberyaya Yarımadası'nın Afrika kıyılarının karşısına düşen en güney noktasından, Atlantik Okyanusu ile Akdeniz'in Cebelitarık Boğazı'nda birleşmesini izlerdi. Gördüğü manzara, hem etkileyici hem de korku ve hayranlıkla karışık bir saygı duygusu uyandırıcıydı. Yıllar sonra, 1973'de, müzik dünyasındaki popülerliğini ve saygınlığını daha da arttıran "Entre Dos Aguas (İki Suyun Arasında)" adlı rumbayı besteleyecekti. Şimdiyse, hiç kuşkusuz, modern Flamenko ekolünün kurucusu olarak tanınmakta.

Francisco Sánchez Gómez, ya da Paco de Lucia, 21 Aralık 1947'de Cadiz eyaletinin Algericas kentinde doğdu. Beş yaşından itibaren pek çok çingenenin yaşadığı La Bajadilla bölgesinde büyüyen Paco'nun kulağı, bu sayede flamenko ritmlerine alışmıştı. Babası şarkıcılara eşlik eden bir gitaristti. Kentin kenar mahallerindeki tavernalarda ya da eğlencenin bulunduğu her yerde çalarak dürüst bir biçimde yaşamını kazanıyordu. Paco de Lucia, altı yaşında babasının gözetimi altında gitar çalmayı öğrenmeye başladı. Kısa bir süre sonra, gitar ustası Nino Ricardo ile tanışan Paco için, artık işini erbabından öğrenip, mükemmelleştireceği bir dönem başlamıştı. Paco de Lucia ilk konserini, dahi bir çocuk için ileri bir yaş olan onbirinde verdi. İki yıl sonra Jose Greco'yla bir anlaşma imzaladı ve Avrupa, Afrika, Filipinler, Avusturalya ve Kuzey Amerika'da turnelere çıktı. Bu sırada ünlü gitarist Sabicas ve flamenko bestecisi Mario Escudero ile tanıştı. Artık kaderi belirlenen Paco de Lucia'nın müzik kariyeri o zamandan bu yana sürekli gelişecekti.

Paco de Lucia, 1965 yılında, gezici Flamenko Çingene Festivali'yle Avrupa'da turneye çıktı; 1968'de Cordoba'da Ulusal Flamenko Sanat Yarışması'nda birincilik ödülü kazandı, 1970'de İspanya'nın flamenko dalında uzman kişilerinden Ulusal Ödül aldı ve Barcelona'daki Uluslararası Müzik Festivali'ne katıldı. 1971 yılından itibaren Zarzuela, Alcala Palace ve Real gibi Madrid'in belli başlı konser

salonlarında sahneye çıktı. Özellikle, 1991'de beklenmedik bir anda ölen efsanevi gitar ustası Camaro de la Isla'yla ortaklığı sayesinde flamenkoyu sadece konuyu bilenlerin müziği olma konumundan çıkardı. Pop yıldızları Roberto Carlos ve Julio Iglesias'inkilere benzer bir ilgi toplayan bu iki sanatçının konserleri, İspanya'da ve Latin Amerika'da tıkabasa doluyordu.

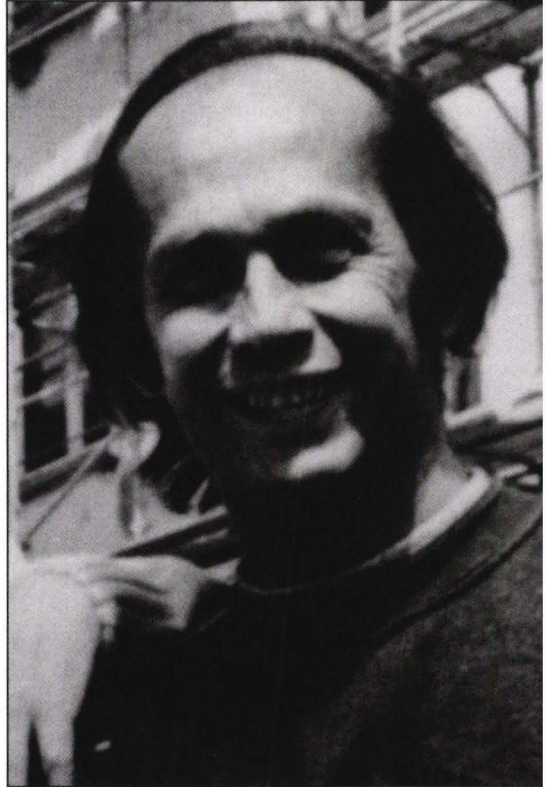
Lucia'nın her konseri kişisel hayranlarının ve modern flamenko meraklılarının uzun süredir heyecanla bekledikleri bir olaydır. Ancak sadece Flamenko müziğine bağlı kalmayan Paco de Lucia'nın ülkesinin müziğine karşı beslediği sevgi sınır tanımıyor. Sanatçının en güzel albümlerinden biri, hiç kuşkusuz, Joachim Rodrigo'nun bestelediği dünyaca ünlü "Concierto d'Aranjuez"i, doksan yaşın üzerindeki bestecisinin önünde yorumlarken kaydedilen albümdür.

Paco de Lucia ayrıca, 1980 yılında İspanyol klasik müziğinin ünlü ismi Manuel de Falla'nın bestelerini de kaydetmiştir.

San Remo'da Unicef'in Gala'sında "Altın Diyapazon" ödülüyle onurlandırılan Paco de Lucia, dünyanın tüm köşelerinde turnelere çıkmış, Madrid ve Barcelona'da Larry Coryell ve John McLaughlin'le, Dominik Cumhuriyeti'nde ise Chick Corea ile unutulmaz konserler vermiştir. 1993 yılında İspanya Kralı tarafından Güzel Sanatlar Başarı Madalyası'yla ödüllendirilmiştir. Sanatçının kendi adına doldurduğu yirminci ve son albümü olan *Live in America* Boston, Oakland ve New York'ta verdiği konserler sırasında kaydedilmiştir.

Sadece Flamenko müziğine bağlı kalmayan Paco de Lucia'nın ülkesinin müziğine karşı beslediği sevgi sınır tanımıyor.

Paco de Lucia doesn't stay in the Flamenko only, his love for his country's music knows no limitation.

■ He used to watch the sea when he was a child. From his lookout post in the southernmost tip of the Iberian peninsula opposite the shores of Africa, he would observe the Atlantic and the Mediterranean as they met in the Strait of Gibraltar. The sight was both moving and awe-inspiring. Many years later, in 1973, he would compose “Entre Dos Aguas”, a rumba that provided yet another boost for his popularity and prestige. Now, one can without doubt see in him the founder of the modern Flamenco school.

Francisco Sánchez Gómez, or Paco de Lucia, was born in Algeciras, in the province of Cadiz, on 21 December 1947. From the age of five he lived in La Bajadilla, an area where there were many gypsies, and this attuned his ear to the rhythms of flamenco. His father was a guitarist who accompanied singers, making a dignified living by playing in taverns on the outskirts of town and at any fiesta there might happen to be. Under his tutelage, Paco de Lucia started to learn the guitar at the age of six. Shortly after, he met the maestro Nino Ricardo, and then came a period of studying and perfecting his craft. Paco de Lucia made his first public appearance as a child prodigy at the ripe age of 11. Two years later, he was offered a contract with the Jose Greco Company, and he travelled through Europe, Africa, the Philippines, Australia and North America, where he first came into contact with guitarist Sabicas and flamenco composer Mario Escudero. His fate was now decided, and Paco de Lucia’s career has flourished since then.

In 1965, Paco de Lucia toured Europe with the Gypsy Flamenco Festival; in 1968 he won the first prize at the National Flamenco Art Contest in Cordoba, and in 1970 he won the National Prize from Spain’s leading authorities in flamencology, and took part in the International Music Festival in Barcelona. From 1971 onwards he started performing in Madrid’s leading theatres - the Zarzuela, the Alcala Palace and the Real. He soon took flamenco out of its “music for connoisseurs” ghetto, particularly due to his partnership with legendary master singer Camaron de la Isla who untimely died in 1991. Their names were synonymous with large arenas packed in Spain and Latin America; both

artist would enjoy success comparable to that of pop stars like Roberto Carlos and Julio Iglesias.

Each of de Lucia's performances is a long awaited event by his personal admirers and aficionados of modern flamenco. But Paco de Lucia doesn't stay in the Flamenco only, his love for his country's music knows no limitation, as one of his most beautiful records is undoubtedly his interpretation of the world famous "Concierto d'Aranjuez" by Joachim Rodrigo performed in front of the composer aged over 90. In 1980, Paco de Lucia has also recorded the music of classical Spanish composer Manuel de Falla.

Paco de Lucia was awarded the Golden Tuning Fork at the Unicef Gala in San Remo, went on tours all over the world, and took part in memorable concerts with Larry Coryell and John McLaughlin (in Madrid and Barcelona) and Chick Corea (in the Dominican Republic). In 1993, he was awarded the Golden Medal for Merit in Fine Arts by the King of Spain. His latest record, his twentieth as a soloist, is called *Live in America*, and was recorded at concerts in Boston, Oakland and New York.

AL DI MEOLA

■ 22 Haziran 1954'te New Jersey'de doğan Al Di Meola, caz müziğinde her tür dinleyicinin zevk aldığı, saygın gitarcılardan biridir. Çok küçükken davul çalmayı öğrenen Di Meola, Beatles'ların etkisi altında kalarak dokuz yaşında gitar çalmaya başladı. Özel dersler almayı sürdüren sanatçı onbeş yaşındayken Country & Western tarzında çalıyordu. Caza karşı duyduğu her geçen gün artan ilgi, onu 1971'de Berklee Müzik Akademisi'ne sürükledi; ancak Barry Miles'in fusion grubunda yer almak için ayrıldığı okula 1974 yılında düzenleme eğitimi görmek üzere geri döndü. O yıl 19 yaşındayken, Chick Corea tarafından popüler ve etkili Return to Forever grubuna davet edildi. Bu dönemde Di Meola ateşli ve nefes kesen çalış tarzıyla adını duyurdu. Bu grubun başarısı, onun 1976 yılında, çoğu caz-rock tarzında onaltı albüm ve dört altın plakla sonuçlanacak solo kariyerine atılmasında önemli bir etken oldu.

Al Di Meola 1980'de, John McLaughlin ve Paco De Lucia'dan oluşan bir akustik üçlü kurdu ve bu birliktelik bir buçuk milyonun üzerinde satış yapan *Friday Night in San Francisco* albümünü getirdi. 1985 yılında synthesizer sihirbazı Phil Markowitz ile etnik perküsyon ustası Airoto Moreira'nın yer aldığı The Al Di Meola Project, sanatçının şimdiye kadar kurduğu en ünlü grup oldu. Di Meola 1987'de Larry Coryell ve Birelli Lagrene ile birlikte Super Guitar Trio'yu kurdu. 1991 yılında birbirinden çok farklı iki albüm çıkardı: elektro gitar çaldığı solo çalışması *Kiss My Axe* ile, çeşitli kültürlerin etkisini taşıyan ve akustik gitar çaldığı *World Sinfonia*.

Al Di Meola, yıllar boyunca, Jan Hammer, Steve Gadd, Phil Collins, Bill Bruford, Kei Akagi ve Astor Piazzolla gibi çeşitli müzisyenlerle birlikte çalıştı ve plak kayıtlarına katıldı. Çalışmalarında hep kendisini aşmaya çalışan Di Meola, cazla dünyanın çeşitli köşelerinden kaynaklanan farklı müzikleri harmanlayarak sürekli bir biçimde yenilikçi atılımlar yaptı. 1976-1995 yılları arasında *Guitar Player* müzik dergisinden tam onbeş ödül kazanarak bir rekor kırdı ve derginin "Ustalar Galerisi"ne giren en genç sanatçı ünvanını aldı. *"Yıllar boyunca müziğimdeki ateşi korumaya çalıştım, ancak bunun yanısıra müziğime gerçek bir anlam kazandırmak için onun melodi ve armoni açısından yeterli ve cazip olmasına da uğraştım. Albümlerimin çoğunun buna başardığını sanıyorum."*

■ Born on 22 July 1954 in New Jersey, Al Di Meola is one of the most accessible and respected guitarists in jazz. After learning drums at a very early age, Di Meola was inspired by the Beatles to take up the guitar, at the age of nine. Private lessons continued until, at the age of 15, he was performing in a Country & Western context. A growing interest in jazz led Di Meola to enter Berklee College of Music in 1971, but he soon left to join Barry Miles' fusion group, returning in 1974 to study arranging. The same year, at 19, he was invited by Chick Corea to join his popular and influential Return to Forever. During this time Di Meola made a name for himself with his furious and sometimes spellbinding

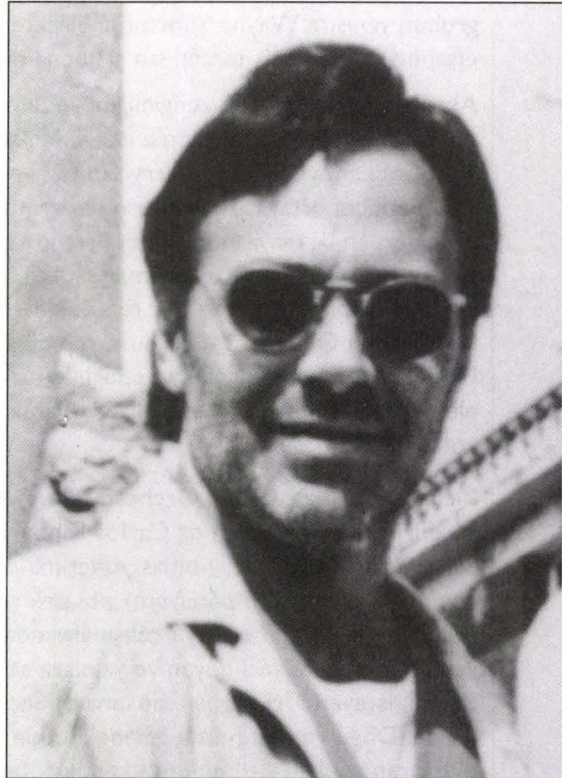
playing. The success of the group enabled Di Meola to launch a solo career in 1976, that has, to date, resulted in sixteen albums and four gold records, mostly in a jazz-rock style.

In 1980, Al Di Meola formed an acoustic trio with John McLaughlin and Paco De Lucia, which resulted in the highly successful album *Friday Night in San Francisco*, which sold over a million and a half copies. The Al Di Meola Project, including synthesizer wizard Phil Markowitz and ethnic percussion master Airto Moreira, was born in 1985 and remains his most celebrated venture. In 1987, he formed the Super Guitar Trio with Larry Coryell and Birelli Lagrene. In 1991, he released two widely different albums, the solo electric *Kiss My Axe* and the multicultural acoustic *World Sinfonia*.

During those years Al Di Meola has worked and recorded with such varying artists as Jan Hammer, Steve Gadd, Phil Collins, Bill Bruford, Kei Akagi and Astor Piazzolla. While challenging himself, Di Meola has consistently broken new ground by combining jazz with the diverse musics of the world. Between 1976 and 1995 he has received fifteen awards from *Guitar Player* magazine, the most ever received by an individual, and become the youngest musician to be listed in their "Gallery of Greats". *"Over the years I've tried to keep the fire in the music, but also have enough melody and interesting harmony to give it real meaning. I think that most of my albums achieve that."*

Çalışmalarında hep kendisini aşmaya çalışan Di Meola, cazla dünyanın çeşitli köşelerinden kaynaklanan farklı müzikleri harmanlayarak sürekli bir biçimde yenilikçi atılımlar yaptı.

While challenging himself, Di Meola has consistently broken new ground by combining jazz with the diverse musics of the world.

JOHN McLAUGHLIN

■ Günümüzün en etkileyici ve çok yönlü gitaristlerinden biri olan John McLaughlin, hem caz müziğinde bir çığır açan Mahavishnu Orchestra'nın, hem de devrimci Hintli-caz grubu Shakti'nin lideri olarak isim yapan olağanüstü bir solist, ve şimdiye kadar yazılmış en güzel klasik caz-fusion parçalarının bazılarının bestecisi olarak bilinir.

4 Ocak 1942'de İngiltere'nin Yorkshire kentinde doğan John McLaughlin, ilk kez Georgie Fame'in Blues Flames grubunun bir elemanıyken dikkati çekti. Daha sonra Graham Bond Organisation'a ve Brian Auger'in Trinity grubuna katıldı. 1968 yılında ise kendi grubunu kurarak ödül kazanan albümü *Extrapolation*'ı piyasaya çıkardı. 1969'da ABD'ye yerleşen John McLaughlin, Amerikan cazında büyük etkisi olan Lifetime grubuna katıldı. Bu grubun yanısıra Wayne Shorter'la birlikte çalışan müzisyen efsanevi Miles Davis tarafından grubuna davet edildi.

Akustik gitarın tınısının zenginliğini ve duruluğunu gözler önüne seren bir albüm yapma isteği, McLaughlin'in davulcu Billy Cobham ve kemancı Jerry Goodman'la işbirliğine yol açtı. Sonuçta ortaya, 70'li yılların başlarında yapılan en iyi albümlerden biri sayılan *My Goals Beyond* albümü çıktı. Sanatçı daha sonra, Goodman, Cobham, Rick Laird ve Jan Hammer'la birlikte, başarılı bir caz-fusion grubu olan Mahavishnu Orchestra'yı kurdu. Grup büyük ilgi topladı ve McLaughlin'in göze çarpan yeteneği ve tutkulu besteleri, eleştirmenlerin ondan "Gitar İlahı" olarak söz etmelerine yol açtı.

McLaughlin, Mahavishnu Orchestra ile yaptığı çalışmalarını sürdürürken bir yandan da Carlos Santana (*Love Devotion Surrender*) ve Michael Thomas yönetimindeki Londra Senfoni Orkestrası (*Apocalypse*) gibi pek çok sanatçı ve grupla birlikte çaldı ve kayıt çalışmalarında bulundu. Sürekli yenilik yapma ihtiyacı duyan ve yalnızca akustik gitar çalmak isteyen McLaughlin, bu amaçla Shakti adlı grubu kurdu. Doğu ve Batı müzik geleneklerinin bir sentezini oluşturan topluluk, tüm dünyada büyük beğeni topladı.

Yoğun kayıt çalışmalarını sürdüren gitarist, *Johnny McLaughlin Electric Guitarist* albümü için Chick Corea ve David Sanborn'u, *Music Spoken Here* albümü için Katia Labeque'i kendisine eşlik etmeleri için stüdyoya davet ettikten sonra, meslektaşları Paco de Lucia ve Al Di Meola ile birlikte *Passion, Grace & Fire* ve *Friday Night in San Francisco* albümlerini gerçekleştirdi.

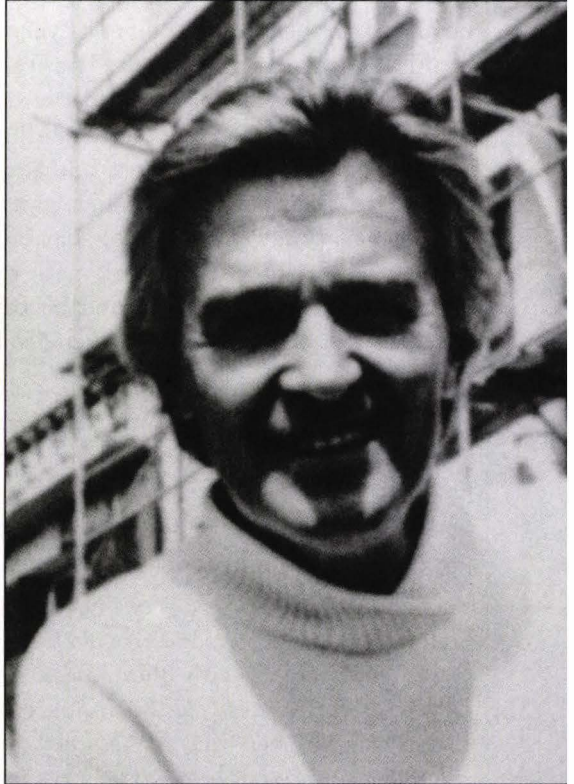
Dexter Gordon ve Herbie Hancock ile birlikte Bertrand Tavernier'nin yönettiği, büyük ilgi gören "Round Midnight" filminde rol alan McLaughlin'in bir diğer başarısı da, gitar ve orkestra için bestelediği *Akdeniz* adlı konçertosunun galasıydı. Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın Genel Müdürü Ernest Fleishman tarafından ısmarlanan bu konçerto, ilk olarak 1985 Ekim'inde Los Angeles'ta seslendirildi. McLaughlin'in solist olarak katıldığı eserin bu

gala gecesi izleyiciler tarafından coşkuyla alkışlandı ve eleştirmenlerin övgüsünü aldı. O günden beri, bu eser dünyanın çeşitli köşelerinde seslendirildi ve 1990 yılının başlarında, Michael Tilson Thomas'ın yönettiği Londra Senfoni Orkestrası'nın yorumuyla CBS şirketinden piyasaya çıktı. Deutsche Kammerphilharmonie tarafından ısmarlanan, gitar ve orkestra için yazdığı *Avrupa* adlı ikinci konçertosu ise, bu yetenekli genç orkestra tarafından Avrupa'nın tüm başkentlerini kapsayan bir turnede seslendirdi.

John McLaughlin, klasik müzik eğilimli çalışmalarına paralel olarak, 1988 yılında elektro bas ve vurmali çalgılara yer verdiği,

McLaughlin'in göze çarpan yeteneği ve tutkulu besteleri, eleştirmenlerin ondan "Gitar İlahı" olarak söz etmelerine yol açtı.

McLaughlin's striking artistry and passionate compositions led critics to hail him as "The Guitar Hero".

Hintli vurmali algılar ustası Triluk Gurtu ile uzun ve derin bir arkadaşlıkla sonuçlanan, yeni bir üçlü kurdu. Beş yıl boyunca John McLaughlin Üçlüsü dünyanın dört bir yanında konserler verdi ve hem eleştirmenlerin hem de dinleyicilerin büyük beğenisini topladı. Grup, *Live at the Royal Festival Hall (1990)* ve *Que Alegria (1992)* adlı iki albüm çıkardı.

John McLaughlin, 1993 yılından beri, davulda yine Dennis Chambers ve Hammond orgda Joey DeFrancesco eşliğinde elektro gitar çaldığı, The Free Spirits adlı grupla turnelere çıkmakta. Gitarist bu ekiple yaptığı çalışmaların yanısıra, “uzun süredir hayalini kurduğum kayıt çalışması” diye tanımladığı *Time Remembered, John McLaughlin Plays Bill Evans* albümünü doldurdu. Bill Evans’ın müziğinin altı akustik gitarla çalındığı bu albüm, John’un tüm yaşamı boyunca hayranlık duyduğu bu müzisyene gerçek bir ithaftı. 1994 yılının Nisan ayında, The Free Spirits grubu *Tokyo Live* adlı ilk albümünün kayıtlarını yaptı. Gitaristin, Elvin Jones ve Joey DeFrancesco’nun eşliğinde, bir diğer “ilahı”na, John Coltrane’nin anısına ithaf ettiği *After the Rain* albümü ise 1995 yılının Nisan ayında piyasaya çıktı. McLaughlin’in *The Promise (1996)* adını taşıyan ve sanatçının çeyrek asrı aşan parlak meslek yaşamının bir tür özeti sayılabilecek son albümü onu, bir parça için de olsa, Paco de Lucia ve Al Di Meola ile yeniden buluşturdu.

■ One of the most versatile and influential guitarists of our time, John McLaughlin is known as an extraordinary solo artist, as a leader of both the ground breaking Mahavishnu Orchestra and the revolutionary Indo-Jazz group Shakti and as the composer of some of the stunning classical jazz-fusion pieces ever written.

Born on 4 January 1942, in Yorkshire, England, John McLaughlin first began to receive public attention as a member of Georgie Fame’s Blues Fames. He then joined the Graham Bond Organisation, Brian Auger’s Trinity, and in 1968 formed his own band and recorded the prize-winning album *Extrapolation*. Moving to the USA in 1969, John

McLaughlin joined Lifetime, a group that had great impact of the American Jazz scene. In addition to Lifetime, McLaughlin worked with Wayne Shorter and was personally invited to work with the legendary Miles Davis.

His desire to make an album displaying the richness and purity of the acoustic guitar led McLaughlin to join forces with drummer Billy Cobham and violonist Jerry Goodman. The results were *My Goals Beyond*, a record that was acclaimed as one of the best of the early seventies. With Goodman, Cobham, Rick Laird and Jan Hammer, he went on to form the brilliant Jazz fusion group Mahavishnu Orchestra. The group enjoyed immense popularity and McLaughlin's striking artistry and passionate compositions led critics to hail him as "The Guitar Hero".

While continuing with Mahavishnu Orchestra, McLaughlin worked and recorded with many artists including Carlos Santana (*Love Devotion Surrender*) and the London Symphony Orchestra, conducted by Michael Tilson Thomas (*Apocalypse*). Due to both his need for constant innovation and a desire to play acoustic guitar exclusively, McLaughlin formed Shakti. The group was a unique synthesis of Eastern and Western musical traditions and was praised throughout the world.

Continuing his busy career, McLaughlin invited Chick Corea and David Sanborn to record *Johnny McLaughlin Electric Guitarist*, Katia Labeque to perform on *Music Spoken Here* and then teamed up with fellow guitarists Paco de Lucia and Al Di Meola for two albums, *Passion, Grace & Fire* and *Friday Night in San Francisco*.

John McLaughlin has appeared with Dexter Gordon and Herbie Hancock in Bertrand Tavernier's high acclaimed film "Round Midnight". Another triumph was the premiere of his Concerto for Guitar and Orchestra called *Mediterranean*. Commissioned by Ernest Fleishman, executive director of the Los Angeles Philharmonic, the Concerto was first performed in Los Angeles in November 1985, with McLaughlin as soloist, and received a standing ovation from the first night audience

and raves from the critics. Further performances took place all over the world since then and in early 1990 the recording of the Concerto was released on CBS Records with the London Symphony Orchestra under Michael Tilson Thomas. A second Concerto for Guitar and Orchestra called *Europa* was commissioned by the Deutsche Kammerphilharmonie and performed with that fine young orchestra during a tour that led through all the capitals in Europe.

In 1988, parallel to his more classical oriented activities, John McLaughlin founded a new Trio with electric bass and percussion, which led to a long and deep musical friendship with the Indian percussionist Trilok Gurtu. The John McLaughlin Trio toured all over the world for five successive years and received overwhelming success both of critics and audiences. Two albums were released *Live at the Royal Festival Hall* (1990) and *Que Alegria* (1992).

Since 1993 we have seen John McLaughlin tour with a new band, The Free Spirits, again playing electric guitar with Dennis Chambers on drums and Joey DeFrancesco on Hammond organ. Parallel to the working with this group, John McLaughlin released what he calls a “*long dream of recording*”: *Time Remembered, John McLaughlin Plays Bill Evans*. Bill Evans’ music played by 6 acoustic guitars, this was a true homage to a musician John admired all his life. The Free Spirits’ first album *Tokyo Live* was released in April 1994. *After the Rain*, a tribute to another “hero” of the guitarist, John Coltrane, (featuring Elvin Jones and Joey DeFrancesco) was released in April 1995. His latest album *The Promise* (1996), which has offered him the chance of playing again with Paco de Lucia and Al Di Meola on one tune, is a kind of summary of a brilliant career which spans more than a quarter of a century.

SIEMENS

*Katkılarından dolayı SIEMENS'e teşekkür ederiz.
We are grateful to SIEMENS for their contributions.*

CHICK COREA VE DOSTLARI "BUD POWELL'İ ANMA TURNESİ"

**CHICK COREA AND FRIENDS
"REMEMBERING BUD POWELL TOUR"**

Chick Corea - piyano piano

Roy Haynes - davul drums

Wallace Roney - trompet trumpet

Joshua Redman - tenor saksofon tenor saxophone

Christian McBride - bas bass

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 10.07.1996

Saat Time: 21.00

CHICK COREA VE DOSTLARI

■ Son yıllarda pek az caz projesi, cazseverleri Chick Corea'nın önderliğinde gerçekleştirilecek olan ve bebop döneminin efsanevi piyano dehası Bud Powell'in müziğinin seslendirileceği BUD POWELL'İ ANMA TURNESİ kadar heyecanlandırmıştır.

Piyanist, grup lideri ve besteci (yakın zamanda 32. kez Grammy Ödülü'ne aday gösterilen) Corea, bu turne için bir grup benzersiz yıldızı biraraya getirdi: tenor saksofoncu Joshua Redman, trompetçi Wallace Roney, başçı Christian McBride ve (40'lı ve 50'li yıllarda Bud Powell'in pek çok plak kaydında çalan) davulcu Roy Haynes. Üç nesilden caz virtüözleri, cazın gerçek dehalarından birinin müziğini yeniden yaratmak amacıyla birarada.

Chick şöyle diyor: "Bud Powell'in müziğine şimdi, 90'larda eğilmek benim için son derece aydınlatıcı bir deneyim oldu. Bud'un müziğiyle büyüdüm ve onun kendine özgü tarzını özümstedim. Onun sayesinde, müzik ve piyanoda doğaçlama çalmak hakkında çok şey öğrendim. Bud, benim için, hiçbir piyanistin olmadığı kadar, sürekli bir ilham kaynağıdır."

İlham Kaynağı: Bud Powell

27 Eylül 1924'te New York'ta doğan ve çok küçük yaşta bir piyano dehası diye adlandırılan Earl "Bud" Powell, daha ilk gençlik yıllarındayken Harlem klüplerinde çalıyordu. 1943-44 yıllarında Cootie Williams'ın orkestrasıyla yaptığı ilk kayıtlar, daha adı konmamış olan "bop" tarzını yansıtıyordu. Müzisyen, 52. Cadde'de Charlie Parker, Dizzy Gillespie ve Thelonious Monk ile birlikte "bop" veya "bebop" diye tanınan bu çarpıcı yeni müziğin baş mimarlarından biri oldu. Bud'ın nefes kesici piyano stili ve ileri düzeydeki armoni bilgisi onu, kendi döneminde Art Tatum sonrası piyanistlerin en ateşlisi, sonraki kuşaklarda ise her genç piyanistin ilahı konumuna getirmişti. 1949'da Blue Note için, Sonny Rollins, Fats Navarro ve Roy Haynes ile birlikte yaptığı devrimci kayıt çalışmaları, günümüzde caz olarak kabul ettiğimiz müziğin şekillenmesini sağladı. Caz eleştirmeni Barry Ulanov'un dediği gibi Bud Powell "bop'a tek gerçek piyano sesini kazandıran kişiydi".

Anlaşılması güç ama başarılı bir sanatçı olan Bud'ın (ırkçılık, polis baskısı ve psikiatrik tedavideki hatalardan kaynaklandığı kesin olmasa bile, en azından olumsuz yönde etkilendiği su götürmeyen) çoğu belgelenmiş zihinsel sorunları onu bir kült haline getirmişti (Dexter Gordon'un *Round Midnight* filminde canlandırdığı karakter kısmen Bud'ın Avrupa'daki sorunlu yıllarını yansıtıyordu). Bud Powell'in bu renkli ve sorunlu geçmişi ne yazık ki sanatçının, piyanist ve besteci olarak müziğe büyük katkılarını biraz gölgelemişti; ancak bu durum bu turneyle değişmek üzere.

"Bud'ın besteleri ve kayıt çalışmaları," diyor Chick Corea, "caza ve 20. yüzyıl Amerikan müziğine gerçek bir miras. Günümüzde Bud'ın müziği her zamankinden daha derin ve zengin gözüküyor. Yıllar pek çok müziksel mesajı zaman aşımına uğratarıyor, ancak Bud'inkiler sürekli güçleniyor. Benim için Bud'ın müzik mirasına tekrar yönelmek zamanının geldiğini biliyordum... Roy Haynes, Bud'ın müziğini yeniden yaratma konusunda bana el vermek istediğini söylediğinde, bunun harika bir deneyim olacağını hissetmiştim. Christian McBride, Joshua Redman ve Wallace Roney, bu genç yeteneklerin herbiri özgün bir bakış açısıyla yaklaştıkları Bud'a hayranlık duyuyor."

CHICK COREA & FRIENDS

■ Seldom in recent years has a jazz project generated as much early excitement as Chick Corea's announcement of his REMEMBERING BUD POWELL TOUR, featuring the music of the legendary piano genius of the bebop era.

Pianist, band leader and composer Corea (who recently received his 32nd Grammy nomination!) has assembled an all-star band second to none: tenor saxophonist Joshua Redman, Wallace Roney on trumpet, bassist Christian McBride, and drummer Roy Haynes (who played with Bud Powell on many of his groundbreaking sessions in the '40s and '50s). Three generations of jazz virtuosity, assembling to explore the music of one of jazz's true geniuses.

Says Chick, *"Delving into Bud Powell's music now, in the '90s, is a totally revealing experience for me. I grew up with Bud's music and absorbed his personal approach. I learned an incredible amount about music and improvising at the piano through him. I think, more than any other pianist, Bud has always remained a constant inspiration for me."*

The Inspiration: Bud Powell

Earl "Bud" Powell was born in New York on 27 September 1924. Early identified as a piano prodigy, he was playing at Harlem clubs when barely in his teens. His young recordings with Cootie Williams' band in 1943-44 revealed a "bop" style before the term was used. Along 52nd Street, he became, with Charlie Parker, Dizzy Gillespie and Thelonious Monk, a prime architect of the explosive new music that came to be known as "bop" or "bebop". His breathtaking single-note piano inventions and moody, advanced harmonies made him the most vital of the post-Art Tatum pianists of his day, and the idol of virtually every young pianist for several generations to follow. An epochal series of Blue Note recordings in 1949 with Sonny Rollins, Fats Navarro and Roy Haynes shaped the music we think of as jazz today. Bud Powell, as critic Barry Ulanov has said, *"gave bop its only real piano voice"*.

A complex, brilliant man, Bud's much-documented mental difficulties - intensified, if not caused, by encounters with institutionalized racism, and police and psychiatric abuse - made him a figure of cult interest (the character played by Dexter Gordon in the movie *Round Midnight* was partially based upon Bud's later troubled years in Europe). This colorful, troubled past of Bud Powell has partly overshadowed his immense musician contribution, both as pianist and as composer - a situation that is about to change with this tour.

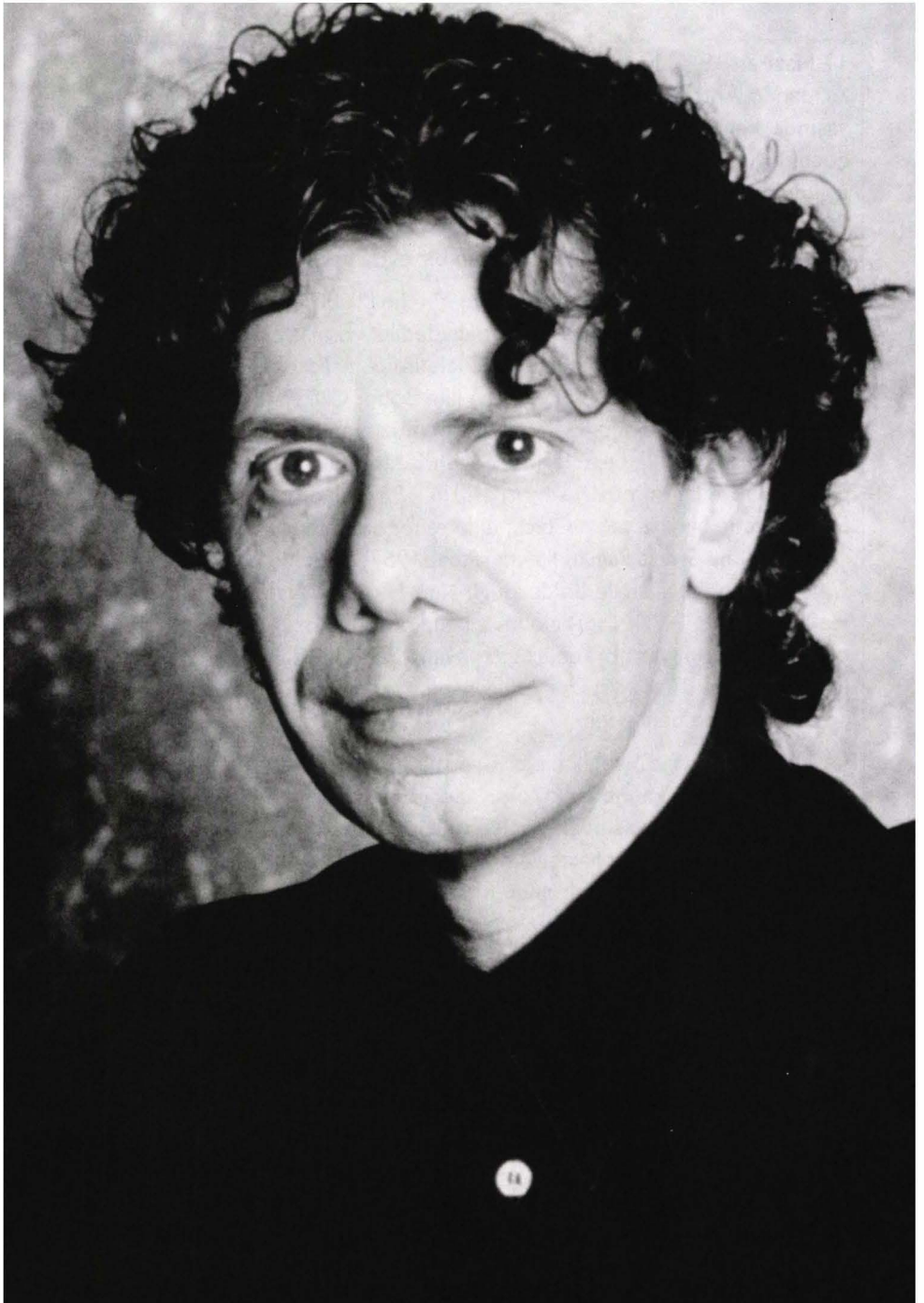
"Bud's compositions and recorded work", says Chick Corea, "are a true legacy in jazz and 20th century American music. Nowadays his music seems deeper and richer than ever. The years have filtered away so many musical messages, yet Bud's keeps getting stronger. I knew that the time was right for me to touch Bud's music legacy again... When Roy Haynes said he wanted to help me create Bud's music, I knew this was going to be a wonderful experience. Christian McBride, Joshua Redman and Wallace Roney all admire Bud with the fresh eyes of the young geniuses that they are".

Chick Corea, Herbie Hancock ve Keith Jarrett ile birlikte, 1960'ların sonlarından bu yana tuşlu çalgıların belli başlı virtüozları ve besteci / grup liderleri arasında yer alır.

Chick Corea ranks with Herbie Hancock and Keith Jarrett as one of the leading keyboard virtuosi and composer / bandleaders since the late 1960s.

CHICK COREA

■ Chick Corea, Herbie Hancock ve Keith Jarrett ile birlikte, 1960'ların sonlarından bu yana tuşlu çalgıların belli başlı virtüozları ve besteci / grup liderleri arasında yer alır. Kuşaktan kuşağa aktarılan bir caz mirasından yola çıkan sanatçının otuz yıllık müzik kariyeri, sınırları zorlayan etkili müziksel deneyimlerin bir bileşimi olarak 20. yüzyıl müzik tarihi ansiklopedilerinde pek çok sayfayı doldurur. Free caz, caz-rock, fusion, Latin ve klasik müzik alanlarında kayıtlar yapan Corea, Bill Evans'in derin etkilerini yansıtan piyano müziği çalışmalarını da kaydetmiştir. Müzisyenin çalış tarzı, rock ve funk da dahil olmak üzere, tüm bu müzik çeşitlerinin etkilerini ustaca harmanlar. Sekiz Grammy ödüllü Chick, gitarist John McLaughlin tarafından şöyle tanımlanmakta: "20. yüzyılın son döneminin en iyi piyanist / bestecilerinden biri. Günümüz müziğinde belirleyici bir rol oynadı ve oynamayı sürdürüyor".

12 Haziran 1941'de Chelsea, Massachusetts'de doğan ve Armando Anthony Corea adı verilen Chick, daha dört yaşındayken piyano eğitimi görüyordu. Müzisyen çocukluğunu, Beethoven ve Mozart gibi bestecilik içgüdülerine ilham veren bestecilerin yanısıra; Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Lester Young ve Horace Silver'in müzikleriyle çınlayan bir evde geçirdi.

Chick'in ilk besteleri, trompetçi Blue Mitchell'la birlikte çalıştığı üç yıllık dönemde ('64-'66) kaydedildi ve ortaya piyanistin kendi adına doldurduğu ilk albüm olan *Tones For Joan's Bones* (1966, Atlantic) çıktı. Willie Bobo, Cal Tjader, Herbie Mann ve Mongo Santamaria gibi müzisyenlerle yaptığı çalışmalar, ilk bestelerinin çoğunda farkedilebileceği gibi, piyaniste Latin müziği sevgisi aşıladı. 1967 yılı boyunca Stan Getz ile birlikte çalan Chick, ünlü tenor saksofoncunun süper albümü *Sweet Rain*'in kayıtlarında (1967) yer aldı. Chick'in kendi üçlüsüyle doldurduğu *Now He Sings, Now He Sobs* (1968, Blue Note) albümü, daha o dönemdeki olgun yeteneğini yansıtırken, çağdaş avant-garde müziğin daha özgür ve daha Avrupalı yönlerine karşı gün geçtikçe artan ilgisini de belli eder.

Chick, bir yıl Sarah Vaughan'a eşlik ettikten sonra, Miles Davis'in grubuna katılıp elektro piyano çalmaya başlayarak, caz dünyasındaki seçkin müzisyenler arasına girdi. Miles ile çalıştığı birkaç yıl boyunca (1968-70), *Bitches Brew* ve *In a Silent Way* adlı öncü fusion kayıtlarında çaldı. Davis'le yaptığı çalışmalar onu, elektro klavyenin ustalarından biri olarak uluslararası bir caz yıldızı konumuna yükseltti. Davis'in grubunun yaptığı armonisiz, çoğunlukla politonal ezgiler taşıyan caz-rock müziği, Corea'ya soyut biçimleri istediği kadar araştırma özgürlüğünü tanıdı. 1970'de Davis'in grubundan ayrılan Chick, basçı Dave Holland, davulcu Barry Altschul ve saksofoncu Anthony Braxton'la birlikte, doğaçlamalara dayanan avant-garde grubu Circle'ı kurdu. Bu grup Amerika'da ve Avrupa'da turnelere çıktı, Paris'te bir konser kaydı ile Blue Note plak şirketi için iki stüdyo albümü gerçekleştirdi. Ancak 1971 yılının sonlarına doğru

Chick aniden gruptan ayrıldı. Yıllar sonra o dönemi anımsadığında şöyle demişti: “Bir sanatçının, tüm enerjisini ve tekniğini kullanarak, seslendiği kişileri aşan bir müzik yarattığını görünce, yeteneklerinin boşa harcandığını düşünürüm.”

Kısa bir süre tekrar Stan Getz Dörtlüsü'nde çalışan Chick Corea, 1972 yılında farklı bir yönde yol almaya başladı ve Return to Forever grubunun doğuşundan itibaren caz tümüyle değişti. Grubun, basta genç Stanley Clarke, vokalde Flora Purim, davulda kocası Airto ve nefesli çalgılarda Joe Farrell'dan oluşan ilk kadrosu, daha yumuşak ve samba motifleri taşıyan bir müzik yapıyordu. Bu müzisyenlerin çaldığı iki albüm ve birkaç solo piyano çalışmasından sonra, Chick, grubu RTF'ye ateşli davulcu Lenny White ile gitarist Billy Connors'ı alarak, elektronik fusion tarzına yöneldi.

Bu dönemde Corea, Moog synthesizer'da kendine özgü stilini geliştirirken, (Connors'un yerini Al Di Meola'nın aldığı) RTF, *Where Have I Known You Before*, Grammy ödüllü *No Mystery* ve *Romantic Warrior* gibi yenilikçi albümlerle 70'li yılların ortasındaki fusion hareketine öncülük etti. 1975'te RTF grubu dağıldıktan sonra Chick, elektronik grup müziği, solo piyano, klasik müzik, Herbie Hancock ve Gary Burton gibi sanatçılarla etkileyici akustik düetler gibi, çok çeşitli türde kayıt çalışmaları yapmaya başladı.

Chick Corea, 80'li yılların ortalarında Elektric Band'i kuruncaya kadar, Grammy ödüllü *Leprechaun*, *My Spanish Heart* ve vokalist Gayle Morgan'ın da yer aldığı yeni bir Return to Forever projesi olan *Musicmagic* albümlerini gerçekleştirdi. Daha sonra *Mad Matter*, *RTF Live* albümlerini doldurdu ve Joe Henderson, Freddie Hubbard, Hubert Laws, Chaka Khan ve Nancy Wilson gibi sayısız sanatçıyla çalışmalar yaptı. 1984'de Mozart'ın iki piyano için konçertosunu kaydeden Chick, prömiyeri Şubat 1986'da Amerika'da yapılan ve bir sonraki yıl Japonya'da da çalınan kendi piyano konçertosunu ise 1985'de besteledi. Ardından Akoustik Band adlı grubunu

kuran sanatçı, 1990'lı yıllarda solo piyano çaldığı turnelere çıktı. Solo piyano albümü *Expressions* Chick'in yaratıcı gücünün son ürünleri arasındadır.

1992 yılında Chick yaşamı boyunca hayal ettiği arzusuna ulaştı ve menajeri Ron Moss'la birlikte GRP'nin yan kuruluşu Stretch Records'u kurdu. Bu plak markası, tıpkı kurucusu gibi kendini müziğin sınırlarını zorlamaya adıyor ve stillerden çok tazeliğe ve yaratıcılığa önem veriyor.

“Yıllar geçtikçe ilgi alanlarım sürekli farklılaşıp çeşitleniyor; ve her seferinde odak noktam da değişiyor” diyor Chick. “Değişik ortamlarda çaldıkça, neler yapabileceğim konusunda daha çok sayıda olasılık keşfediyorum. Ancak belli bir müzik alanında gelişmeyi düşünmek yerine, bir süre belli bir şeyin peşine takılıyorum, sonra ondan vazgeçiyorum.”

■ Chick Corea ranks with Herbie Hancock and Keith Jarrett as one of the leading keyboard virtuosi and composer / bandleaders since the late 1960s. His three decade career is the stuff of jazz lore, an amalgamation of influential limit-stretching musical experiences which have filled many a page in 20th century music history encyclopedias. He's made exquisite free, jazz-rock, fusion, Latin, and classical recordings, and has recorded piano music that reflects the deep influence of Bill Evans. His playing style expertly mixes aspects from all of these genres as well as rock and funk. Winner of eight Grammy awards, Chick is, in the words of guitarist John McLaughlin, *“one of the greatest pianist / composers of the latter part of the 20th century. He has played and continues to play a determining role in contemporary music”*.

Born Armando Anthony Corea in Chelsea, Massachusetts, on 12 June 1941, Chick was studying piano by age four and enjoyed a childhood home filled with the sounds of Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Lester Young and Horace Silver - not to mention the likes of Beethoven and Mozart, who inspired Chick's compositional instincts.

Chick's earliest compositions were recorded during one of his professional stints, three years with trumpeter Blue Mitchell ('64-'66), which led up to the pianist's first date as

a leader, *Tones For Joan's Bones* (1966, Atlantic). Early gigs with the likes of Willie Bobo, Cal Tjader, Herbie Mann and Mongo Santamaria instilled a love of Latin music still prevalent in much of Chick's early work. Chick also played with Stan Getz during 1967, and was featured on Getz's superb album *Sweet Rain* (1967). Chick's own trio album *Now He Sings, Now He Sobs* (1968, Blue Note), shows his consummate ability at that time and also hints at his growing interest in the freer and more European aspects of the contemporary avant-garde.

After a year accompanying Sarah Vaughan, Chick rose to true prominence in the jazz world by joining Miles Davis' band playing electric piano. In the few years with Miles (1968-70), Chick played on the groundbreaking classic fusion recordings *Bitches Brew* and *In a Silent Way*. The exposure with Davis made him an international jazz star, establishing him as one of the leading performers on electric keyboards, and the group's non-harmonic, often polytonal jazz-rock music gave Corea the freedom to explore abstraction as much as wished. In 1970 Chick left the Davis band and formed his own avant-garde improvisational group, Circle, with bassist Dave Holland, drummer Barry Altschul and saxman Anthony Braxton. Circle toured in the USA and Europe, recording a live album in Paris and two studio LPs for Blue Note, but, towards the end of 1971, Chick left the group suddenly. Years later, recalling this period, he said: "*When I see an artist using his energies and technique to create a music way beyond the ability of people to connect with it, I see his abilities being wasted.*"

Chick Corea played briefly once again with the Stan Getz Quartet, then at the beginning of 1972, changed his focus, and jazz has never been quite the same since the birth of Return to Forever. The early edition of that group (which featured the young Stanley Clarke on bass) was a softer, samba-flowered ensemble featuring Flora Purim on vocals, her husband Airto on drums and reedman Joe Farrell. After two albums with this line-up and a few solo piano released on

the side, Chick plugged in and went the electronic fusion route, incorporating into RTF the firepower of drummer Lenny White and guitarist Bill Connors.

While Corea was forging a unique style on the Moog synthesizer, RTF (with Al Di Meola replacing Connors) spearheaded the mid-70's fusion movement with such innovative albums as *Where Have I Known You Before*, the Grammy-winning *No Mystery* and *Romantic Warrior*. When RTF disbanded in 1975, Corea delved into a diverse series of recordings - electronic ensembles, solo piano, classical music, high-powered acoustic duos - with artists like Herbie Hancock and Gary Burton.

Other Chick Corea projects leading up to his mid-80's formation of the Elektric Band were the Grammy winning *Leprechaun*, *My Spanish Heart* and *Musicmagic*, the latter of which was a new Return To Forever project with vocalist Gayle Morgan. Then came *Mad Matter*, *RTF Live*, and work with Joe Henderson, Freddie Hubbard, Hubert Laws, Chaka Khan and Nancy Wilson, among countless others. In 1984 Chick recorded Mozart's concerto for two pianos, and in 1985 he composed his own piano concerto which had its premiere in the USA in February 1986 and was performed later that year in Japan. Later there was an Akoustic Band, and in the 1990s he toured playing solo piano. The solo piano project *Expressions* is one of the most recent products of Chick's fertile imagination.

In 1992, Chick realized a lifelong goal and, along with manager Ron Moss, formed the GRP subsidiary Stretch Records, a label committed to stretching musical boundaries (like its founder) and focus more on freshness and creativity than musical style.

"My interests change and vary as the years go along, with different emphasis all the time," Chick muses. "The more I play in different situations, the more possibilities I discover for what I can do. But rather than think of in terms of my musical developing, I choose to bask in the glow of one thing for a few minutes, then let it go."

ROY HAYNES

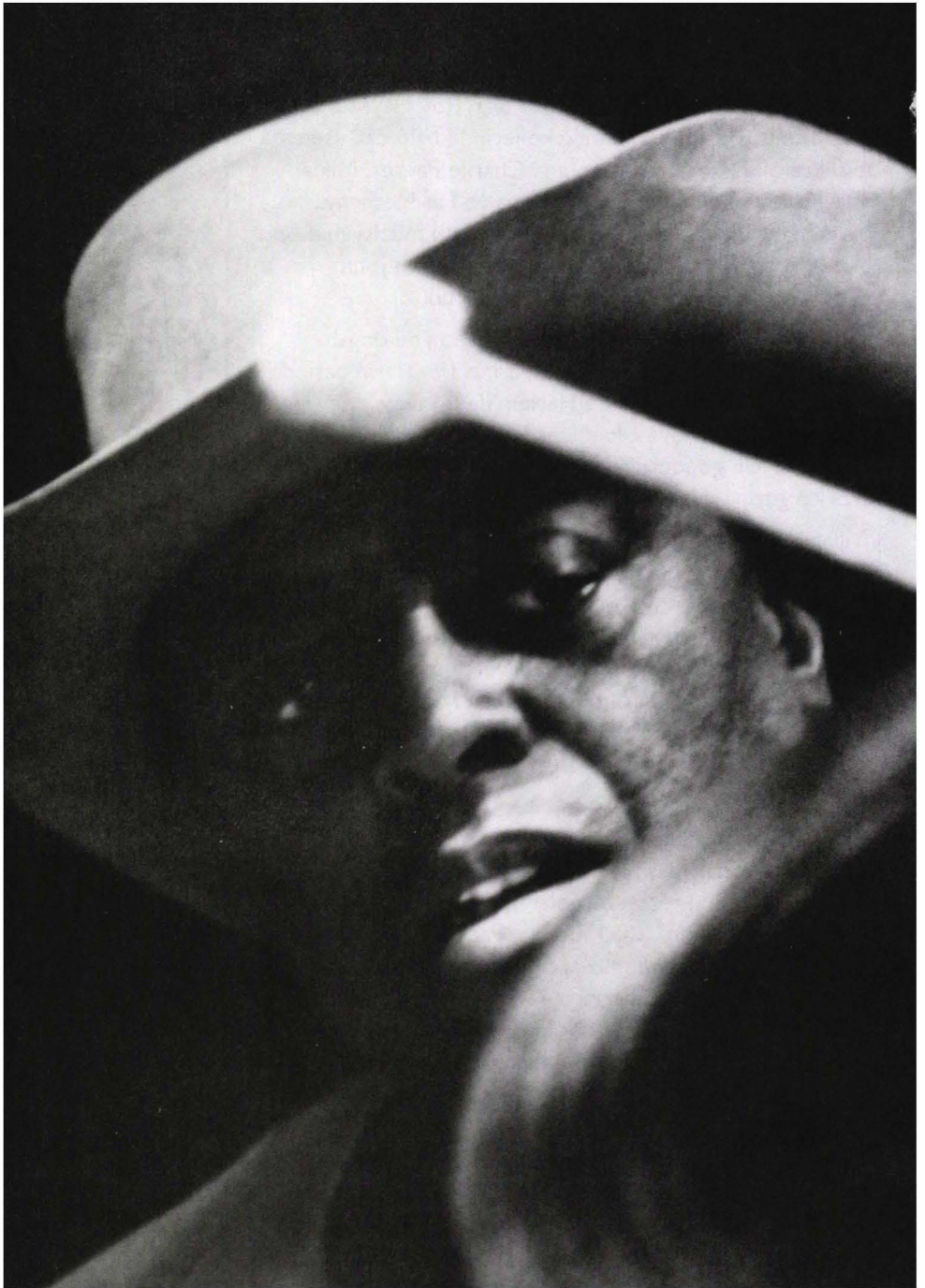
■ Caz davulun öncülerinden biri olan Roy Haynes, cazın son altmış yıldaki en önemli ekollerinden altı caz ustasıyla birlikte çalışmıştır: Lester Young, Charlie Parker, Miles Davis, John Coltrane, Chick Corea ve Pat Metheny. Ardında uzun ve verimli bir kariyer yatan müzisyen, Louis Armstrong, Charlie Parker, Lester Young ve John Coltrane ile birlikte çalışmış tek davulcudur.

13 Mart 1925'de Roxbury, Massachusetts'de doğan Haynes, profesyonel müzik kariyerine 1940'ların başında Boston'da başladı. 1945'de Harlem'deki Savoy Ballroom'da sahneye çıkan Luis Russell'in, grubuna katılması için gönderdiği tek yönlü tren biletiyle New York'a gitti.

Yıllar boyunca Haynes, benzersiz çok yönlülüğü ve lirik tutarlılığıyla Billie Holiday, Bud Powell, Thelonious Monk, Miles Davis ve Sonny Rollins gibi efsanevi müzisyenlere eşlik etmiştir. Lester Young'ın "The Royal of Haynes" diye çağırdığı, Bird'ün en favori davulcusu olan Haynes'i, Coltrane hayatında birlikte çalıştığı en iyi davulculardan biri diye tanımlardı. Eleştirmenler ise Haynes'i, çoğunlukla, bebop ile çağdaş caz müziği arasındaki bağ olarak görüyor.

Haynes, Sarah Vaughan'la uzun yıllar sürdürdüğü (1953-58) profesyonel çalışmalarının yanısıra, yenilikçi ve sağlam bir ritmin temel taşı olarak, Eric Dolphy, Stan Getz, Gary Burton, Chick Corea, Pat Metheny ve Michel Petrucciani gibi çeşitli müzisyenlerle birlikte çalıştı. Sanatçı, 1960'ların sonlarında, George Adams ve Hannibal Peterson'in da yer aldığı ve ilk caz-rock gruplarından biri olarak kabul edilen kendi grubu, The Hip Ensemble'ı kurdu.

1988 yılında Haynes, yıldızlardan oluşan bir topluluk eşliğinde doldurduğu *Blues for Coltrane: A Tribute to John Coltrane* albümüyle, En İyi Enstrümantal Performans (Grup) dalında Grammy Ödülü'nü kazandı. Bir önceki yıl, *Trio Music, Live in Europe* albümüyle aynı dalda

Grammy'e aday gösterilmişti. Roy Haynes, 1988 yılının Eylül ayında, National Museum of American History (Amerikan Tarihi Ulusal Müzesi) tarafından bir "Amerikan Ulusal Hazinesi" olarak adlandırıldı. 1991'de Berklee Müzik Akademisi, müziğe büyük katkılarından dolayı Haynes'e müzik dalında fahri doktora verdi. Ağustos 1993'de Haynes, 50 müzisyenin aday gösterildiği, bir bakıma Nobel Ödülü'ne benzetilen ve Danimarka Caz Merkezi'nin verdiği cazın tek büyük uluslararası ödülü Jazzpar Ödülü'nü kazandı. Aralık 1993'de caz eleştirmenlerinden, yazarlardan, bestecilerden ve müzisyenlerden oluşan uluslararası bir seçici komite tarafından, Pittsburgh Üniversitesi'ndeki Uluslararası Caz Akademisi'nin Şöhretler Listesi'ne alındı. 1994 yılının Kasım ayında Caz Ustaları Bursu'nu kazandı.

Chick Corea ile sık sık çalışmalar yapan Haynes'in davulunun sesi günümüzde de, Bud Powell'la birlikte kaydettiği 1949 Blue Note albümlerinde olduğu kadar taze ve yenilikçidir. Müzisyenin farklı "sound"u ve stili, çeşitli kuşaklardan davulcular üzerinde son derece etkili olmuştur.

■ As one of the major pioneers of jazz drumming, Roy Haynes has played with six leaders of jazz's most significant schools of the past 60 years: Lester Young, Charlie Parker, Miles Davis, John Coltrane, Chick Corea, and Pat Metheny. A long and fruitful career behind him, he is the only drummer to have worked with Louis Armstrong, Charlie Parker, Lester Young, and John Coltrane.

Born on 13 March 1925 in Roxbury, Massachusetts, Haynes began his professional career in Boston in the early 1940s, arriving in New York in 1945 when Luis Russell sent him a one-way train ticket to join his band at the Savoy Ballroom in Harlem.

Over the years, Haynes' unique versatility and lyrical consistency have backed up such legends as Billie Holiday, Bud Powell, Thelonious Monk, Miles Davis, and Sonny

Ardında uzun ve verimli bir kariyer yatan Haynes. Louis Armstrong, Charlie Parker, Lester Young ve John Coltrane ile birlikte çalışmış tek davulcudur.

A long and fruitful career behind him, Haynes is the only drummer to have worked with Louis Armstrong, Charlie Parker, Lester Young, and John Coltrane.

Rollins. Lester Young called him "The Royal of Haynes". Bird referred to Haynes as his favorite drummer, and Coltrane considered him one of the best drummers with whom he ever worked. Critics often call him the link between bebop and contemporary jazz.

In addition to a long professional engagement with Sarah Vaughan (1953-58), he has collaborated as the innovative and solid rhythmic foundation with a variety of artists such as Eric Dolphy, Stan Getz, Gary Burton, Chick Corea, Pat Metheny and Michel Petrucciani. In the late 1960s, he led his own group, The Hip Ensemble, which included George Adams and Hannibal Peterson. It was considered one of the first jazz-rock groups.

In 1988, with a group of all-stars, Haynes won a Grammy for Best Jazz Instrumental Performance (Group), for *Blues for Coltrane: A Tribute to John Coltrane*. The previous year, he was nominated in the same category for *Trio Music, Live in Europe*. In September of 1988, Roy Haynes was named an American National Treasure at the National Museum of American History. In recognition of his great contribution to music, the Berklee College of Music awarded him an Honorary Doctorate of Music Degree in 1991. In August of 1993, from a field of 50 nominations, he won The Danish Jazz Center's Jazzpar Price for 1994 - the only grand international jazz award that has at times been called The Nobel Prize of Jazz. In December 1993, he was selected by a worldwide voting committee of jazz critics, writers, composers, and musicians as the 1993 inductee into the International Academy of Jazz Hall of Fame at the University of Pittsburgh. In November of 1994, he was awarded a Jazz Masters Fellowship.

A frequent collaborator of Chick Corea's, Haynes' drumming sounds as fresh and innovative today as it did when he recorded with Bud Powell on the classic Blue Note recordings of the 1949. His distinctive sound and style have been extremely influential on several generations of drummers.

WALLACE RONEY

■ Trompetçi Wallace Roney artık günümüz caz dünyasında zor rastlanan müzisyenlerden biridir: bu genç müzisyen / besteci / grup lideri, bugün bulunduğu noktaya gelmek için, yirmi yıldır merdivenleri ağır ağır tımanırken, kendisine yol gösteren sayısız usta müzisyenin ve kendi kuşağından sanatçıların saygısını da kazanmıştır. Günümüzün “Genç Aslan” kuşağından trompetçiler arasında seçkin bir yeri olan Roney, Elvin Jones, Sonny Rollins ve Art Blakey’le beraber çalışmıştır. Miles Davis tarafından, Montreux Caz Festivali’nde kendisiyle birlikte solo yapması için çağrılan ve bu performansları Grammy ödüllü *Miles Davis and Quincy Jones: Live at Montreux* albümünde yer alan sanatçı, 1992 yılında da “A Tribute to Miles Davis” turnesinde, bir dönemlerin ünlü Miles grubunu oluşturan Herbie Hancock, Wayne Shorter, Ron Carter ve Tony Williams’la çaldı.

25 Mayıs 1960’da Philadelphia’da doğan Wallace Roney, beş yaşında trompet çalmaya, yedi yaşında da müzik eğitimi görmeye başladı. Oniki yaşındayken Philadelphia Settlement Music School’da bir klasik bakır sazlar grubunda çalışıyordu. Roney onaltı yaşına geldiğinde ilk kez New York’a gitti ve Ali’s Alley’de Philly Joe Jones ile birlikte çaldı. “*Bu bir başlangıçtı*” diyor Roney, “*sürekli New York’a giderek duyabileceğim herşeyi duymaya, görebileceğim herkesi görmeye çalışıyordum.*”

Ailesiyle Washington, DC kentine taşınan Wallace, önce Duke Ellington Sanat Okulu’na girdi; daha sonra Howard Üniversitesi’ne devam etti ve sonunda Boston’daki Berklee Müzik Akademisi’nde eğitim gördü. 1979 yılında Roney, Abdullah İbrahim’in “big band”ine katıldı. Roney, 1980’li yılların başlarında, New York’u ilk kez ziyaret etmesinden bir kaç yıl sonra, Art Blakey ve Tony Williams yönetimindeki gruplarda çalışıyor ve dönemin en parlak genç trompetçilerinden biri olarak isim yapıyordu. O zamandan bu yana, Roney, cazın farklı türlerinde çalışmalar yapan Jay McShann, David Murray ve son dönemlerde Sonny Rollins gibi müzisyenlerin aradığı bir sanatçı oldu.

80'li yıllarda kendi adına plaklar doldurmaya başlayan Wallace Roney, ayrıca ustaların anılarına toplanan gruplarda yer almasıyla ün yaptı. Miles Davis'in anısına kurulan beşlinin dışında, Gerry Mulligan'ın öncülüğünde biraraya gelen "Re-Birth of the Cool" ekibiyle çalan Roney, Clifford Brown'ın anısına şarkıcı Helen Merrill'in doldurduğu albümde de görev aldı. Baladlarda şaşırtıcı bir yumuşaklıkta çalan, ama hızlı tempoda da ateşli ve çarpıcı olabilen Roney, hem Miles Davis'in hem de Dizzy Gillespie'nin son konserlerinde çaldı. "Dizzy, Miles, Herbie ve Art gibi kişiler bana gerçekten inandılar" diye açıklıyor Roney, "ben de onların bende gördükleri potansiyeli gerçekleştirmeyi çok önemsiyorum... Eğer müziğe bir katkı olacaksa, bunu çok yaratıcı bir ortamda yapmam gerekecek. Bunu da ancak fikirlerimi araştırıp geliştirmeme yardımcı olacak müzisyenlerle gerçekleştirebilirim."

■ Trumpeter Wallace Roney is a rarity in today's jazz world - a young musician / composer / bandleader who has worked his way up through the ranks for over 20 years, earning the respect of countless masters who have paved the way for him and others of his generation. One of the most acclaimed "Young Lion" trumpeters working today, Roney has played with, among many others, Elvin Jones, Sonny Rollins and Art Blakey's Jazz Messengers. He was asked by Miles Davis to solo alongside him in Switzerland's Montreux Jazz Festival, a performance that won a Grammy for the album *Miles Davis and Quincy Jones: Live at Montreux*. In 1992 he joined the veterans of Miles Davis' band - Herbie Hancock, Wayne Shorter, Ron Carter and Tony Williams - for the "A Tribute to Miles Davis" tour.

Born on 25 May 1960 in Philadelphia, Wallace Roney began playing trumpet when he was five, was studying at seven, and at 12 was playing in a classical brass ensemble at the Philadelphia Settlement Music School. When he reached the age of 16, he traveled to New York for the first time and played with Philly Joe Jones at Ali's Alley. "That was the beginning," Roney noted. "And I used to try to come up to New York all the time and hear what I could hear, and see who I could see."

80'li yıllarda kendi adına plaklar doldurmaya başlayan Wallace Roney, ayrıca ustaların anılarına toplanan gruplarda yer almasıyla ün yaptı.

Wallace Roney who began recording as a leader in the late '80s, has also carved a useful niche for himself in "tribute" bands.

When the Roneys moved to Washington, DC, Wallace entered the Duke Ellington School for the Arts; he went to Howard University, and finally the Berklee School of Music in Boston. He joined the big band of Abdullah Ibrahim in 1979. In the early '80s, just a few years after his trip to New York, Roney was splitting his time between the bands led by Art Blakey and Tony Williams, and being heralded as one of the brightest young trumpeters of the decade. Since that time, he has become a much sought after soloist, fielding requests for his services by musicians representing all areas, including Jay McShann, David Murray and, most recently, Sonny Rollins, with whom Roney performed at New York's Beacon Theater in 1995.

Wallace Roney who began recording as a leader in the late '80s, has also carved a useful niche for himself in "tribute" bands - in addition to the Miles Davis tribute quintet, he appeared on the "Re-Birth of the Cool" session led by Gerry Mulligan, and recorded a tribute to Clifford Brown under the leadership of singer Helen Merrill. A surprisingly subtle player on ballads, but fiery and explosive on up-tempo tunes, Roney played in the last concerts of both Miles Davis and Dizzy Gillespie. *"People like Dizzy, Miles, Herbie and Art demonstrated a lot of faith in me", Roney explains, "and it became important to me to fulfill what they thought of my potential... If I'm going to make a contribution in music, I'm going to have to do it in a very creative situation. And I think the only way to do that is with musicians who will help me explore and develop my ideas".*

JOSHUA REDMAN

■ Joshua Redman, dört yıl önce ani ve şaşırtıcı bir biçimde caz sahnesine çıkışından itibaren, son on yılda hiçbir yeni caz müzisyeninin başaramadığı kadar olumlu eleştiri almış ve ilgi görmüştür.

Joshua Redman, 1 Şubat 1969'da California'nın Berkeley kentinde melez bir bebek olarak dünyaya geldi. New York'ta yaşayan ve oğluyla pek ilgilenmeyen babası Dewey Redman, zenci bir tenor saksofoncuydu; bir Rus Yahudisi olan dansçı annesi Reneé Shedroff ise beyaz ırktandı. Bu

ikisi hiçbir zaman evlenmediler. Joshua, bir Shedroff olarak büyüdü. Üniversite yıllarında, yazları babasıyla konserler vermeye başladığında, neden aynı soyadı taşımadıklarını anlatmaktan yorgun düşünce, Redman soyadını kullanmayı yeğledi. Joshua, beyazlarla siyahların birarada yaşadığı bir ortamda büyüdüğü için, beyaz ırkın da, siyah ırkın da kültürlerini yadırgamamakta. Yine de kendini zenci olarak görmekte ve daha çok bu kültürü benimsemekte.

Daha çok küçükken annesinden Hint vurmali çalgılarını ve klarnet çalmayı öğrenen Joshua, on yaşındayken tenor saksofona merak sardı. Joshua, caz programı sayesinde, aralarında Craig Handy ve Benny Green'i de sayabileceğimiz, günümüzün en iyi genç cazcılarından bazılarını yetiştiren Berkeley Lisesi'ne devam etti. Delikanlı, kısa sürede, ülkenin en iyi öğrenci gruplarından biri olan Berkeley Lisesi Caz Orkestrası'nın bir solisti oldu. Ancak, babasının çabalarını, çektiği sıkıntıları bildiği için, meslek olarak müziği seçmeyi hiç düşünmüyordu. Böylece Joshua, kendini derslerine verdi. Sınıfının birincisi olarak mezun oldu ve LSAT'den 48, yani tam not alarak, hukuk ya da tıp okumak düşüncesiyle Harvard Üniversitesi'ne kaydını yaptırdı. Joshua, Harvard'a girince, üniversitenin caz orkestrasında çalmaya başladı. 1989 yılında, üniversitenin son sınıfına geçtiği yaz tatilinde, ilk önemli iş bağlantısını yaptı: babasının yönettiği bir grupla Manhattan'ın ünlü caz klübü Village Vanguard'da çaldı. Bu konserler, baba oğulun birlikte iki yıl sürecek kayıt ve konser çalışmalarının başlangıcı oldu.

Joshua Redman Harvard Üniversitesi'nin Sosyal Bilimler Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, Yale'in ünlü Hukuk Bölümü'ne kabul edildi, ama bu fırsatı profesyonel müzisyen olmaya karar verdiği için geri çevirdi. 1991'de Thelonious Monk Yarışması'nda saksofon dalında ödül kazandıktan sonra, çeşitli kuşaklardan müzisyenlerin albümlerinde çalarak, büyük beğeni topladığı, koşuşturmacalı bir stüdyo yaşamına atıldı. 1992'de Grammy Ödülü'ne aday gösterilen ve kendi adına ilk çıkardığı albüm olan *Joshua Redman*, caz dünyasında sansasyon yarattı. Müzisyenin gerek bu albümü, gerekse ikinci albüm çalışması

Wish, caz listelerinde bir numaraya kadar yükseldi. Caz müziğinin izlemesi gerektiği yön hakkında bir türlü görüş birliğine varamayan eleştirmenler, 24 yaşındaki bu genç saksofoncuyla övme konusunda hemfikir diler.

Joshua Redman, 1992 ve 1993 yıllarında *Jazz Times* Okuyucu Anketi'nin "En İyi Sanatçı" kategorisinde birinci olduktan sonra, 1994 yılında da hem *Rolling Stone*'un, hem de *Down Beat*'in Eleştirmenler Anketi'nde "Yılın Caz Sanatçısı" seçildi. Yine 1994'te *Down Beat*'in Eleştirmenler Anketi'nde "1 numaralı Tenor Saksofon" (Daha Fazla Tanınması Gereken Yetenek) ünvanını aldı. Redman o yılın Aralık ayında *Down Beat* Okuyucular Anketi'nde iki birincilik daha kazandı: *Wish* albümüyle "Yılın Albümü" ve "Yılın Caz Müzisyeni". Böylece, tenor saksofon dalında birinciliği birkaç oyla Joe Henderson'a kaptırdığı için, Henderson'ın bir yıl önceki üç dalda birden ödül kazanma rekoruna erişemedi. 1994 yılında, Joshua, Beyaz Saray'da Bill Clinton'la "jam" yaptı, Lincoln Center Jazz Orchestra ile birlikte çaldı, babası Dewey ile birlikte saksofonlarını konuşturdukları bir albüm (*African Venus*) doldurdu, Brad Mehldau, Brain Blade, Christian McBride gibi kendi kuşağından müzisyenlerle kurduğu grubuyla *Mood Swing*'i doldurdu ve konuk sanatçı olarak bazı albümlerde çaldı. Bunların arasında Milt Jackson'ın *The Prophet Speaks*, Roy Hargrove'un *With the Tenors of Our Time* ve Michel M'dege Ocello'nun *Plantation Lullabies* sayılabilir.

1995 yılında Redman, Village Vanguard'da verdiği konserlerde canlı olarak kaydedilen *Spirit of the Moment* adlı 2-CD'lik albümü piyasaya çıkardı. Geçen yıl *Jazziz* dergisi Okuyucular Anketi'nde "1 numaralı Tenor Saksofoncu" ve "En İyi Genç Yetenek" seçilen Redman, ayrıca *Rolling Stone* Eleştirmenler Anketi'nde "Yılın Caz Sanatçısı" ve *Down Beat* Eleştirmenler Anketi'nde "1 numaralı Akustik Caz Grubu (Daha Fazla Tanınması Gereken Yetenek)" ünvanını aldı. Joshua ayrıca Louis Malle'in yönettiği *Vanya 42. Cadde'de / Vanya on 42rd Street* filminin müziklerini besteledi ve Robert Altman'ın *Kansas City* filminde Lester Young'ı canlandırdı.

Joshua, Harvard Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra, Yale'in ünlü Hukuk Bölümü'ne kabul edildi, ama bu fırsatı profesyonel müzisyen olmak için geri çevirdi.

Joshua graduated from Harvard College and has been accepted to the famous Law School at Yale, but turned down this chance in order to become a professional musician.

■ Since his startling advent onto the jazz scene a mere four years ago, Joshua Redman has garnered more critical acclaim and attracted more popular attention than any new jazz artist of the past decade.

Born on 1 February 1969 in Berkeley, California, Joshua Redman is the child of an interracial relationship. His father, the tenor saxophonist Dewey Redman, who lived in New York and was largely absent from his son's life, is black; his mother, Renée Shedroff, a Russian-Jewish dancer, is white. The two never married. He grew up Joshua Shedroff, changing his name to Redman after performing with his father; he grew tired of explaining why they had different names. Joshua was brought up in a racially integrated environment and feels comfortable in both black and white cultures. Nonetheless he considers himself black and identifies more with that cultural heritage.

After learning to play Indian percussion instruments and the clarinet from her mother at early age, Joshua took up the tenor saxophone at 10. He went to Berkeley High School, whose jazz program has produced several of the better young players now working in jazz, among them Craig Handy and Benny Green. Joshua soon became a featured soloist in the Berkeley High School Jazz Ensemble, one of the best in the country. But, having heard about his father's struggles, the last thing he wanted was to be a professional musician. So he devoted himself to academics, graduated first in class, scored a perfect 48 on his LSAT's and went to Harvard with vague notions into going law or medicine. Once in Harvard, Joshua played in the jazz band. The summer before his senior year, in 1989, he landed his first major gig: a date at the Village Vanguard, with a group led by Dewey Redman. It was the beginning of a two-year period they spent performing and recording together.

Joshua Redman graduated from Harvard College with a major in social sciences and has been accepted to the famous Law School at Yale, but turned down this chance

in order to become a professional musician. After winning the saxophone prize in the 1991 Thelonious Monk competition, he embarked on a hectic but much-lauded recording binge, making albums with musicians of several generations. His Grammy-nominated debut album as a leader in 1992, *Joshua Redman*, caused something of a sensation in the jazz world. This and his follow-up effort, *Wish* (1993), soared to number one in the jazz charts. Critics who've been furiously arguing over the direction of jazz were nearly universal in their praise of the 24-year-old saxophonist.

After topping the "Best Artist" category in 1992 and 1993 Jazz Times Readers Polls, Joshua Redman was awarded "Jazz Artist of the Year" in both 1994 Rolling Stone and Down Beat Critics Polls, and was called "# 1 Tenor Saxophone (Talent Deserving Wider Recognition)" in 1994 Down Beat Critics Poll. He copped two 1994 Down Beat Readers Poll firsts, "Album of the Year" (*Wish*) and "Jazz Musician of the Year", just missing a Triple Crown (second to Joe Henderson by a few notes in the Tenor Saxophone category) that Henderson got a year ago. During 1994, Joshua jammed with Bill Clinton at the White House, performed with the Lincoln Center Jazz Orchestra, waxed a second exquisite two-sax date with his father Dewey (*African Venus*), recorded *Mood Swing*, his first date with his band of contemporaries (Brad Mehldau, Brian Blade, Christian McBride) and guested on several albums, notably Milt Jackson's *The Prophet Speaks*, Roy Hargrove's *With the Tenors of Our Time*, and Mishell N'dege Ocello's *Plantation Lullabies*.

In 1995, Joshua Redman released *Spirit of the Moment*, his two-CD set recorded live in Village Vanguard, and was called "# 1 Tenor Saxophone" and "# 1 Best New Talent" in Jazziz Readers Poll, "Jazz artist of the Year" in Rolling Stone Critics Poll, and "# 1 Acoustic Jazz Group (Talent Deserving Wider Recognition)" in Down Beat Critics Poll. Joshua has also wrote the music for *Vanya on 42nd Street*, directed by Louis Malle, and featured in Robert Altman's *Kansas City* playing the part of Lester Young.

CHRISTIAN McBRIDE

■ 21 Mayıs 1972'de Philadelphia'da doğan ve sekiz yaşında elektro bas çalmaya başlayan McBride, Billy Paul, Blue Magic, Major Harris ve the Delphonics gibi 70'li yılların önemli R&B müzisyen ve gruplarıyla birlikte çalmış olan babası Lee Smith'den etkilenmişti. McBride'in akustik bas çalan büyük amcası Howard Cooper ise, Sunny Murray, Khan Jamal ve Byard Lancaster gibi müzisyenlerle avant-garde müzik yapıyordu.

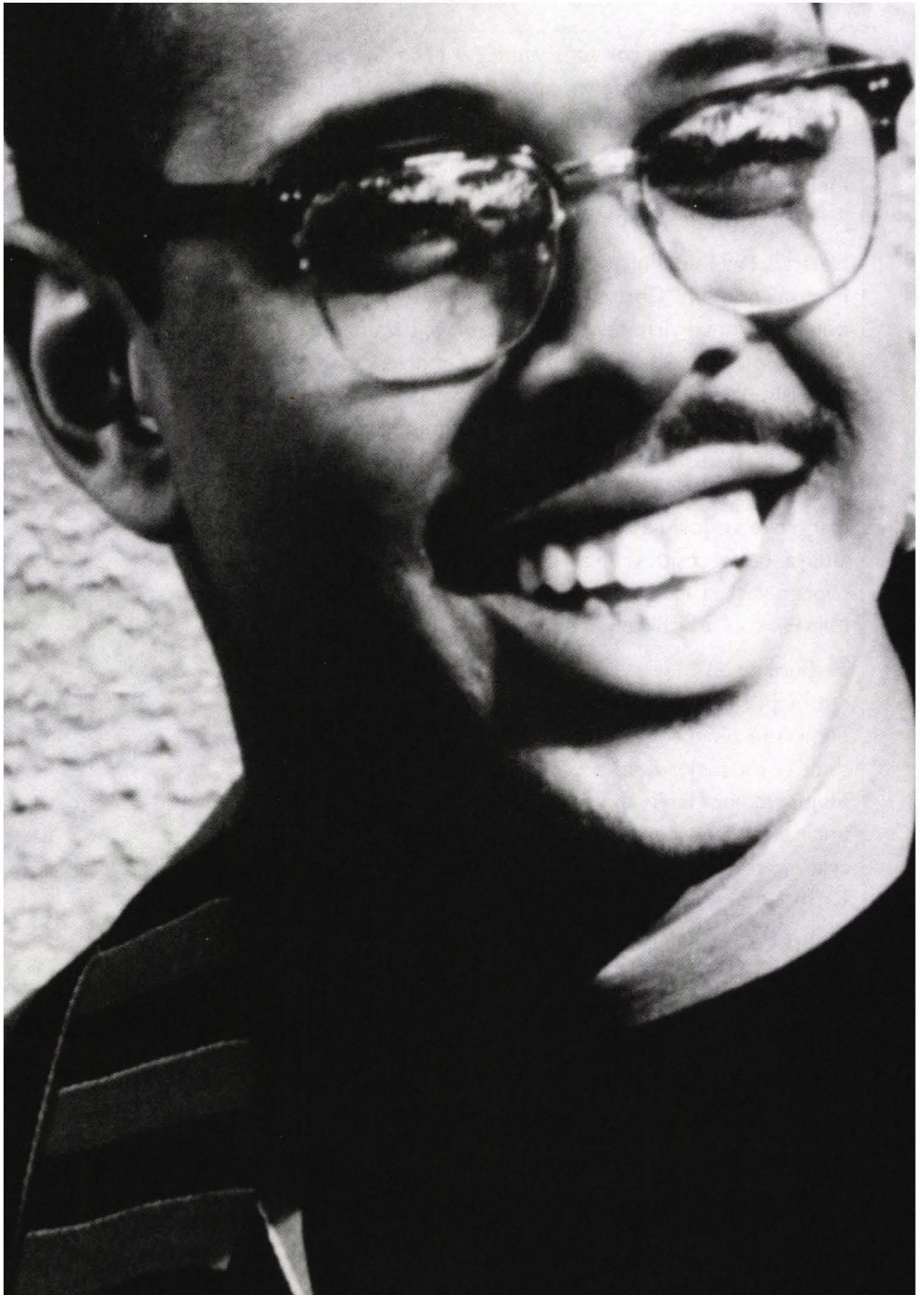
Philadelphia'da High School for Creative and Performing Arts'da klasik bas eğitimi gören McBride, Philadelphia Senfoni Orkestrası'nda kontrbas çalan Neil Courtney'den özel dersler aldı. Lisenin son yıllarında bir "workshop"ta Wynton Marsalis'le tanışan McBride, "Wynton bana ne *çaldığımı sordu*" diyor, "ben de ona bas *çaldığımı söyledim. Bana 'haydi öyleyse git getir' dedi ve birlikte bir parça çaldık.*" Wynton Marsalis "workshop"tan sonra McBride'i ertesi hafta Müzik Akademisi'ndeki konserine çağırırdı. McBride o günü şöyle anlatıyor: "Beni *grupla birlikte çalmam için sahneye çağırdı. Bunu yapacağını tahmin etmemiştim ve ölesiye korkmuştum.*"

McBride, 1989 yılında, New York'taki Juilliard Müzik Okulu'nda eğitim görmek için burs kazandı, ancak sanatçının ünü kente kendisinden önce ulaşmıştı: saksofoncu Bobby Watson genç müzisyeni hemen kaptı ve grubuna aldı. O günden sonra olaylar çok çabuk gelişti ve McBride, Joe Henderson, Etta Jones, Betty Carter, Wynton Marsalis, Bruce Hornsby, Pat Metheny, Cyrus Chestnut, Freddie Hubbard, Joey DeFrancesco, Benny Green ve Joshua Redman gibi pek çok müzisyenle birlikte kayıt çalışmaları yaptı.

Düzenli olarak Green ve Redman'la birlikte turnelere çıkan McBride için, bu iki genç müzisyen çok olumlu konuşuyorlar. Yakın zamanda yayınlanan bir söyleşide, Green şöyle diyor: "Christian *tıpkı bir sünger gibi. Herşeyi emiyor ve kendine özgü bir biçimde yeniden yorumluyor.*" Redman daha da ileri giderek şöyle diyor: "Christian'la

"Christian'la birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. Eğer deha diye birşey varsa, Christian kesinlikle bir dahi." - Joshua Redman

"I've been blessed to work with Christian. If genius exists he definitely has it". - Joshua Redman

birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. Eğer deha diye birşey varsa, Christian kesinlikle bir dahi.” Ron Carter, Paul Chambers, Ray Brown ve Jaco Pastorius’dan etkilenen ve kısa sürede en iyi yeni bebop başçısı olarak kabul gören McBride için Brown, “Bu çocukta gerçekten yetenek var, ileride mükemmel olacak” diyor.

Haziran 1994’de, Philadelphia kenti McBride’i, Mellon Caz Festivali’nde bir “Christian McBride Günü” düzenleyerek onurlandırdı ve yirmiden fazla müzisyen, o zaman 22 yaşında olan başçının onuruna çaldı. Şimdiye kadar yetmişin üzerinde albümün kayıt çalışmalarında yer alan McBride, kendi adına doldurduğu ilk albüm olan *Gettin’ To It*’de (1994) kusursuz ritm duygusunu, yumuşak tınısını ve mükemmel melodi anlayışını sergiledi. Albümde, Roy Hargrove ve Joshua Redman gibi sanatçılarla, üçlüden altılıya kadar çeşitli gruplarla çalan McBride, bir parçayı da toplam yaşları 150’yi bulan efsanevi başçılar Ray Brown ve Milt Hinton’la birlikte yorumladı.

■ Born on 21 May 1972 in Philadelphia, McBride started out by playing the electric bass when he was eight years old. He was inspired by his father Lee Smith, who played with some of the major R&B acts of the ‘70s - Billy Paul, Blue Magic, Major Harris and the Delphonics. McBride’s great uncle, Howard Cooper, played acoustic bass but went the avant-garde route with such musicians as Sunny Murray, Khan Jamal and Byard Lancaster.

McBride studied classical bass at Philadelphia’s High School for Creative and Performing Arts. He also took lessons from Neil Courtney, a bassist with the Philadelphia Orchestra. While in the 11th grade, McBride met Wynton Marsalis at a workshop. “He asked me, ‘What do you play?’” McBride explains, “and I told him I played the bass. He told me to go get it, and we played a duet.” After the workshop, Marsalis invited McBride to his performance at the Academy of Music the following week. “He called me up on stage to sit in with the band. I didn’t know he was going to do that, and I was scared to death.”

In 1989, McBride was awarded a scholarship to attend Juilliard at New York. But his reputation had preceded him, and saxophonist Bobby Watson snatched him up and put him to work in his band. After that, things took off and McBride has since recorded with Joe Henderson, Etta Jones, Betty Carter, Wynton Marsalis, Bruce Hornsby, Pat Metheny, Cyrus Chestnut, Freddie Hubbard, Joey DeFrancesco, Benny Green, Joshua Redman among many others.

McBride has been touring regularly with Green and Redman, and both of the young artists rave about their friend and colleague. "*Christian is like a sponge*", Green said in a recent interview. "*He absorbs everything, and he's able to reinterpret it in a personal manner.*" Redman goes even further in saying, "*I've been blessed to work with Christian. If genius exists he definitely has it*". Inspired by Ron Carter, Paul Chambers, Ray Brown and Jaco Pastorius, McBride gained immediate acceptance as the best new bebop bassist for a generation, Brown saying of him, "*This guy has really got a handle on it, and he's going to be magnificent*".

In June 1994, the city of Philadelphia honored McBride by establishing a "Christian McBride Day" during Mellon Jazz Festival. Over 20 musicians came out to pay tribute to then 22-year-old bassist. In *Gettin' To It* (1994), his record debut as leader, McBride, who has already made over 70 recordings as a sideman, demonstrated his excellent rhythmic feel, mellow tone and great melodic sense in trio-to-sextet setting with artists such as Roy Hargrove and Joshua Redman, while one track featured him with the legendary 150-year-old team of Ray Brown and Milt Hinton.

BANK EKSPRES

Katkılarından dolayı BANK EKSPRES'e teşekkür ederiz.

We are grateful to BANK EKSPRES for their contributions.

KEREM GÖRSEV ÜÇLÜSÜ

KEREM GÖRSEV TRIO

Kerem Görsev - piyano piano

Eric Revis - bas bass

Can Kozlu - davul drums

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 11.07.1996

Saat Time: 18.30

KEREM GÖRSEV

■ 28 Haziran 1961'de İstanbul'da doğdu. 1967'de İstanbul Belediye Konservatuvarı'na, 1972-79 arasında da İstanbul Devlet Konservatuvarı'na devam ederek müzik eğitimini sürdürdü. Caz çalışmalarına 1985 yılında Elvan Aracı ile başladı ve İstanbul'un çeşitli klüplerinde değişik müzisyenlerle çaldı. 1989-92 arasında Korukent Caz Bar'da çalıştı ve Ed Howard, Dave Jones, Stevie Hall, Rabin Kenyata, Deborah Davis, Doris Troy, Kenny Moore, Vinnie Night ile çaldı. Son yıllarda Eric Revis, La Verne Butler ve Allen Harris ile birlikte çalışan Görsev, "Jam session"larda da Ralph Moore, Pat Metheny, Kenny Garret, Tomy Campbell, Joshua Redman ve Wynton Marsalis ile çaldı. Uluslararası İstanbul Caz Festivali'ne ilk kez geçen yıl dördlüsüyle katılan piyanist, bu yılın ilk aylarında Almanya'da konserler verdi. 1995 yılında *Hands and Lips*, 1996 yılında da *I Love May* adlı albümlerini çıkardı. Bu iki albümdeki tüm besteler kendisine aittir. Kerem Görsev halen TRT İstanbul Radyosu Caz Orkestrası'nda görev yapmaktadır.

■ He was born in İstanbul on 28 June 1961. He attended the İstanbul Municipal Conservatory in 1967, and continued his musical education at the İstanbul State Conservatory from 1972-79. In 1985 he started to play jazz with Elvan Aracı

Kerem Görsev'in *Hands and Lips* (1995) ve *I Love May* (1996) adlı albümlerindeki tüm besteler kendisine aittir.

In 1995 Kerem Görsev released his first CD, *Hands and Lips*, and followed it with *I Love May* in early 1996. All the pieces in these albums are his own compositions.

and performed in many clubs of Istanbul with various musicians. Between 1989 and 1992, he was the house pianist in Korukent Jazz Bar and played with Ed Howard, Dave Jones, Stevie Hall, Rabin Kenyata, Deborah Davis, Doris Troy, Kenny Moore and Vinnie Night. Recently he played with Eric Revis, La Verne Butler and Allen Harris. In jam sessions he played with Ralph Moore, Pat Metheny, Kenny Garret, Tomy Campbell, Joshua Redman and Wynton Marsalis. Last year, he participated with his quartet in the International Istanbul Jazz Festival for the first time. In the first months of 1996 he gave concerts in Germany. In 1995 he released his first CD, *Hands and Lips*, and followed it with *I Love May* in early 1996. All the pieces in these albums are his own compositions. At the moment Görsev works as pianist in the TRT Istanbul Radio Jazz Orchestra.

CAN KOZLU

■ 1 Nisan 1954'te İstanbul'da doğdu. Müzik yaşamına altı yaşında piyano dersleri alarak başladı. Saint Joseph Lisesi'nin hafif müzik orkestrasında davul çaldı. 70'li yılların sonunda, Paris Sorbonne Üniversitesi'nde Ekonomi eğitimi gördüğü sıralarda, yine bu şehirde bulunan C.I.M. Caz Okulu'nda iki yıl boyunca caz teorisi dersleri aldı. Aynı dönemde, Kenny Clarke, Bob Guilotti, Godwin Agbeli, Abuhakari Lunna ve Ragmand Raghavan gibi ustalarla çalıştı. 1979 yılında Sorbonne'dan mezun olduktan sonra müzik kariyerine devam etmek isteyen Kozlu, A.B.D.'ye geçerek Berklee Müzik Akademisi'nde vurmali çalgılar üzerinde yoğunlaştı. 1986'da müzik eğitimini tamamladıktan sonra, çeşitli topluluklarla Fransa, Avusturya, Kuzey Afrika, Karayipler, Amerika ve Türkiye'de konserler verdi. Birlikte çaldığı isimler arasında Mike Zwerin, Mick Goodrick, Barney Kessel, Rick Ford, Chris Woods, Tiger Okoshi, Aydın Esen ve Hal Crook gibi ünlü müzisyenler sayılabilir. Can Kozlu, caz çalışmalarının yanısıra Afrikalı ve Latin Amerikalı topluluklarla da çeşitli çalışmalarda bulunmaktadır. 1990 yılından beri Boğaziçi Üniversitesi'nde caz dersleri vermektedir.

■ Born on 1 April 1954 in Istanbul. He gave a start to his musical life as he began formal piano lessons when he was six. He played drums in the band of Saint Joseph High School. At the late seventies, while he was studying Economics at Sorbonne University he also took theory of jazz lessons in C.I.M. School of Jazz in Paris. Meanwhile he started to work with master musicians like Kenny Clarke, Bob Guilotti, Godwin Agbeli, Abuhakari Lunna and Ragmand Raghavan. After graduating from Sorbonne in 1979, as he wanted to carry on his musical career, he moved to U.S.A. and concentrated on percussion in Berklee School of Music. After finishing his studies in 1986, he toured France, Austria, North Africa, Caribbean Islands, U.S.A. and Turkey with several bands. Mike Zwerin, Mick Goodrick, Barney Kessel, Rick Ford, Chris Woods, Tiger Okoshi, Aydın Esen and Hal Crook are among the famous musicians he has collaborated with. Along with his jazz performances, Can Kozlu has also performed with African and South American bands. He has been teaching jazz courses at Boğaziçi University since 1990.

Sorbonne'dan mezun olduktan sonra müzik kariyerini sürdürmek isteyen Kozlu, A.B.D.'ye geçerek Berklee Müzik Akademisi'nde vurmali çalgılar üzerinde yoğunlaştı.

After graduating from Sorbonne Can Kozlu, who wanted to carry on his musical career, moved to U.S.A. to concentrate on percussion in Berklee School of Music.

ERIC REVIS

■ 31 Mayıs 1967'de Los Angeles'da doğan Eric Revis çocukluğunu Fresno, California'da geçirdi. Daha sonra ailesi San Francisco'ya taşındı ve Eric liseyi bu kentte bitirdi. Müziğe olan tutkusu New Orleans'ta depreşti ve New Orleans Üniversitesi'nde Ellis Marsalis'in yanında caz eğitimi gördü. Eric pek çok değerli müzisyenin yanında bas çaldı. Betty Carter'ın yanında bir buçuk yıl çalıştı; hatta Betty Carter'ın 1994 Uluslararası İstanbul Caz Festivali'nde verdiği konserde de arkasında çalmıştı. Eric'in eşlik ettiği diğer önemli müzisyenler arasında Nicholas Payton, Billy Harper, Tess Marsalis, Russel Gun da vardır. Çalış tarzı Paul Chambers, Oscar Pettiford ve Ron Carter gibi bas ustalarının etkisi altında kalmıştır.

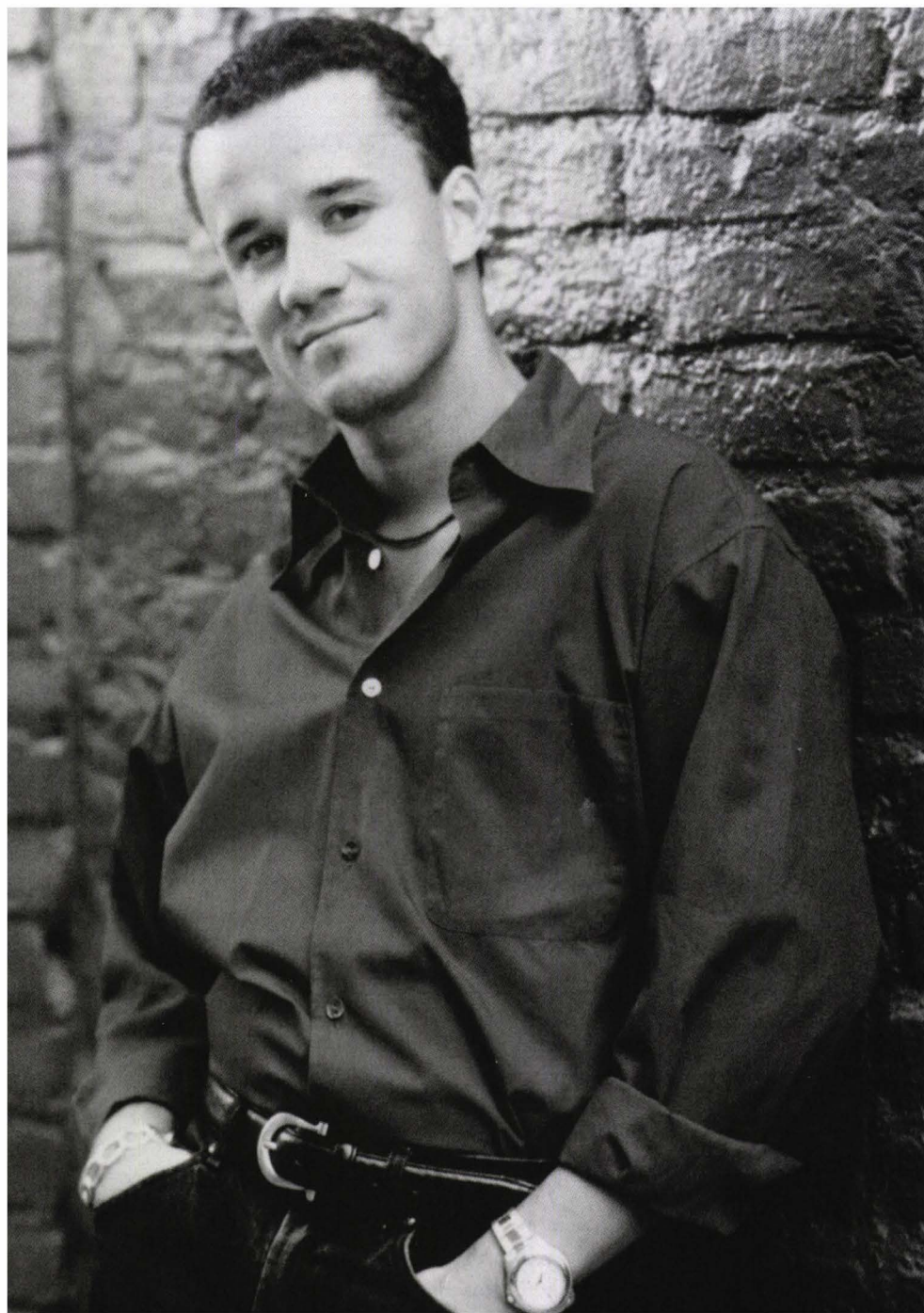
■ Born on 31 May 1967 in Los Angeles, Eric Revis spent his childhood in Fresno, California. His family then moved to San Francisco where he graduated from high school. His passion for music was sparked further in New Orleans, where he studied jazz music at the University of New Orleans with Ellis Marsalis. Eric has played bass with many accomplished musicians. He has played with Betty Carter for a year and a half and was in fact a performer at the International Istanbul Jazz Festival in 1994 with Betty Carter. Other greats that Eric has accompanied are Nicholas Payton, Billy Harper, Tess Marsalis, Russel Gun, etc. His playing has been heavily influenced by bass masters such as Paul Chambers, Oscar Pettiford and Ron Carter.

JACKY TERRASSON ÜÇLÜSÜ / TRIO*Jacky Terrasson* - piyano piano*Ugonna Okegwo* - bas bass*Clarence Penn* - davul drums**Yer Venue:** Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre**Tarih Date:** 11.07.1996**Saat Time:** 20.30**JACKY TERRASSON**

■ Kendisinden önce gelen pek çok müzisyen gibi, Jacky Terrason için de sanatı değişim hakkında: bilineni alıp tonalitesini değiştirerek ya da temposuyla oynayarak onu daha önce bilinmeyene dönüştürmek. Kendi metodunu Terrason “*parçaları altüst etmek*” diye tanımlıyor. Ama sonuç hiç de fena değil!

Fransız bir baba ile ve Amerikalı bir annenin çocuğu olarak 1966'da Berlin'de doğan Jacky Terrason, Paris'te büyüdü ve beş yaşında klasik müzik eğitimine başladı. Çocukluğunu geçirdiği evde klasik müzikle içiçeydi. Onbir yaşındayken, annesinin Billie Holiday ve Miles Davis albümlerinin üzerinde bıraktığı etkilerle birleşen bir yaratıcılık arzusu Jacky'yi caza yöneltti ve sadece ezbere bildiklerini değil de her istediğini çalabileceği hissine kapılmasını sağladı.

Genç piyanisti beste yapmaya ve parçaları kendi tarzında yorumlamaya yönelten bu güç, herhangi bir ciddi müzisyeni motive eden gücün aynısıydı: ister piyanoda olsun, ister tual üzerinde, kendine özgü bir ses, bir tarz bulmak, duyguları ve heyecanı iletmek için kişisel bir yol aramak için duyulan şevkti bu. “*Bu benim görevim*” demişti Jacky, üç yıl önce Thelonious Monk piyano yarışmasını kazandığı zaman. “*Doğaçlama yaparken kendi ifade tarzımı bulmaya çalışıyorum. Bebop'ın ortak bir dil olduğunu ve pek çok değişik müzisyenin buna kendinden birşeyler kattığını biliyorsunuz. Wynton Kelly ile Red Garland'ın çalış tarzları*

arasında farklılıklar bulunabilir, ancak temelde yine de aynı dili kullanıyorlardı. Daha sonra Bill Evans ekolü yaygınlaştı ve yeni bir dil yarattı. Daha sonra da muhteşem bir müzisyen olduğuna inandığım Keith Jarrett'inki gibi daha lirik diller ortaya çıktı. Ancak şimdi, 90'larda benim gibi müzisyenler kendi dilimizi, kendi iletişim şeklimizi arıyoruz... Bizden önceki ustaların çalışmaları olmadan hiçbir şey mümkün olamazdı, ancak tüm sanatçılar temelde özgün olduklarını bilirler. Zor olan bunun üzerinde özenle çalışmak ve gerçekte kim olduğumuzu ortaya çıkarmaktır.”

Jacky Terrasson garip bir biçimde genç Keith Jarrett'i andırıyor. Zaten Jarrett, Terrasson'un çalışına çok katkıda bulundu. Terrasson da, tıpkı Jarrett gibi, piyanosunun başında mırıldanır ve hatta zaman zaman taburesinden ayağa fırlar. Ayrıca çalışında da benzer bir rapsodik kalite vardır, ancak Terrasson Jarrett kadar romantik değildir. “Çok kolay etkileniyorum ve bu nedenle dikkatli olmalıyım” diyor konservatuar eğitilmiş Terrasson. “Son yıllarda Keith'in çalışmalarını o kadar çok dinledim ki.” Ancak eğer Terrasson'un üçlüsüne yaklaşım biçiminde etkilendiği bir model aranırsa, bu büyük olasılıkla Bill Evans'in üçlüsü, özellikle de başçı Scott LaFaro ve davulcu Paul Motian'dan oluşan grubudur. “14 yaşımdan 20 yaşıma kadar, beş yıl boyunca Bill Evans'in çalışmalarına kapıldım. Üçlümlerle birlikte Bill'in grup anlayışına, yani tüm elemanların aynı anda doğaçlama yaparken aynı yöne gitmelerine yaklaşmak isterim.”

Yakın zamanda Blue Note plak şirketi için doldurduğu, kendi adını taşıyan ve “standard”ları kendi tarzında yorumladığı ilk albümü Jacky Terrasson (1995) ile çoğunlukla özgün parçalardan oluşan Reach (1996) adlı iki CD'siyle piyanist bu amacına yaklaşıyor. Şarkıcı Betty Carter'in yanında ve Arthur Taylor'ın Wailers grubunda çiraklık dönemini geçiren Terrasson, hedefine ulaşmak için mükemmel ortaklara sahip: başçı Ugonna Okegwo ve minimalist davulcu Leon Parker (bu Avrupa turnesinde yerine Clarence Penn çalışıyor) gibi tempoyu kontrol altında tutmakta usta ve esnek bir swing anlayışına sahip iki yetenekli müzisyen. Ve hep birlikte, şaşırtıcı bir uyumluluğa sahip bir üçlü oluşturuyorlar. Eslere ve boşluğa bolca yer

“Bizden önceki ustaların çalışmaları olmadan hiçbir şey mümkün olamazdı, ancak tüm sanatçılar temelde özgün olduklarını bilirler.” - Jacky Terrasson

“Nothing would be possible without the work of the great masters before us, but all artists know that they are unique on the inside.” - Jacky Terrasson

veren grup sanki birlikte nefes alıyor, ortaklaşa nefesini tutuyor, usta bir biçimde müziği artık duyulamayacak bir seviyeye düşürdükten sonra tekrar canlandırabiliyor.

1993 Thelonious Monk yarışması Terrasson'a tüm kapıları açtı. *"Yaşmayı kazanmam medyanın ilgisini caz üzerinde topladı"* diyor Jacky, *"ve bu, kariyerim için bulunmaz bir başlangıç oldu."* Bu fırsat için Monk Enstitüsü'ne ve kendisine tanıdığı özgürlük için Blue Note şirketine minnettar: *"Bir plak şirketi genç bir müzisyenle anlaşma imzaladığı zaman bir çeşit yatırım yapıyor. O sırada genç (27 yaşında) olmama rağmen, bir süredir Leon ve Ugonna ile çalışıyordum, ve yaratıcı kimliğimle ne yapmak istediğim hakkında bir fikrim vardı. Blue Note'da bunun farkına vardılar; yatırımlarını korumak için beni belli bir kalıba sokmaya çalışmadılar. Bana, albümlerimin yapımını üstlenmeme ve istediğimi yapmama izin verecek kadar güveniyorlardı."*

Otuz yaşındaki Terrasson artık "Genç Aslan" olarak tanımlanmayı kabul etmiyor (*"uzun bir süredir bu dünyanın içindeyim!"*) ve ileriye yönelik planları, kendi tarzını bulma ve bunun üzerinde çalışma gibi kişisel uğraşları içeriyor. *"Daha fazla beste yapmak - büyük gruplar için - ve bir film müziği yazmak istiyorum."* Piyanist son dönemlerde, bestelerinden birini alıp onu bir hip-hop parçasına dönüştüren rap sanatçısı Gift of Gap'le de ortak çalışmalara girdi. *"Oldukça ilginçti"* diyor Terrasson, *"rap'i sözleri için seviyorum, ama müzik hiç ilginç değil. Yine de insanın kanını kaynatan ritmleri seviyorum ve farklı bir bağlamda kendimi ifade edebilmek müthişti."*

Bu arada üçlü çalışmalar Terrasson'un asıl keyif aldığı tür olmayı sürdürüyor. Bunun kendisine en üst düzeyde özgürlük hissi verdiğini söyleyen sanatçı şöyle devam ediyor: *"Diğer müzisyenlerle iletişime girmeyi gerçekten seviyorum. Sahnede ben ve arkadaşlarım arasında yoğun bir müzik oluşuyor. Sanırım bir üçlü bu iletişimi müziği boğmadan sağlıyor. Müzikte biraz ferahlık olmasından yanayım... Bu üçlüyü alıp sınırları zorlamak ve üç akustik enstrümanın olanaklarını esnetmek istiyorum. Bu üçlüyle hedeflediklerimden biri de, tüm grup üyelerinin belli bir kalıp içinde tam anlamıyla özgür olmalarını, bir tür kontrollü özgürlüğü sağlamak."*

Terrasson'un diğer etkinlikleri arasında, bir klüp çalışmasını kaydetme planı bilgisayarının olanaklarını araştırmayı sürdürmek, yaratıcılık ve keşif konusundaki tutkusunu paylaşan diğer caz müzisyenlerini dinlemek, klüp çalışmaları ve konserler için yolculuklara çıkmak yer alıyor. *"Yolculuk insanın enerjisini tüketiyor, ancak şikayetçi değilim. Yaşamım boyunca hep bunu yapmak istedim ve şimdi de yapabiliyorum."*

■ For Jacky Terrasson, like many others before him, art is about transformation, taking the familiar and, with a change of key here and a new tempo there, turning it into the wholly unfamiliar. "Messing with tunes", is how Terrasson likes to describe his method. And what a fine mess he makes!

Born in Berlin in 1966, as the son of a French father and an American mother, Jacky Terrasson grew up in Paris, and began studying classical music at age five. His boyhood home was always saturated with classical music. By 11, an urge to create, coupled with his mother's Billie Holiday and Miles Davis records, brought Jacky to jazz and the exhilarating feeling of being able to play what he wanted to, and not just something that he learned by heart.

The force that motivated the young pianist to compose and interpret music his way was the same force that motivates any serious artists. It's that unrelenting drive to find a voice and a style - a personal way to communicate feelings and emotion, whether at the keyboard or on canvas. *"That's my mission"*, he said three years ago when he won the prestigious Thelonious Monk piano competition. *"I'm working to find my own vocabulary while improvising. You know*

Otuz yaşındaki Terrasson artık "Genç Aslan" olarak tanımlanmayı kabul etmiyor ve ileriye yönelik planları, kendi tarzını bulma ve bunun üzerinde çalışma gibi kişisel uğraşları içeriyor.

At 30, Terrasson now rejects the title of "Young Lion" and his future plans revolve around personal work - finding his own style and working on it.

that bebop was a common language and that it was fused by so many different players. There may have been a difference in the way Wynton Kelly and Red Garland play, but basically, they were still using the same language. Later, the whole Bill Evans school became a very articulate, spelled-out language. Later still came the more lyrical languages, like that of Keith Jarrett, who I think is a superb artist. But now, in the '90s, musicians such as myself are searching for our own languages, our own way of communicating... Nothing would be possible without the work of the great masters before us, but all artists know that they are unique on the inside. The hard work is to elaborate on it and find out who we really are."

Jacky Terrasson looks eerily like a young Keith Jarrett. And Jarrett has informed Terrasson's playing. Terrasson moans from the keyboard, somewhat in the Jarrett manner, and from time to time he even comes off the piano stool à la Jarrett. There is also a similar rhapsodic quality in his playing, though Terrasson is not quite the romantic Jarrett is. *"I'm easily influenced and I have to be careful"*, the conservatory-trained Terrasson admits. *"I've been listening to so much of Keith's music the last couple of years."* But if there is a model for Terrasson's approach to his trio, it's probably Bill Evans, especially his group with bassist Scott LaFaro and drummer Paul Motian. *"I was hooked on Bill Evans for about five years, from about age 14 to 20. With my trio, I'd like to get close to Bill's concept - all members of the group improvising at the same time but going in the same direction."*

With his recent two CDs made for Blue Note, his epinymous debut *Jacky Terrasson* (1995), where he interpreted the standards in his own way, and *Reach* (1996), composed mainly of original material, the pianist is getting there. And Terrasson, who has apprenticed with Betty Carter and Arthur Taylor's Wailers, has got the perfect mates to make it happen - bassist Ugonna Okegwo and the minimalist drummer Leon Parker (replaced by Clarence Penn for this European tour), two gifted musicians with a masterful control of dynamics and a pliable sense of swing. Together, the trio has a startling elasticity about it. Space and silence abound, the group seeming to breathe together, hold its breath collectively, taking the music down expertly to barely audible levels, then reviving it up again.

The 1993 Thelonious Monk competition opened the doors for Terrasson. *"My winning brought media attention to jazz",* he says, *"and it was an excellent launch for my career".* He is grateful to both Monk Institute for the opportunity and to Blue Note for the freedom it gave him: *"When a label signs a young artist, they are making quite an investment. Even though I was young at the time (27), I was already playing with Leon and Ugonna and had a sense of my creative identity and what I wanted to do. At Blue Note they understood this; they didn't attempt to mold me to protect their investment. They had enough confidence in me to let me produce my recordings and do my own thing."*

At 30, Terrasson now rejects the title of "Young Lion" (*"I've been out there for a while!"*) and his future plans revolve around personal work - finding his own style and working on it. *"I want to write more - for larger ensembles - and I'd love to get involved with a film scoring project."* He also recently collaborated with a rap artist, Gift of Gap, who took one of Jacky's tunes and turned it into a hip-hop thing. *"It was quite amazing",* he says. *"I like rap for the lyrics, but the music is not interesting. But I do like groovy things, and it was great to express myself in a different context."*

Meanwhile, the trio format remains Terrasson's cup of tea, stating that it gives him the greatest sense of freedom. *"I really like to have interaction with other musicians, and there's a lot going on between me and my friends on stage. I think that a trio lets you do this without the music becoming saturated. I like the idea of having some space... I want to take this trio and reach the limits, to stretch the possibilities of three acoustic instruments",* Terrasson says. *"One of my goals in this trio",* he continues, *"is for all the members to obtain a total freedom within a structure, a kind of controlled freedom."*

Terrasson's other activities include planning for a contemplated recording at a club date, as well as continuing to explore the capabilities of his computer, listening to other jazz musicians who share his passion for creativity and discovery, and traveling to gigs and concert dates. *"Travel takes a lot of energy",* he adds, *"but I'm not complaining. This is what I've wanted to do all of my life... and now I'm doing it."*

HERBIE HANCOCK DÖRTLÜSÜ

HERBIE HANCOCK QUARTET

Herbie Hancock - piyano piano

Dave Holland - bas bass

Gene Jackson - davul drums

Craig Handy - saksofon saxophone

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 11.07.1996

Saat Time: 20.30

HERBIE HANCOCK

■ Çok yönlü çalışmalarıyla büyük beğeni toplayan ünlü piyanist / besteci Herbie Hancock'un, caz ve pop tarihinde önemli bir yeri vardır. Miles Davis'in olağanüstü başarısı olmasa, 60'lardan bu yana cazın en tanınmış ve en popüler müzisyeni sayılabilecek Hancock'un, üçü 1974'de olmak üzere, 1973-84 yılları arasında 17 albümü listelerde yer almıştır. Bu rakamlar sanatçının 70'lerde ve daha sonra diğer pek çok caz müzisyeninin önüne geçmesini sağlamıştır. Hancock ayrıca cazın en iyi eklektik müzisyenlerinden de biridir: bebop'tan free caza; caz-rock, fusion ve funk'tan enstrümantal pop'a, dans müziğinden, hip-hop ve world fusion'a kadar her tür müziği çalmıştır.

12 Nisan 1940'da Chicago, Illinois'da doğan Hancock, yedi yaşında piyano çalmaya başladı ve 11 yaşındayken bir genç yetenekler konserinde Chicago Senfoni Orkestrası eşliğinde Mozart'ın Re majör piyano konçertosu'nun ilk bölümünü çaldı. Hyde Park Lisesi'nde okurken kendi caz grubunu kuran Hancock, Grinnell College'dan önce elektrik mühendisliği, daha sonra da müzik kompozisyon bölümünden mezun oldu. Hancock, 1960 yılında, Donald Byrd ve Coleman Hawkins'in yanında, Chicago'daki caz klüplerinde çalmaya başladı. Byrd'ün ona grubuna katılmasını teklif etmesi üzerine, Hancock, 1961 yılının Ocak ayında ani bir kararla New York'a taşındı. Burada Phil Woods ve Oliver Nelson'la da çalıştı Hancock.

Byrd'ün grubuyla doldurduğu albümün hemen ardından, Blue Note plak şirketinden kendi adına bir albüm çıkarması için teklif aldı. Kendi adına doldurduğu ilk albüm olan ve “caz dünyasına en başarılı ve şaşırtıcı çıkışlardan biri” olarak tanımlanan *Takin' Off* (1962), “Watermelon Man” gibi hit bir parçayı da içeriyordu.

1962-63 yıllarında Eric Dolphy ile birlikte çalışan Herbie Hancock, 1963 Mayıs'ında, basta Ron Carter'ın, davulda Tony Williams'ın ve sonradan saksofonda Wayne Shorter'in yer aldığı, ünlü Miles Davis Beşlisi'ne katıldı. Hancock'un solo çalış tarzı, Davis'in 60'lı yıllarda sürekli gelişen müzik anlayışının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Davis'in grubunda beşbuçuk yıl çaldıktan sonra 1968 yılında ayrılan Hancock, grubun daha sonraki bazı albümlerinin kayıt çalışmalarında yer almayı sürdürdü. Müzisyen, Davis ile birlikte çalıştığı süre boyunca, dönemin en önemli piyanistlerinden biri, ve ayrıca iyi bir küçük grup bestecisi olarak tanındı. 60'lı yıllar boyunca Hancock, Blue Note plak şirketi için kendi adına albümler de doldurdu ve “Maiden Voyage”, “The Sorcerer”, “Canteloupe Island”, “Dolphin Dance”, “Speak Like a Child” ve Martin Luther King, Jr'a adadığı “I Have a Dream” gibi besteleri caz repertuarına girdi.

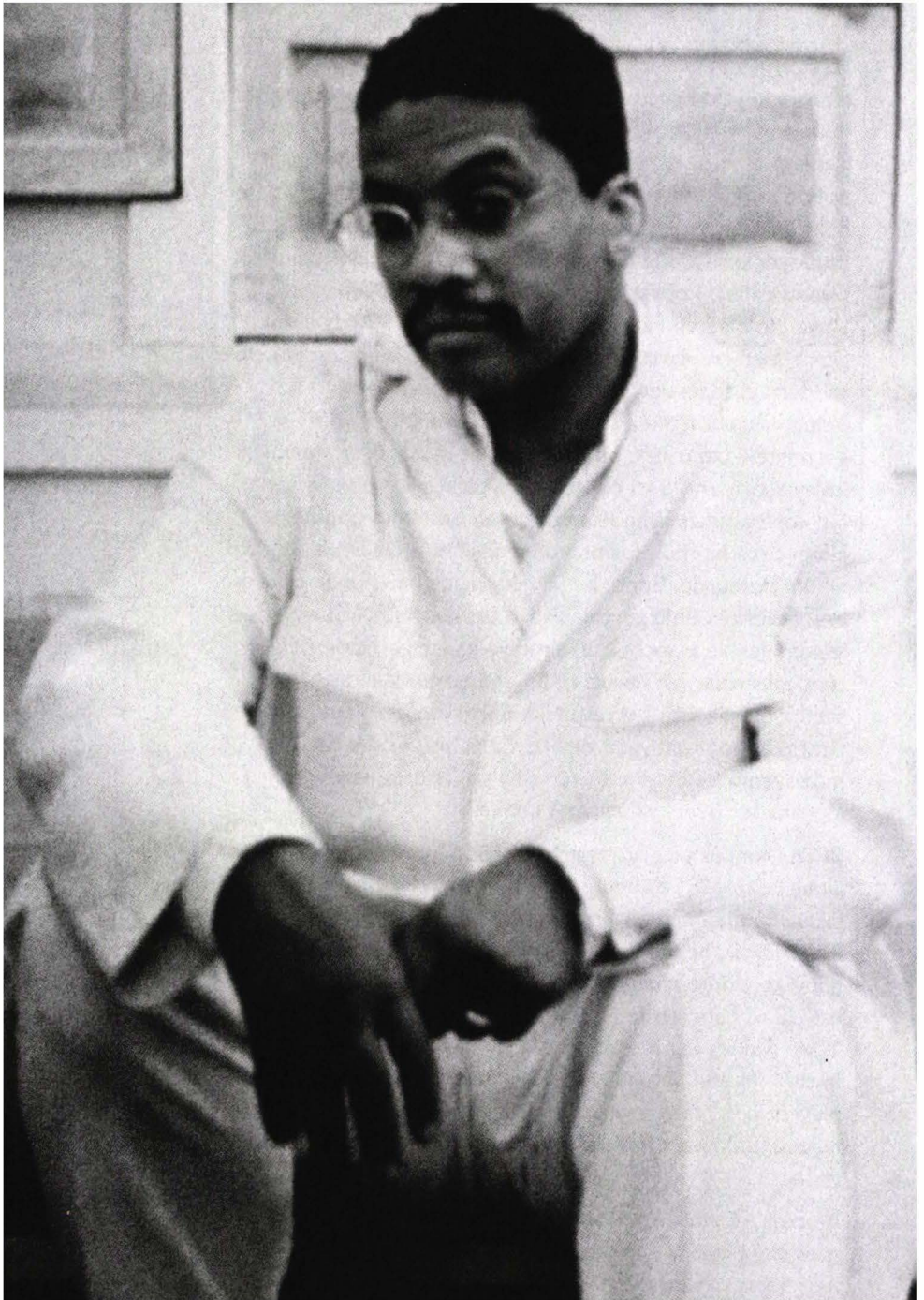
70'li yıllarda genellikle elektronik ağırlıklı bir müzik yapan Hancock, caz, rock, Afrika ve Hint ezgilerini harmanlayan bir altılıyı yönetti. Pek çok elektronik enstrüman çalan müzisyen, Fender Rhodes'unun yanısıra, Hohner clavinet, çeşitli synthesizerlar ve Mellotron'u da çaldığı enstrümanlar arasına ekledi. Bu grup caz-rock akımının en başarılı çalışmalarına imza atmasına rağmen, gereken ilgiyi görmemesi ve yeterli kazanç sağlamaması yüzünden 1973 yılının Haziran ayında dağıldı. Hancock'un bir sonraki projesi funk, rock ve enstrümantal pop grubu *Headhunters*'di. Topluluğun “Chameleon” adlı hit parçayı müzik dünyasına kazandıran albümü *Headhunters* tüm zamanların en çok satan caz-rock albümü oldu. Hancock'un ritmik açıdan yaratıcı fikir arayışları bu grupta hayata geçti. Grubun 70'li yıllardaki kayıt çalışmaları ve

konserleri, sürekli değişim gösteren caz anlayışına ateşli, “funky” ve son derece popüler parçalar kazandırdı. Hancock’un tarzını değiştirmesinin nedeni sadece para değildi; sanatçı yetenekleri ve müzik dünyasındaki konumu hakkında epeyce düşünüp, gerçekçi bir sonuca varmıştı. Arkadaşlarının albümlerini satın almış olmalarına karşın onları hiç dinlememelerine çok içerliyordu. Hancock şöyle diyordu: “Hiçbir zaman Miles, Bird ya da Coltrane gibi bir dahi olamayacağımın farkına vardım; öyleyse bir efsaneye dönüşmeyi unutabilir, insanları mutlu etmek için müzik yapmakla yetinebilirim.” Sonuçta Hancock kendini tümüyle popüler müziğe verdi, ancak yine de 1977 yılında akustik VSOP turnesinde (Miles Davis Beşlisi’nin 1960’lardaki altın çağını canlandırmayı amaçlayan ve Davis’in yerinde Freddie Hubbard’ın çaldığı grup) katıksız caz çaldı ve daha sonra da Chick Corea ile birlikte çift piyano konserleri verdi.

80’li yıllar boyunca akustik ve elektronik müzik arasında gidip gelen Hancock, 1982’de VSOP’nin Freddie Hubbard’ın yerine Wynton Marsalis’in çaldığı ikinci versiyonuyla Avrupa ve Japonya turnelerine çıktı. Ayrıca elektronik “funky” hit albümler yaparak bu alanda yeniliklerini sürdürdü. 1983 yılında “scratching” tekniğini (hip-hop çalışmalarında popüler olmasından çok daha önce) kullandığı “Rockit” adlı parçası büyük ilgi topladı. 45’lik olarak da piyasaya sürülen ve videosu MTV’de sık sık yayınlanan bu parça, Hancock’un bir tüccar olup olmadığı konusunda caz dünyasında yeni bir tartışma başlattı. Sanatçı daha sonraki iki yılı çoğunlukla klasik caz konserleri vererek geçirdi ve *Round Midnight* filmi için yazdığı müzikle bir Oscar ödülü kazandı. Afrikalı müzisyen Foday Musa Suso’yla listelere giren bir düet albüm çalışması da yapan Hancock, 1987’de Buster Williams ve Al Foster’la birlikte Avrupa turnesine çıktı. Ardından Mike Brecker, Ron Carter ve Tony Williams’dan oluşan bir dörtlüyle Amerika’da ve Japonya’da konserler verdi. Ayrıca bir dönem Showtime kablolu televizyon kanalında kendi programını hazırlayan Hancock, Amerikan Kamu Televizyonu’nda hem konuşmacı hem de müzisyen olarak yer aldı.

Hancock cazın en başarılı eklektik müzisyenlerindedir: bebop’tan free caza; caz-rock, fusion ve funk’tan enstrümantal pop’a, dans müziğinden, hip-hop ve world fusion’a kadar her tür müziği çalmıştır.

Hancock is one of jazz’s finest eclectic players; he’s played everything from bebop to free, jazz-rock, fusion, funk, instrumental pop, dance, hip-hop, and world fusion.

Her zaman yeni alanlara yönelme konusunda hevesli olan Hancock, yakın geçmişte video çalışmalarından synthesizer deneyleri ve interaktif elektronik projelere kadar, çeşitli alanlara el atmıştır. Müzisyenin hiç tükenmeyen yaratıcılığı asıl doyumunu yeni elektronik müziğe öncülük etmesinde bulmuşa benziyor; ancak Hancock bunun yanı sıra, başka müzisyenlerin albümlerinin yapımcılığını üstleniyor, akustik piyano çaldığı konserler veriyor, ya da Jack DeJohnette, Dave Holland ve Pat Metheny'den oluşan 1990'daki dörtlü gibi, süper gruplarla turnelere çıkıyor. Herbie Hancock'un modern cazdaki yeri üzerine yoğun tartışmalar bulunmasına rağmen, sanatçının çok yönlülüğü ve geçmişteki başarıları, onun yeni kayıt çalışmaları yapmasını kolaylaştırıyor. İki yıl önce, Verve plakçılık grubuyla cazip bir kontrat imzalayan Hancock, son dönemin popüler akımı caz - hip hop fusion'ı denediği *Dis is Da Drum* adlı bir albüm doldurdu. Bunu, bu yıl çıkardığı, günümüzün popüler bestecilerinin ünlü parçalarından derlediği *New Standards* izledi. Herbie Hancock'un şimdiye kadar gerçekleştirdiği tüm çalışmalarının harika olduğu konusunda ısrar etmek saçma olur; ancak bu yetenekli müzisyen her yaptığında, en ticari ve moda uygun olanlar da dahil, yüksek bir müzisyenlik seviyesini tutturmayı ve farklı stillerde bile incelikli bir özeni yansıtmayı bilmiştir.

■ The famous pianist / composer Herbie Hancock has played a crucial role in jazz and pop history, receiving high acclaim for his multi-faceted work. If not for the amazing reign of Miles Davis, he might qualify as jazz's most well-known and popular performer since the '60s. Hancock had 17 albums in the charts between 1973 and 1984, including three in 1974. These figures put him well ahead of any other jazz musician in the '70s and beyond. He's also one of jazz's finest eclectic players; he's played everything from bebop to free, jazz-rock, fusion, funk, instrumental pop, dance, hip-hop, and world fusion.

Born on 12 April 1940 in Chicago, Illinois, Hancock began studying piano at age seven and performed the first movement of Mozart's D major piano concerto with the

Chicago Symphony Orchestra in a young people's concert at age 11. He formed his own jazz ensemble while attending Hyde Park High School. He attended Grinnell College, graduating first in electrical engineering, then in music composition. Hancock began working in Chicago jazz clubs with Donald Byrd and Coleman Hawkins in 1960. Byrd invited him to join his group and Hancock moved to New York in January 1961, making an immediate impact. He worked with Phil Woods and Oliver Nelson; and after recording with Byrd's band, Blue Note offered Hancock his own pact. His first album as leader, *Takin' Off* (1962), which has been described as "one of the most accomplished and stunning debuts in the annals of jazz", yielded a hit single with "Watermelon Man".

Herbie Hancock worked briefly, in 1962-63, with Eric Dolphy, then in May 1963 joined the Miles Davis Quintet, which included Ron Carter on bass, Tony Williams on drums and, later, Wayne Shorter on saxophone. Hancock's solo style became an integral part of Davis' evolving '60s approach. He stayed with Davis for five and a half years, leaving in 1968 but continuing to play on some later record sessions. His time with Davis established him internationally as one of the most important pianists of the time, and also as a fine composer of small-group material. Throughout the 1960s Hancock also cut important albums as a leader for Blue Note, and several of his compositions became part of the jazz repertoire: "Maiden Voyage", "The Sorcerer", "Canteloupe Island", "Dolphin Dance", "Speak Like a Child" and "I Have a Dream", which he dedicated to Martin Luther King, Jr.

During the '70s, Hancock led a sextet that merged jazz, rock, African, and Indian musical references and was mostly electric. He played many electronic instruments, and added the Hohner Clavinet, various synthesizers, and Mellotron to his Fender Rhodes. This band was one the great jazz-rock groups, though Hancock disbanded it in June 1973 due to the group's limited market appeal and limited financial success. His next project was Headhunters, a funk, rock, and instrumental pop band that scored a huge crossover hit,

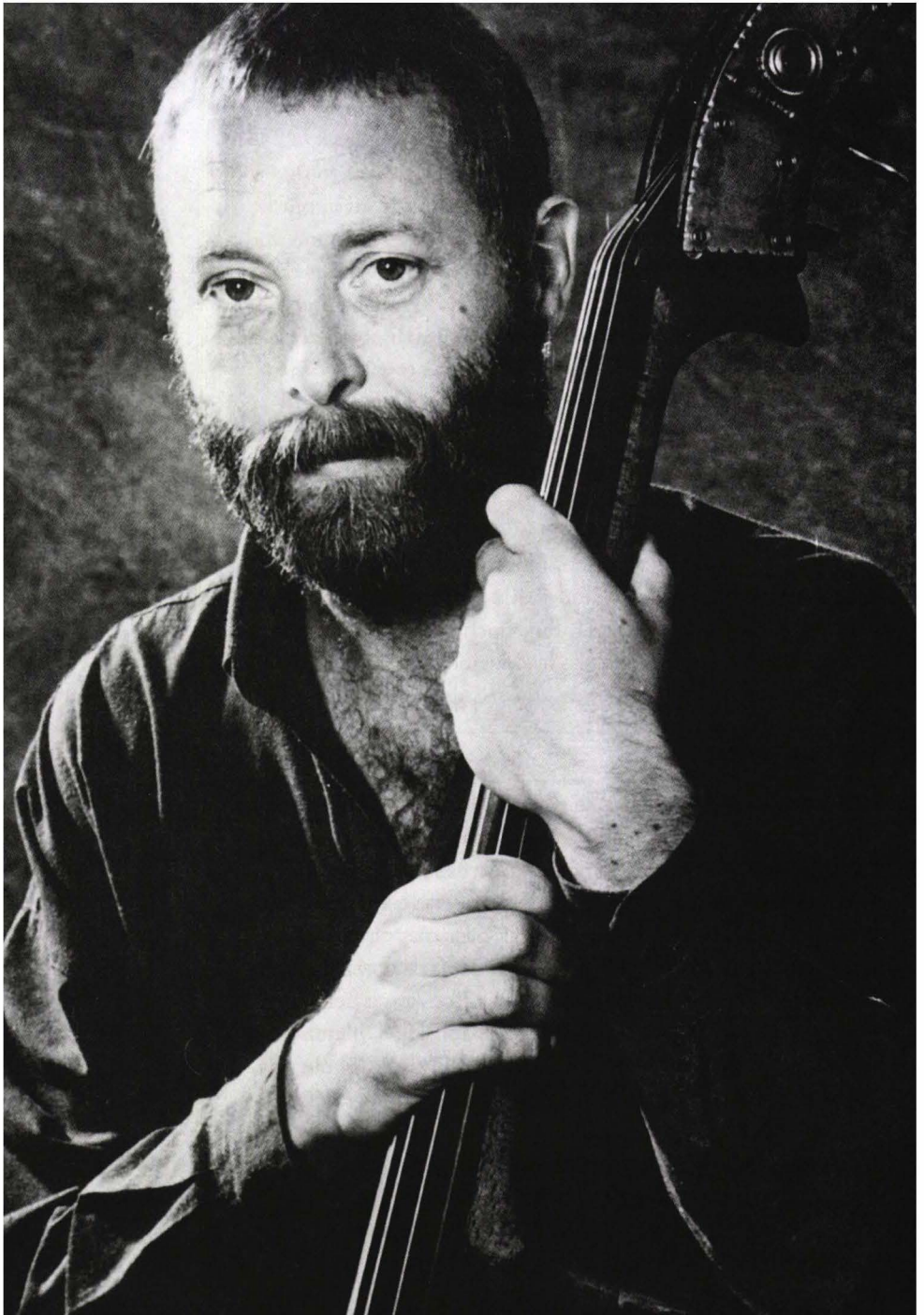
“Chameleon”, with the album *Headhunters*, which became the best-selling jazz-rock album in history. Hancock’s explorations of the rhythmically innovative ideas found voice in this band. Their recordings and performances during the seventies were fiery, funky, and highly popular entries into the ever-changing jazz canon. It was not just money that made Hancock change the track; he had done much soul-searching and analysed his own situation ruthlessly. He was upset that friends had his albums on their shelves, but never played them. He said: *“I realized that I could never be a genius in the class of Miles, Bird or Coltrane so I might just as well forget about becoming a legend and just be satisfied to create some music to make people happy.”* Consequently Hancock turned more to strict pop music, though he also did straight-ahead jazz in the acoustic VSOP tour (an attempt to resurrect the great 1960s Miles Davis Quintet with Freddie Hubbard standing in for Davis) in 1977, and played a series of duo concerts with Chick Corea.

During the ‘80s, Hancock alternated between acoustic and electric material. In 1982 he toured Europe and Japan with the second version of VSOP, Wynton Marsalis replacing Freddie Hubbard. He has also made more heavily electronic funky hit records and continued to break new ground in that area. He had another big hit in 1983 with “Rockit”, a song that utilized the scratching technique (predating its popularity in hip-hop productions). The video and single gained Hancock MTV coverage and triggered a fresh round of debate over whether or not he was selling out. Hancock spent the next two years doing mostly conventional jazz dates, even winning an Oscar for his score of the film *Round Midnight*. Hancock collaborated with African musician Foday Musa Suso for a fine duet album that made the charts as well. Hancock toured Europe in 1987 with Buster Williams and Al Foster, and did a series of American and Japanese dates with a quartet that included Mike Brecker, Ron Carter, and Tony Williams. Hancock also hosted a variety show on the Showtime cable television network, and did lecture/performances on American Public Television.

Always enthusiastic in pursuing new paths, Hancock has recently broken into every other arena of artistry, from video to synthesizer experimentation to the development of interactive electronics. His restless creativity seems to find its main satisfaction in pioneering new electronic music, but he also works fitfully as a producer of other people's albums and tours playing acoustic piano or in super-groups such as the 1990s quartet with Jack DeJohnette, Dave Holland and Pat Metheny. Although there have been intense disagreements in the jazz community over Herbie Hancock's role in modern jazz, his versatility and track record ensures Hancock will never have difficulty getting recording opportunities. Two years ago, after signing a lucrative contract with the Verve group, Hancock tried the currently popular jazz-hip hop fusion with *Dis is Da Drum* album and followed it this year with *New Standards*, a collection of tunes by today's top popular composers. It would be silly to insist that everything Hancock has done was great, but much of it, even his most commercial and trendy dates, has retained a high level of musicianship and attention to stylistic detail.

DAVE HOLLAND

■ 1 Ekim 1946'da İngiltere'nin Wolverhampton kentinde doğan Dave Holland, gitar, piyano, bas gitar çalıp, besteler yapsa bile, uluslararası şöhrete kontrbasçı ve çellocu olarak kavuşmuştur. Profesyonel kariyerine 1961 yılında bir pop grubunda bas gitar çalarak başlamış olmasına rağmen, Holland'ın kontrbasa geçmesi fazla zaman almadı. Holland caza ilgi duymaya, başçı Ray Brown ve Leroy Vinnegar'ın plaklarını dinleyerek başladı. 1964 yılında bir burs alarak gittiği Londra'daki Guildhall Müzik Okulu'nda, James E. Merrit'in yanında klasik müzik eğitimi gördü ve okul orkestrasında bas çaldı. Bu okulda geçirdiği dört yıl boyunca, Kenny Wheeler, Evan Parker, John McLaughlin, John Surman ve John Taylor gibi birçok genç yetenekle birlikte, İngiliz caz sahnesinde kendini göstererek yeteneklerini geliştirdi. Başka ülkelerden gelen caz sanatçılarıyla birlikte çalma şansını da elde eden Holland'ın

Jack DeJohnette'le tanışıp, birlikte çalışması da bu döneme rastlar. Zaten o zamanlar müzik dünyasında kurduğu ilişkilerin çoğunu günümüzde de sürdürmektedir.

Holland 1968 yılında, Londra'daki efsanevi Ronnie Scott klübünde çalışırken, kendisini dinlemeye gelen Miles Davis'ten grubuna katılma teklifi aldı. O yaz, Davis'le çalışmak üzere New York'a taşınan Holland, orada cazın en yetenekli başçılarından biri olduğunu herkese kanıtlamaya başladı. Miles Davis'le çalıştığı üç yıl boyunca, *Bitches Brew*, *Filles de Kilimanjaro*, ve *In a Silent Way* gibi yenilikçi albümlerde elektro bas çaldı. Davis'le yaptığı çalışmalar sırasında Holland ondan, ileride çok işine yarayacak olan şefliği öğrendi. “*Davis'le birlikte çaldığım dönemde, onun ilk önce yapılacak müzik için gerekli ortamı yarattığını, daha sonra da müzisyenleri bu ortama uymada özgür bıraktığını gördüm. Benim daha sonraları yapmaya çalıştığım da bu oldu.*”

Holland 1971 yılında, Anthony Braxton, Barry Altschul ve Chick Corea'nın da yer aldığı Circle'i kurdu. Kısa ömürlü bir grup olmasına rağmen, Circle müziğe getirdiği yenilikçi bakış açısıyla hâlâ övgüler almaktadır. Dave Holland'ın beste yapmaya ve çello çalmaya başlaması da bu döneme rastlar. 1972 yılında Circle dağıldıktan sonra Holland ve Altschul, Braxton'un hem dörtlüsünde, hem de orkestrasında birlikte çalmaya devam ettiler. Holland'ın kendi adına doldurduğu ilk albüm olan ve *Musician* dergisi tarafından bir “başyapıt” olarak tanımlanıp, “*her çağdaş caz koleksiyonunun temel taşlarından biri*” diye değerlendirilen, klasikleşmiş *Conference of the Birds*'de Sam Rivers, Braxton ve Altschul yer aldı. 1975 yılında Jack DeJohnette, John Abercrombie ve Holland, Gateway adlı ortak gruplarını kurdular ve iki albüm çıkardılar (*Gateway* ve *Gateway II*).

1977'de yayınlanan solo bas albümü *Emerald Tears*'ten sonra, Dave Holland bir solo çello albümü olan *Life Cycle*'i çıkardı ve her iki enstrümanla da sayısız solo konser verdi. 1993 yılında çıktığı büyük Avrupa turnesinde de solo konserler veren Dave Holland gelecekte de solo turnelere çıkmayı düşünüyor.

Dave Holland, gitar, piyano, bas gitar çalıyor, besteler yapabilir, uluslararası şöhrete kontrbasçı ve çellocu olarak kavuşmuştur.

Dave Holland plays guitar, piano, bass guitar and also composes, but it is as a bassist and cellist that he has made an international reputation.

1982 yılında Steve Coleman, Steve Ellington, Julian Priester ve Kenny Wheeler'dan oluşan beşlisini kurduktan sonra, enerjisini daha çok bu grupla doldurduğu albümlere ve çıktığı konserlere vermesine rağmen, Dave Holland fırsat buldukça cazın usta isimleriyle değişik projelerde çalışmayı da sürdürdü. Beşlinin ilk albümü *Jumpin' In* çok olumlu eleştiriler aldı. 1985 yılında çıkardıkları *Seeds of Time* albümü de büyük bir ilgiyle karşılandı.

Priester'in yerine Robin Eubanks'ın geçmesinin ardından doldurulan, beşlinin üçüncü ve en son albümü *The Razor Edge*, Times gazetesi tarafından "küçük gruplar tarafından gerçekleştirilen yılın en iyi kayıtlarından biri" diye değerlendirildi. *The Razor Edge* albümünü Steve Coleman, Jack DeJohnette ve Holland'ın birlikte çaldıkları *Triplicate* albümü izledi. Holland'ın bu iki müzisyenle geçmişteki yakın ilişkisi *Triplicate* albümündeki uyum ve coşku yüklü, sıradışı atmosferin oluşumundaki en büyük etkenlerden biriydi.

Dave Holland 90'lı yıllara eleştirmenlerden ve dinleyicilerden büyük övgüler alarak başladı. 1990 yazında Jack DeJohnette, Herbie Hancock ve Pat Metheny ile birlikte, kırk şehirlik bir dünya turnesine çıkan Holland, bastaki performansıyla büyük övgü topladı. Pat Metheny'nin *Question & Answer* albümü ve bunu izleyen konser turnesi Holland'ın parlak başarılarına bir yenisini eklemiş oldu. 1990'ın başlarında çıktığı bir Avrupa turnesi sırasında da, Kenny Wheeler'in doldurduğu *The Widow in the Window* ve *Music for Large & Small Ensembles* adlı albümlerde yer aldı. Yine 1990 yılında Holland, gitarda Kevin Eubanks, saksofonlarda Steve Coleman ve davulda Marvin "Smitty" Smith eşliğinde *Extensions* adlı albümünü çıkardı. 1991 ilkbaharında ise Holland'ın, Hank Jones ve Billy Higgins ile birlikte çaldığı *The Oracle* albümü piyasaya sürüldü. Joe Henderson'ın 1993'te çıkardığı ve Billboard caz listesini altüst eden *So Near, So Far* albümünün temel direklerinden biri olan Holland, bu albümün turne konserlerinde de müthiş övgüler aldı. 1992 yılında Miles Davis'in anısına kurulan ve Herbie Hancock, Tony Williams, Wallace Roney ile Wayne Shorter'dan oluşan gruba katıldı. Birlikte Avrupa'da turneye çıkıp bir albüm doldurdular.

1993 yılında çıktığı solo bas turnesinde büyük başarı kazanan Holland, ertesi yaz yeniden biraraya gelen Gateway grubuyla konserler verdi ve yeni bir albüm doldurdu. Holland'ın kurduğu ve adını *Extensions* albümüyle duyuran dörtlü, Kevin Eubanks'in gruptan ayrılıp Tonight Show'da sürekli çalışmak üzere Los Angeles'a yerleşmesi üzerine dağılınca Holland yeni bir dörtlü kurdu ve 1996 yılında *Dream of the Elders* adlı yeni albümünü yayınladı.

Dave Holland müzik kariyeri boyunca, oldukça uzun bir süre hem okullarda öğretmenlik yaptı, hem de özel dersler verdi. Gittiği her yerde "workshop"lar düzenlediği gibi, üniversitelerde yetişen genç müzisyenlere de cazın büyük ustalarından edindiği tecrübelerini aktarmaya çalışmaktadır.

■ Born on 1 October 1946 in Wolverhampton, England, Dave Holland plays guitar, piano, bass guitar and also composes, but it is as a bassist and cellist that he has made an international reputation. Although he started his professional career playing bass guitar in a pop band in 1961, it wasn't long before Dave Holland switched to the upright bass. As is the case with many musicians, Holland is able to pinpoint exactly what inspired him to study jazz. Hearing records by bassists Ray Brown and Leroy Vinnegar. In 1964 he won a scholarship to the Guildhall School of Music in London, where he studied classical music under James E. Merrit, and played bass in the orchestra. Over the next four years, he honed his skills playing, at various times, with many of the new young faces in the British jazz scene, including Kenny Wheeler, Evan Parker, John McLaughlin, John Surman, and John Taylor. Opportunities to play with jazz musicians from other countries also arose, and it was during this period that Holland first played with Jack DeJohnette. In fact, many of the musical associations formed then have continued to this day.

Dave was performing at the London's legendary Ronnie Scott's in 1968 when Miles Davis heard him and invited Dave to join his band. In the summer of 1968, Holland moved to New York to work with Davis, and his career as one of the music's most talented bassists truly began to take off. During the three years with Miles Davis, Holland played

electric bass on such groundbreaking recordings as *Bitches Brew*, *Filles de Kilimanjaro*, and *In a Silent Way*, while learning from Davis lessons in leadership which later stood him in good stead. "During the period I played with him he would create the environment for the music, then let the musicians deal with it. That's what I've tried to do."

In 1971, Holland co-founded Circle with Anthony Braxton, Barry Altschul, and Chick Corea; although the group was short lived, Circle continues to receive critical acclaim for its innovative approach to music. It was at this time that Dave began composing, as well as playing the cello. After the dissolution of Circle in 1972, Holland and Altschul continued working with Braxton in both his quartet and his orchestra. Holland's first recording as a leader, the classic *Conference of the Birds*, was recorded with Sam Rivers, Braxton, and Altschul. It was acclaimed by Musician Magazine as a "masterwork" and "an essential part of any contemporary jazz collection". In 1975, Jack DeJohnette, John Abercrombie, and Holland formed the cooperative group Gateway, which recorded two albums (*Gateway* and *Gateway II*).

Emerald Tears, a solo bass recording had been released in 1977, and since then, Dave has recorded a solo cello album, *Life Cycle*, and given numerous live solo performance on both instruments. In 1993, he toured solo extensively in Europe, and is planning to do so in the future.

Since he formed a quintet in 1982 (with Steve Coleman, Steve Ellington, Julian Priester, and Kenny Wheeler), the major thrust of Holland's musical energies has been towards recorded and live work as leader of a group, but this has never stopped him working with a seemingly endless list of jazz greats on various projects. The quintet's first release, *Jumpin' In*, received rave reviews. The 1985 release of *Seeds of Time* saw the unstinting praise continue.

The third and final quintet album, *The Razor's Edge* (with Robin Eubanks replacing Priester), was given the accolade of being "one of the outstanding small group recordings of the year" by The Times of London. It was followed by *Triplicate*, a trio

album with Steve Coleman and Jack DeJohnette. The uncommon atmosphere of cohesion and instinctive interplay on this much-praised recording arose from Holland's close relationship (although in different settings) with his two fellow musicians.

Dave Holland started '90s by gaining over greater acclaim from critics and audiences alike. In the summer of 1990 he did forty-city international tour with Jack DeJohnette, Herbie Hancock, and Pat Metheny, accorded superlatives in every review for his bass playing. The release of Pat Metheny's *Question & Answer*, and the tour supporting it, brought in further series of brilliant reviews. He also did two recordings with Kenny Wheeler (*The Widow in the Window* and *Music for Large & Small Ensembles*) during a European tour early in 1990. In 1990, Holland released *Extensions*, with Kevin Eubanks on guitar, Steve Coleman on saxophone, and Martin "Smitty" Smit on drums. Holland also recorded *The Oracle* with Hank Jones and Billy Higgins, released in the spring of '91. Dave was an integral part of the recording of the moving and highly acclaimed *So Near, So Far* album by Joe Henderson, issued early in 1993; the touring following in the heels of this award-winning and Billboard chart-topping disc also resulted in nothing but praise for Holland's playing. Dave joined the Miles Davis tribute band (Herbie Hancock, Tony Williams, Wallace Roney, and Wayne Shorter) which toured Europe in 1992 and made an album.

Having gained great acclaim for this 1993 solo bass tour in Europe, Holland continued touring also with the Gateway in the summer of '94 and they made a new album. Although Holland's quartet, as heard on *Extensions*, had to disband when Kevin Eubanks moved to Los Angeles for a permanent spot of the Tonight Show, Holland founded a new quartet and did his last recording, *Dream of the Elders* (1996) with his new band.

Throughout his career, Dave Holland has devoted a great deal of time to teaching, both in classrooms and one-on-one. Everywhere he travels, he conducts workshops and visits universities to give to the next generation some measure of what he was given by so many of the masters of jazz.

CHARLIE HUNTER DÖRTLÜSÜ / QUARTET

Charlie Hunter - 8 telli gitar 8 string guitar

Scott Amendola - davul drums

Calder Spanier - alto saksofon alto saxophone

Kenny Brooks - tenor saksofon tenor saxophone

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 12.07.1996

Saat Time: 18.30

CHARLIE HUNTER

■ Her an bir espri yapmaya hazır gibi görünen 28 yaşındaki Charlie Hunter bir caz müzisyeni olarak rolünü çok ciddiye alıyor: “Müziğin gelişmesine yardımcı olmak kültürel açıdan genç kuşakların sorumluluğudur. Eğer bunun için çaba göstermezsek işimizi yapmış olmayız.” San Francisco’nun Körfez Bölgesi’nden çıkan bu genç gitaristin popülaritesi son birkaç yılda baş döndürecek bir hızda arttı. Hunter, Blue Note plak şirketi için doldurduğu iki albümün yanısıra (*Bing, Bing, Bing!* (1995) ve *Ready...Set...Shango!* (1996)), sanatçıya aynı anda hem bas hem de solo partiyonlarını çalma olanağı sağlayan kendine özgü 8 telli gitarıyla Kuzey Amerika, Avrupa ve Avustralya’da turnelere çıktı.

Sekiz yaşından beri Berkeley’de yaşayan Hunter, ilk gitarını eline aldığı zaman oniki yaşındaydı. Birkaç yıl sonra bu istekli müzik dinleyicisi, yöresel rock gitaristi Joe Santiani’den özel dersler alıyordu. Ancak, Hunter’ın sanatçı olmasında en büyük etken kentin kültürel ortamı oldu. Yumuşak ama güçlü müziği gerçekte caza dayanan, ancak hip hop, rock ve funk etkileri de taşıyan Hunter, “Berkeley’de büyürken, Dead Kennedys’den Parliament Funkadelic ve Art Blakey’e kadar, her tür müzikle içiçeydik” diyor. “Körfez Bölgesi’nde pek çok farklı kültür birarada yaşıyor. Hepsi birbirinin içinde eriyen bu türler birbirine baskın çıkmadan, karma bir müziğin oluşmasını sağlıyor. Üzerinde çalışılacak pek çok müzikal tür ve titreşim var. İşte müziği bu bölgede bu derece özel kılan da bu.”

En çok, 60'lı ve 70'li yıllarda yapılan müziği dinlediği güzel günlerden etkilenen Hunter, o zamandan bu yana türlerin sınırlarına aldırmaksızın her çeşit müziğe ilgi duyuyor. Stevie Wonder ve Marvin Gaye'in soul müziğine bayılan Hunter, kendisinin tüm yaşamı boyunca bir Jimi Hendrix hayranı olmasını sağlayan bir rock döneminden de geçti. Bir dönem annesinin dinlediği Muddy Waters, Little Walter ve Buddy Guy'in eski blues albümlerini de büyük özenle saklıyor. Bir de bunlara, Charlie Christian ve Joe Pass gibi gitaristlerin, Charlie Parker ve Rahsaan Roland Kirk gibi saksofoncuların, piyanist Thelonious Monk ile Hammond B3 org ustaları Larry Young ve Big John Patton'ın caz etkilerini eklerseniz, Hunter'ın kendine özgü cazını oluşturan ilginç ses karışımını elde edersiniz. Genç kuşağın ilgisini de işte sanatçının bu yüksek enerjili doğaçlamaya dayanan müziği çekiyor.

Beklenildiği gibi, şamatacı Hunter tipik cazcı modeline hiç uymuyor. T-shirtleri ve jeanleri Armani takımlara tercih eden (sahneye asla kolayca sökülen ve buruşan kıyafetlerle çıkmayacağına yemin ediyor); bir Woody Woodpecker dövmesi taşıyan (ama ondan söz açıldığında yelkenleri suya indirip, bir gençlik deliliği olduğunu söylüyor); tuhaf TV dizisi X-Files'in sürekli bir izleyicisi olan (tüm bölümlerini videoya kaydetmiş); ve meslek yaşamına New York'ta devam etmeye heveslenmek yerine, Körfez Bölgesi'ndeki yaşamın ferahlığına ve özgürlüğüne meraklı bu genç müzisyen, "California yaşam tarzının tembelce olduğu söylenir. Bu iddia doğru olabilir, ama ben tembel değilim." diyor.

■ While 28-year-old Charlie Hunter seems to always be on the verge of cracking a joke, he takes his role as a jazz musician seriously. "It's culturally the duty of the younger generation to help the music evolve. We wouldn't be doing our jobs if we didn't." This young guitarist from the Bay Area, California has experienced a meteoric rise in popularity over the last couple of years. In addition to recording two albums for Blue Note, *Bing, Bing, Bing!* (1995) and *Ready...Set...Shango!* (1996), he's been on the road constantly, playing his distinctive eight-string guitar (he plays bass and lead lines simultaneously) on tours across North America, Europe and Australia.

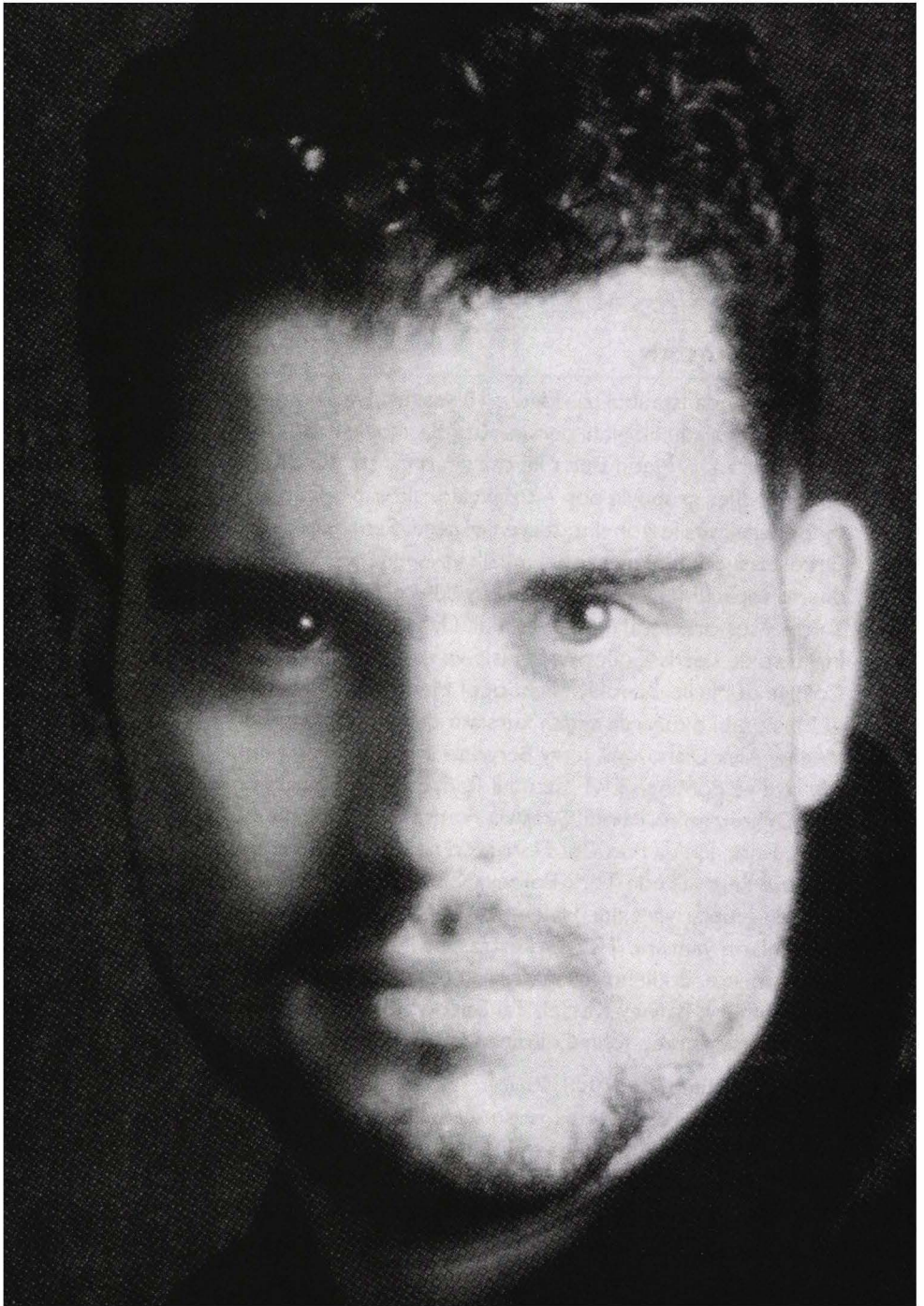
A Berkeley resident since he was eight, Hunter got his first guitar at age 12. A few years later the avid music listener was taking lessons with local rock guitarist Joe Santiani. However, it was the cultural atmosphere of the city that played the biggest role in his development as an artist. *"Growing up in Berkeley, we were exposed to all kinds of music, from the Dead Kennedys and Parliament Funkadelic to Art Blakey,"* says Hunter whose soft-toned, but muscular music is steeped in jazz but also infused with hip hop, rock and funk influences. *"In the Bay Area you have so many different cultures living together. It all gets semi-assimilated into a non-polarized type of existence where hybridization of music is possible. There are so many genres and vibes to work with. That's what makes the music here so special."*

Hunter says he's most influenced by his golden days of listening to music from the '60s to the mid '70s. He listened to everything then, regardless of genre boundaries. He loved the soul music of Stevie Wonder and Martin Gaye. He went through a rock phase that made him a lifetime fan of Jimi Hendrix. And still treasures the old blues records by Muddy Waters, Little Walter and Buddy Guy that his mother listened to. Add to this jazz chops - influenced by such musicians as guitarists Charlie Christian and Joe Pass, saxophonists Charlie Parker and Rahsaan Roland Kirk, pianist Thelonius Monk and Hammond B3 organ aces Larry Young and Big John Patton - and you get a roiling mix of sounds that Hunter organically cultivates into his own style of urban jazz. It's high-energy improvisationally-based music that has piqued the curiosity of the younger generation.

As expected, Hunter doesn't fit the stereotype of your typical jazz musician. He prefers t-shirts and jeans to Armani suits (he vows to never take the stage in any clothes that rip or wrinkle easily); he spots a Woody the Woodpecker tattoo (although he cringes at its mention, chalking it up to youthful foolishness); he's a fan of the peculiar television program The X-Files (he's videotaped the entire series); and, instead of contemplating a career move to New York City, he's partial to the space and freedom of Bay Area living (he notes, *"People say California's laid back. That may be true, but I'm not laid back."*)

Hunter'in yumuşak ama güçlü müziği gerçekte caza dayanıyor, ancak hip hop, rock ve funk etkileri de taşıyor.

Hunter's soft-toned, but muscular music is steeped in jazz but also infused with hip hop, rock and funk influences.

NEŞET RUACAN, ÖNDER FOCAN, KÜRŞAT AND

Neşet Ruacan - gitar guitar

Önder Focan - gitar guitar

Kürşat And - bas bass

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 12.07.1996

Saat Time: 20.00

NEŞET RUACAN

■ 1948 yılında İstanbul'da doğdu. 10 yaşında klasik gitar eğitimine başladı. İlk gitar dersini Rıza Başikoğlu'ndan aldı. Daha sonra Dr. Metin Bulut ile caz gitarı çalıştı. 1963'te Vahşi Kediler grubuyla pop müziği çaldı. İktisat Fakültesi'ni terk ederek profesyonel müzisyenliği seçti. Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası onun profesyonel müzik yaşamına atıldığı ilk önemli topluluktur. Ardından Erol Büyükburç, Süheyl Denizci, Yalçın Ateş orkestralarında yer aldı. Daha sonra sırasıyla İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Juilliard School of Music gibi okullarda çeşitli kurslara devam etti. Ernest Wiehe, Alex Ulanowski, Jerry Bergonzi ile özel olarak çalıştı. Türkiye'ye dönünce TRT İstanbul Radyosu Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'na katıldı. Sırasıyla Fransa'da Amiens ve Le Mans, Finlandiya'da Pori Caz Festivali'ne katıldı. Uluslararası İstanbul Festivali'nde Türk-Polonya Caz Karması ve Kerem Görsev gruplarıyla çaldı. Halen kendi grubuyla yaptığı çalışmaların yanısıra, TRT Orkestrası'ndaki görevini sürdürmekte. Etkilendiği sanatçıların başında Wes Montgomery, Barney Kessel, Tal Farlow, Johnny Smith, Jim Hall, Charlie Parker, John Coltrane ve Ben Webster sayılabilir.

■ Born in İstanbul in 1948, Ruacan started playing classical guitar at the age of ten. He first studied with Rıza Başikoğlu and later continued with jazz guitar under Dr. Metin Bulut's tutelage. He played popular music with Vahşi Kediler (Wild Cats) group in 1963. He left the School of Economics to start his professional music career. The first major stint on his early music career was with Şerif Yüzbaşıoğlu Orchestra. Later he

Ruacan İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Juilliard School of Music gibi okullarda çeşitli kurslara devam etti.

Ruacan attended various courses in Leeds College of Music in England, and Berklee College of Music, Brooklyn School of Music and Juilliard School of Music in the USA.

played with orchestras led by Erol Büyükburç, Süheyl Denizci and Yalçın Ateş. He attended various courses in Leeds College of Music in England, and Berklee College of Music, Brooklyn School of Music and Julliard School of Music in the USA. He worked with Ernest Wiehe, Alex Ulanowski and Jerry Bergonzi. On his return to Turkey, he joined Popular Music and Jazz Orchestra of TRT Radio Istanbul. He played in Amiens and Le Mans festivals in France and Pori Jazz Festival in Finland. He played with the Turkish-Polish Jazz Band and Kerem Görsev Group at the Istanbul Festival. He currently plays with his own band and TRT Orchestra. He is mainly influenced by Wes Montgomery, Barney Kessel, Tal Farlow, Johnny Smith, Jim Hall, Charlie Parker, John Coltrane and Ben Webster.

Geçen yıl Finlandiya'da gerçekleştirilen 30. Uluslararası Pori Caz Festivali'ne davet edilen Önder Focan, burada çeşitli gruplarla çaldı.

In 1995, Önder Focan was invited to the 30th Pori International Jazz Festival in Finland to play with a number of bands.

ÖNDER FOCAN

■ 1955 yılında doğan Önder Focan, müziğe 1970'te başladı. 1975'de caza ilgi duydu ve çeşitli gruplarla çalışmaya başladı. 1985'te kendi adına kurduğu grupla I. Bilsak Caz Festivali'ne katıldı. Aynı yıl 13. Uluslararası İstanbul Festivali'nde, 1987'de de I. Bursa Caz Festivali'nde çaldı. 1989-90 arasında çeşitli film müzikleri yazdı. 1994'te Selim Benba, İlkin Deniz ve Cankut Özgül ile birlikte *Önder Focan Jazz Guitar* adlı kaseti çıkardı. Yine 1994'te Aralık ayında piyasaya sürülen *Önder Focan Group Erken* adlı CD'yi ise Şenova Ülker, Nezih Yeşilnil, Cankut Özgül, Yahya Dai ve Can Kozlu'yla birlikte gerçekleştirdi. Grubuyla 1994'te 4. Akbank Caz Festivali'ne, 1995'te de 34. Bursa Kültür ve Sanat Festivali'ne katıldı. 1994'ten beri TRT2'de, Önder Focan Caz Orkestrası adlı sürekli programla yer almaktadır. Geçen yıl Finlandiya'da gerçekleştirilen 30. Uluslararası Pori Caz Festivali'ne davet edilen Önder Focan, burada çeşitli gruplarla çaldı. Al Foster, Ted Curson, Roy Hargrove, Niels Lan Doky, Judy Farrow ve Vitali Samkharadze ile kayıt ve "jam-session"lar yaptı. 1995 yılının Aralık ayında son CD'si *Sekiz'i* piyasaya süren Önder Focan, yakın geçmişte CRR salonunda verdiği konserlerden başka 9. Uluslararası YKB Gençlik Festivali'nde grubuyla yer aldı. Focan, Temmuz ayında tekrar davet aldığı 31. Uluslararası Pori Caz Festivali'ne katılacak.

■ Born in 1955, Önder Focan started music in 1970 and became interested in jazz in 1975. He played with various bands. He participated in the 1st Bilsak Jazz Festival with his own group in 1985. The same year, he played at the 13th Istanbul Festival, and in 1987, at the 1st Bursa Jazz Festival. He composed music for various soundtracks in 1989 and 1990. He produced his first cassette, *Önder Focan Jazz Guitar*, in 1994. In December of 1994, he produced a CD titled *Önder Focan Group Erken*. He played at the 4th Akbank Jazz Festival with his group. He has also participated at the 34th Bursa Culture & Art Festival in 1995. He has had his own jazz show on TRT2 since 1994. In 1995, Önder Focan was invited to the 30th Pori International Jazz Festival in Finland to play with a number of bands. He recorded and did jam sessions with Al Foster, Ted Curson, Roy Hargrove, Niels Lan Doky, Judy Farrow and Vitali Samkharadze. He produced his latest CD, *Sekiz* in December of 1995. Recently he gave a concert at the CRR Hall and played at the 9th International YKB Youth Festival. He has received an invitation to play at the 31st Pori International Jazz Festival in July.

İzmir Konservatuari'nin Kontrbas bölümünden mezun olan Kürşat And caza okul yıllarında ilgi duydu.

Kürşat And graduated from Double Bass Department of the İzmir State Conservatory and he became interested in jazz at school.

KÜRŞAT AND

■ Ankara doğumlu sanatçı müziğe kemanla başladı. İzmir Konservatuari Kontrbas bölümünden mezun oldu. Caza okul yıllarında ilgi duydu. Tuna Ötenel, Ali Perret, Erol Pekcan, Muvaffak Falay, İmer Demirer, Neşet Ruacan, Peter King, Jean Loup Lougnon gibi pek çok caz ustasıyla çaldı ve konserler verdi. Önder Focan'ın *Sekiz* adlı albümünde yer aldı. Ayrıca 1995 yılında 2. Kuşadası Caz Festivali'nde çaldı. Halen İzmir Devlet Senfoni Orkestrası'nda görev yapmaktadır.

■ Born in Ankara, he started his music career with violin. He graduated from Double Bass Department of the İzmir State Conservatory. At school, he became interested in jazz and later played with many masters in the field such as Tuna Ötenel, Ali Perret, Erol Pekcan, Muvaffak Falay, İmer Demirer, Neşet Ruacan, Peter King, Jean Loup Longnon. He played for Önder Focan's album *Sekiz*. He performed at the 2nd Kuşadası Jazz Festival in 1995. He is currently a member of the İzmir State Symphony Orchestra.

MARK WHITFIELD

Mark Whitfield - gitar guitar

Roland Guerin - bas bass

Donald Edwards - davul drums

Victor Atkins - piyano piano

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 12.07.1996

Saat Time: 20.00

MARK WHITFIELD

■ 29 yaşındaki gitarist Mark Whitfield için caz gerçek bir keyif. Dinleyicileri de buna katılıyor olmalı. İster Thelonious Monk'dan, ister kendi bestelerinden birini çalıyor olsun, duygusal bir gerçekliğe ulaşmak amacıyla soyutlamalardan kaçınıyor. Bunu yaparken de, caza sadece en iyi sanatçıların başarabileceği bir çeşit hazırcevaplık ve ivedilik katıyor.

1967'de New York eyaletinde Long Island'ta doğan Mark Whitfield cazla büyüdü. New York'ta Harlem'de büyüyen anne ve babası tam bir Duke Ellington ve Jimmy Lunceford hayranıydı. Daha sonra Long Island'a taşındılar ve burada oğullarını Ellington, Count Basie, Ella Fitzgerald, Oscar Peterson, Joe Pass, Ray Brown gibi müzisyen ve toplulukların katıldığı Westbury Müzik Fuarı konserlerine götürdüler.

"Babam bir şarkıcı olmak istemişti" diyor Whitfield. "Zaten Billy Eckstine'a benziyordu. Bir gün "amatörler gecesi"ne katılıp yarışmak için Apollo'ya gitti ama son dakikada korktu!" Mark çocukken konserlere gitmeyi çok sevdiğini, çünkü evde müziklerini dinlediği kişileri böylelikle görebildiğini söylüyor. Konserlerde adeta büyülendiğini anımsayan Whitfield, caz ustalarının üzerinde inanılmaz bir etkisi olduğunu belirtiyor.

Yedi yaşındayken ağabeyi ona bir gitar, bir de Lightnin' Hopkins şarkı antolojisi hediye etti. Ancak gitara gerçekten ilgi duymaya, dört yıl sonra televizyonda George Benson'ı seyrettiğinde başladı. "Boston Pops Orkestrası eşliğinde Breezin adlı albümünde yer alan parçalarını çalıyordu ve gerçekten çok etkilenmiştim." Müzik kariyerine atılmasında tek engel anne

ve babasıydı. Whitfield'in ağabeyleri, ablaları doktor, avukat ya da borsacıydı ve genç Mark'ın da doğru dürüst bir meslek edinmesini istiyorlardı. Onaltı yaşında liseden mezun olan Mark, Georgetown Üniversitesi'nde tıp dalında eğitim görmek için altı yıllık bir burs ile Berklee Müzik Akademisi'nden akustik bas dalında bir burs kazandı. Bir yıl önce ailesiyle birlikte Washington eyaletinin Seattle kentine taşınması Whitfield'ı olumsuz etkilemişti. *"Tüm arkadaşlarımdan uzaklaştığım için gerçekten çok üzülüyordum. O yaz gitarımı aldım elime ve Lighthnin Hopkins'in bir albümü eşliğinde tüm duygularımı çalarak dile getirdim. Yeni lisemin orkestrasında gitarist yoktu, böylece ben de gruba katıldım. O sırada "funk"tan "pop rock"a kadar her tarzda çalıyordum."* Müzik eğitimi görmek konusunda ısrar etmesini ailesi pek heyecanla karşılamasa da, Mark 1983'de Berklee'ye kaydoldu ve bir daha da arkasına bakmadı. *"Boston'a vardığımda herşey bitmişti"* diyor Whitfield. *"Para kazanıp kazanmadığımı umursamıyordum. Gitara ve caza tutkundum, ve caz dünyasının bir parçası olmak istiyordum. New York kenti, bebop'ın ve daha pek çok önemli caz yeniliğinin beşiği olmasının yanısıra, genç müzisyenlere kendilerini kesinlikle kanıtlayabilecekleri bir mekân sağlıyordu. Bu yüzden Berklee Müzik Akademisi'nden mezun olduktan sonra, tüm cesaretimi topladım ve bir caz gitaristi olarak müzik kariyeri yapmak amacıyla bu kente yerleştim."*

Whitfield'in müzik kariyeri Jack McDuff, Wynton Marsalis ve George Benson gibi müzisyenlerin desteğiyle parladı. Artık katıksız caz yapmıyor olsa da, Benson onun için bir ilham kaynağı olmayı sürdürüyor. Kariyerinin ilk dönemlerinde, kendisinden başka herkesin Whitfield'in ne yapması gerektiği konusunda bir fikri var gibiydi. *"Genç Aslanlar"* onu yeni Wes Montgomery, pazarlamacılar ise yeni George Benson olarak görüyordu. Whitfield ilk albümü *The Marksman*'i 1993'de Warner Bros. için doldurdu. Gerçek bir caz çalışması olan bu albüm ve *Patrice* adlı ikinci albümü olumlu eleştiriler aldı. Ancak satışlar düş kırıklığı yaratınca, Whitfield plak şirketinin baskısına boyun eğdi ve kişiliğinin George Benson'a tapan yönüne ağırlık verdi. Ama ağırlıklı bir biçimde Benson

etkisi taşıyan, tamamen ticari bir albüm yapması konusunda Whitfield şöyle diyor: *“Bunu tümüyle yalnız nedenler yüzünden yaptım. Bu çalışmanın plak anlaşmamı kurtaracağını düşünmüştüm. Gereksiz bir zamanda panikledim. Ancak bu deneyim sayesinde her zaman inandığım müziği yapmam gerektiğini öğrendim. Eğer müzik yetenek içerir ve yürekten gelirse, eninde sonunda dinleyicisine ulaşır.”*

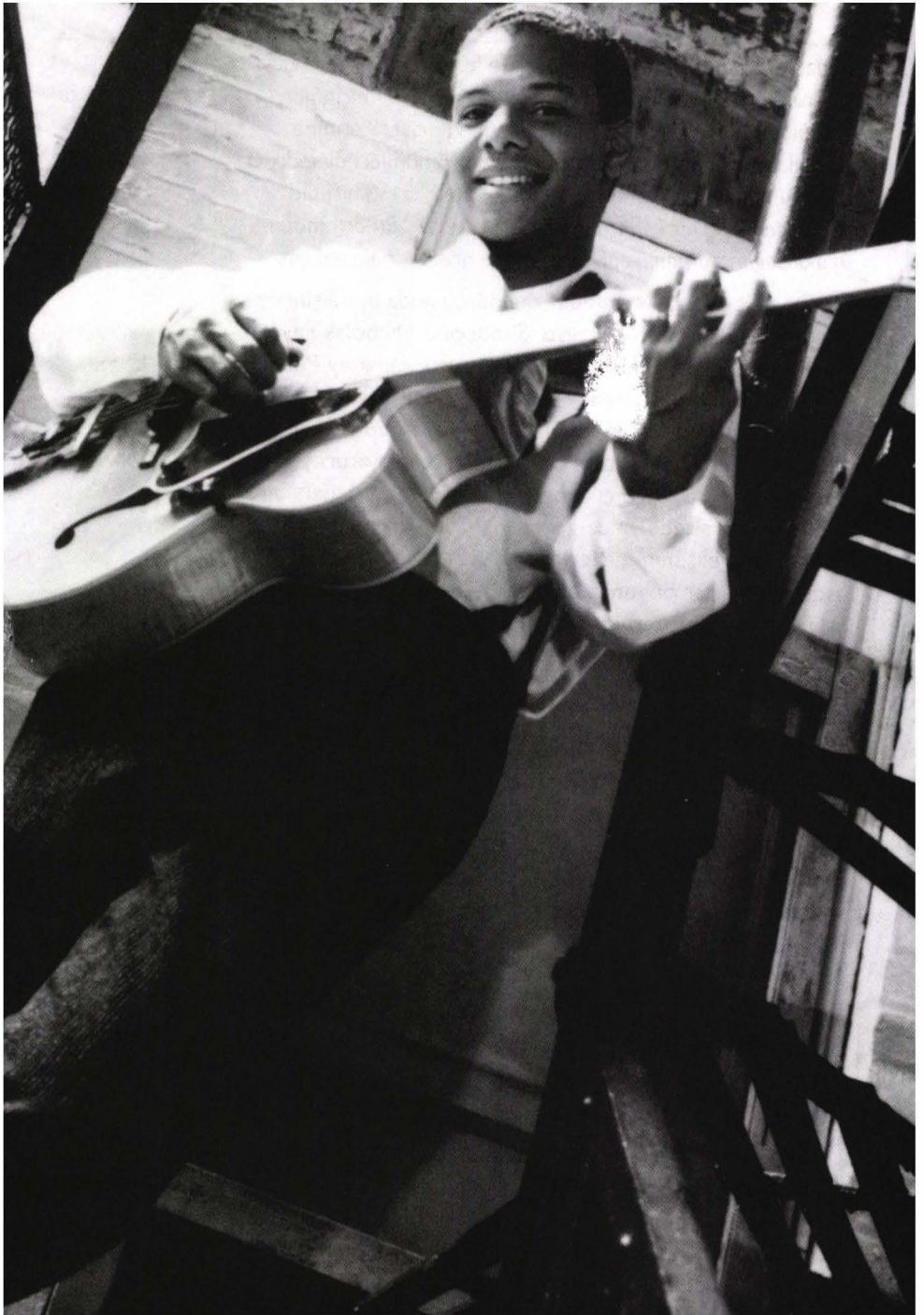
Kendi adını taşıyan üçüncü albümüyle ticari caza yakınlaşmasının ardından Whitfield, “kelepçelerini çıkaracak” ve istediği müziği kaydetmesine olanak sağlayacak bir plak şirketiyle anlaşma imzalamak ihtiyacını duydu. Verve için doldurduğu ilk albümü *True Blue* (1995) caz dünyasının dikkatinin yine Whitfield’in üzerine çekilmesine yardımcı oldu. *“Warner Bros. için doldurduğum son albümün ardından kimlik arayışına çıkmakla çok iyi yaptım”*, diyor Whitfield. *“İlk amacım True Blue albümüyle kendimi yeniden caz müzisyeni konumuna getirmektir: ben bir caz müzisyeniyim ve her zaman da öyle kalacağım.”* Verve plak şirketi, Whitfield’in yolundan sapmamasını ve kendileri için doldurduğu albümlerin blues, balad ve boptan oluşan çağdaş “mainstream” caza bağlı kalmasını istiyor.

Yeni plak anlaşmasının ardından, Whitfield turnedeysen, karısı Jodie ve iki küçük oğlunun karısının ailesine yakın olabilmesi için Louisiana’ya, Baton Rouge’a yerleştiler. Whitfield’in, orkestra elemanlarının da civarda yaşadığı, sakin, orta sınıf mahallesinde keyfi yerinde gözüküyor. Hızlı yaşamdan olabildiğince uzak bir düzen bu. Ama yeni albümü *7th Ave. Stroll* (1995), *“Whitfield acaba New York’u mu özlüyor?”* sorusunu çağırıştırıyor. Albümdeki her parça büyük kentte geçirdiği günlerden değişik bir imgeyi yansıtıyor. *“Kent ortamında yaşamayı hiç özlemiyorum. Müziksel bir ortamda olmayı özlüyorum. Yılda altı, yedi kere çalmak ve diğer müzisyenleri görmek için New York’a gidiyorum.”*

Belki biraz ironik ama, Whitfield New York’tan ayrılır ayrılmaz yeni bir ilham kaynağına kavuştu. New Orleans / Baton Rouge bölgesi Ellis Marsalis ve Alvin Batiste gibi eğitmenlerin sayesinde caz öğrencilerinin mekkesi oldu. İlgili alanları “ragtime” dan, “modal funk” a, avant-garde operaya

Kariyerinin ilk dönemlerinde “Genç Aslanlar” Mark Whitfield’i yeni Wes Montgomery, pazarlamacılar ise yeni George Benson olarak görüyordu.

At the early stage in his career, the “young lions” saw Mark Whitfield as the next Wes Montgomery, the marketing people as the next George Benson.

kadar uzanan klarnet ustası Batiste'le yaptığı çalışmalar Whitfield için önemli bir ilham kaynağı. “Benim için gerçek anlamda müzik sınırsızdır” diyor genç gitarist. Kendine güveni olmayan genç müzisyenlerin aynı albümleri dinledikleri ve aynı ustaları taklit ettikleri New York'ta, Whitfield “bazı ideallerin bir kenara itildiğini” farkettil. “Bu ortamdan uzaklaştığım zaman, yeni denemelere açık bir hale geldim.”

Geçen yıl boyunca Whitfield caz dünyasında kendisini göstermek için çok sıkı çalıştı. Şimdi onu Nicholas Payton, Carl Allen, Jimmy Smith, Ray Brown ve Courtney Pine'in son albümlerinde dinlemek mümkün. Önünde daha katedilecek uzun bir yol olduğunu düşünen bu yetenekli genç gitarist için artık tüm parçacıklar yerine oturuyor ve ortaya başarı sözcüğü çıkıyor. Whitfield her altı ayda bir, lisede, üniversitede ya da geçen yıl yaptığı kayıtları dinleyerek gelişimini değerlendiriyor. Ayrıca müzik ustalarının yıllar boyunca nasıl geliştiklerini görmek için eski plakları dinleyerek ilham alıyor. “Louis Armstrong'u ve John Scofield'den çağdaş gospel müziğine kadar herşeyi dinliyorum”, diyor Whitfield. “Her zaman John Coltrane, Miles Davis ve Thelonious Monk'u dinlerim. Onları her gün dinlemem gerek. Eninde sonunda ismimi önemli gitaristler listesine eklemeyi isterim, bunun için de çok gayret ve çok çalışma gerekiyor... Heride kendine özgü tarzı olan bir usta olmayı hedefliyorum. 25 yaşındaki çalış biçiminizle, 35, 40, 50 ya da 60 yaşındakiler arasında büyük bir fark vardır. Besteci olarak caz literatürüne ve müzisyen olarak caz sözlüğüne gerçekten değerli katkılarda bulunmayı umuyorum. Gelecek kuşaklar için de ardımda birşeyler bırakmak isterim. Bu caz mirasına benim de bir katkı olmalı.”

■ For 29-year-old guitarist Mark Whitfield jazz is a joy. And his listeners would agree. Whether playing a Thelonious Monk tune or one of his own compositions, Whitfield avoids abstractions to get emotional truth. In doing so, he gives jazz the kind of immediacy and urgency that only the best artists can deliver.

Born in 1967 in Long Island, N.Y., Whitfield was raised and reared on jazz. His parents grew up in Harlem, New York and were devotees of Duke Ellington and Jimmy Lunceford.

They later moved out to Long Island and took their son with them to Westbury Music Fair concerts featuring Ellington, Count Basie, Ella Fitzgerald, Oscar Peterson, Joe Pass, Ray Brown and others. *"My dad had aspired to be a singer",* Whitfield says. *"He even looks like Billy Eckstine. One day he went over to Apollo to compete on "amateur night" but got scared at the last minute!"* Whitfield says he loved going to those concerts because he got to see people play the music he could hear at home. He recalls being spellbound and those jazz giants had an immense impact on him.

At the age of seven, his brother bought him a guitar and anthology of Lightnin' Hopkins songs. But his real interest in guitar took off four years later, when he saw George Benson performing on TV. *"He was playing the music from his album Breezin' with Boston Pops Orchestra and I was really impressed."* The only impediment to a career in music was his parents. Whitfield's brothers and sisters were all becoming doctors, lawyers, and stockbrokers, and they wanted young Mark to have a so-called real profession. When Mark graduated high school at 16, he received a six-year scholarship to study medicine at Georgetown University and another scholarship to Berklee College of Music to play acoustic bass. A year ago, his family had moved to Seattle, WA, which caused Whitfield a lot of turmoil. *"I was really upset about moving away from all my friends. That summer I picked up my guitar, along with a Lightnin' Hopkins record and I started playing out all my feelings. My new high school band didn't have a guitar player so I took a seat in the band. Meanwhile I played everything from funk to punk rock."* His parents were less than thrilled when Whitfield rebelled and insisted on pursuing music. So in 1983 he went to Berklee and didn't look back. *"Once I landed in Boston, that was it for me",* he says. *"I didn't care if I ever made a dime. I was in love with guitar and I was in love with jazz and I wanted a part of it."* *"Aside from being the birthplace of bebop and many other significant jazz innovations, New York City has also served as the definitive proving ground for young musicians. Therefore, after I graduated from Berklee College of Music, I gathered up my courage and moved to the city to pursue a career as a jazz guitarist."*

Whitfield's career has been boosted by support from Jack McDuff, Wynton Marsalis, and George Benson, to name just a few. Benson remains an inspiration, even though he no longer records straightahead jazz. At the early stage in his career, everyone else seemed to have an idea of what Whitfield should be doing. The "young lions" saw him as the next Wes Montgomery, the marketing people as the next George Benson. Whitfield made his first solo album, *The Marksman*, for Warner Bros. in 1993. After this straightahead debut, and its follow-up, *Patrice*, yielded justified praise but disappointing sales, Whitfield gave in to corporate pressure and indulged the side of him that worships his mentor, George Benson. But when it came to making a decidedly commercial album with heavy Benson overtones, Whitfield says, "*I did it for all the wrong reasons. I did it figuring it was going to save my recording contract. I hit the panic button when I shouldn't have. But what that experience taught me was, I have to always make music that I believe in. And if music is skillful and heartfelt, then sooner or later that will get across to the listener.*"

After the brief flirtation with commercial jazz in his eponymous third album, Whitfield felt the need to move to another company which would "take the handcuffs off" and let him record what he wishes to. His first Verve recording, *True Blue* (1995), has helped to refocus the attention of the jazz world. "*After my last Warner Bros. record, I had done a pretty good job of jumbling up my identity*", Whitfield says. "*My first objective with True Blue was to reestablish myself as a jazz musician - not only am I a jazz musician, but I am a jazz musician to stay.*" Verve wants Whitfield to stick to his straightahead guns and his recordings for this company stays comfortably within the jazz mainstream - blues, ballads and bop.

After his new record deal, Whitfield has moved to Baton Rouge, Louisiana so that his wife Jodie and their two young sons could be closer to her family while he traveled. Whitfield seems comfortable in his peaceful, middle-class neighborhood of manicured lawns, his bandmates living nearby. It's as far removed from the fast lane as possible. But his new album, *7th Ave. Stroll* (1995), makes one question if Whitfield misses

New York. Every tune on it conjures a different image from his days in the big city. But Whitfield isn't just nostalgic for the place. *"I don't miss living in the urban environment. I do miss being on the music scene though. I get back to New York six or seven times a year to play with and see other musicians."*

Perhaps ironically, Whitfield found renewed inspiration once he left New York. The New Orleans / Baton Rouge area has become a mecca for students, thanks to such educators as Ellis Marsalis and Alvin Batiste. Whitfield's newfound association with Batiste, a master clarinetist whose interests range from ragtime to modal funk to avant-garde opera, was a major inspiration. *"To me, the music is unlimited in its truest form"*, he says. In New York, where self-conscious young players all listen to the same records and imitate the same giants, Whitfield found that *"some of those ideals were being pushed aside. When I divorced myself from that setting, I became open to learning how to experiment again."*

Over the past year, Whitfield has worked very hard to expose himself in the jazz scene, and he can now be heard on recent releases by Nicholas Payton, Carl Allen, Jimmy Smith, Ray Brown and Courtney Pine. All the pieces now seems fallen into place to spell success for the talented young guitarist who still thinks he has a long way to go. Whitfield charts his progress by listening every six months or so to old recordings made in high school, college, or just last year. He also draw inspiration by listening to old records to see how the music masters have grown over the years. *"I listen to a lot of Louis Armstrong and everything from John Scofield to contemporary gospel music"*, Whitfield says. *"And I'm always listening to John Coltrane, Miles Davis, and Thelonious Monk. I have to hear them every day. Sooner or later I'd like to be able to add my name to the list of great guitar players, and to do that requires a lot of diligence and a lot of study... What I look forward to is being a seasoned veteran. There is such a difference between how you play at 25 and 35, 40, 50 or 60. I'm looking forward to being able to make really worthwhile contributions to jazz literature as a composer and to the jazz vocabulary as an artist. I'd like to leave behind something for future generations, something that I've come up with for the jazz legacy."*

NOA

Noa - vokal, vurmali çalgılar vocal, percussion

Gil Dor - vokal, gitar vocal, guitar

Nir Graff - bas bass

Zohar Fresco - vurmali çalgılar percussion

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 12.07.1996

Saat Time: 20.00

■ *“Uzun bir süre boyunca, güzel şarkı söylemek moda değildi”, diyor şarkıcı ve şarkı sözü yazarı Noa ve ekliyor: “Ancak, her nasılsa Barbara Streisand, Ella Fitzgerald ve Joni Mitchell gibi devler bunu yaptılar, ve zarar görmeden ayakta kalmayı başardılar. Benim içinse bu, işin esası. Ben kesinlikle güzellik için deli olan bir insanım.”* Sofistike pop müziği, 26 yaşındaki bu egzotik sanatçının müzikal ya da coğrafi olarak çıktığı tek yer değil. Tam ismi Achinoam Nini olan Noa'nın köklerinde üç farklı yer var aslında: ülkenin en ünlü çağdaş şarkıcısı olarak tanımlandığı İsrail, ailesinin vatani Yemen'in Arap kültürü ve Noa'nın yetiştiği kent olan New York. *“Böylesine tuhaf bir bileşim sonucunda benim gibi bir yaratık çıktı ortaya; belki de bu nedenle böylesine farklı türdeki müzikleri biraraya getiren açık bir görüşe sahibim. Beni etkileyen duygudur, türün ismi değil. Bu nedenle beni etkileyen şey ne olursa olsun peşinden giderim”* diyor Noa.

Noa çalışmalarını ünlü İsrail'li gitarist Gil Dor'la birlikte sürdürmekte. Dor, Boston'daki efsanevi Berklee Müzik Akademisi'nde okurken, genç Pat Metheny de aynı okulda caz gitarın harika çocuğu olarak ders veriyordu. Daha sonra Al Di Meola'yla Avrupa turuna çıkan Dor, kurucularından olduğu Tel Aviv'deki Rimon Caz ve Çağdaş Müzik Okulu'nda Noa'yı keşfetti. 1987'de bir konser için İsrail'e gelen Metheny, Rimon'da lisansüstü seviyesinde bir ders verince Dor'la arkadaşlıkları pekişmişti. Noa'ya kendi adını taşıyan ilk uluslararası albümünde, Dor'un yanısıra Pat Metheny ve Metheny orkestrasının değerli üyeleri Lyle Mays (piyano), Steve Rodby'nin (bas) dışında, Steve Ferrone (davul) ve

Luis Conte de (vurmalı algılar) eşlik etti. Albümde “I Don’t Know” gibi duygusal olarak güçlü bir yapıttan, “Path to Follow”, “It’s Obvious” ve “Desire” gibi duygusal aşk şarkılarına kadar, Noa’nın vokal yorumu öne çıkmaktaydı. Albümündeki üç şarkının İbranice olmasına karşın, sanatçının yaptığı müziğin Dünya Müziği ya da etnik folk müziği havasında olduğu söylenemezdi. Şarkıların tamamen farklı bir bölgenin kokusunu taşıdığı kuşku götürmezken, enstrümantal ve vokal olarak özgün bir ritm ön plana çıkmaktaydı.

Tel-Aviv yakınlarında doğmuş olmasına rağmen, Noa ve ailesi, daha o bir yaşındayken, babasının Columbia Üniversitesi’nde kimya mühendisliği eğitimi görmesi için Amerika’ya gittiler. Noa, New York’ta dini bir okula devam etti ve okul korosunda şarkı söyledi. Daha oniki yaşındayken, bir öğretmeni Noa’nın yazdığı şarkıların plak kaydını yapmak için onu stüdyoya götürdü; bu olay bir çocuk yıldızın doğuşunun müjdesiydi. Noa, daha sonra ünlü sanat okulu High School of Performing Arts’a devam etti, American Ballet ve Newbert okullarında Alvin Alley ve Martha Graham’la çalıştı, müzikallerde şarkı söyleyip dans etti fakat hiçbir zaman kendisinin bir şarkıcı olacağını düşünmedi. *“Amerika’da yetişmişim, ama kendimi hiç de Amerikalı gibi hissetmiyordum. Evde tamamen bir Yemenliydim: dinlediğim müzikle, yediğim yemekle, okuduğum kitaplarla, kısaca kültürümlle. Sokaklardan eve taşıdıklarım ise İngilizce, ve Amerikan müziğiydi: hâlâ hayran olduğum Paul Simon, Joni Mitchell, James Taylor, Billy Joel ve Prince. Ama büyürken içimde büyük çelişkiler vardı; ait olduğum yeri bir türlü bulamıyordum.”*

Noa’nın İsrail’e yerleşmeye karar vermesinde, oraya yaptığı bir yolculuk sırasında tanıştığı bir delikanlı da etkili oldu. Noa ailesini İsrail’e gitme konusunda ikna etmeyi başardı ve liseyi orada tamamladı. (Mutlu sona ulaşan ilk aşkın ender rastlanan bir örneği olarak, Noa ilk erkek arkadaşı Dr. Asher Barak ile sonunda evlendi.) Mezuniyet sonrasında, Noa askere çağrıldı ve Northern Command Ensemble adlı bir gösteri grubunda görevlendirildi. Bu, ülke içindeki tüm askeri üsleri dolaşp, eğlendirmekle

görevli bir vokal grubuydu. Askerde geçen iki yıl boyunca Noa, çoğunlukla zor şartlar hakkında, yüzlerce şova çıktı. Bir keresinde, gittikleri kampta, ne sahne, ne oturacak bir yer, ne de ses düzeni ve ışık için yeterli olabilecek elektrik vardı. Onlar da mikrofonları fişe takarak, çevrelerinde bir daire çizen askeri jiplerin far ışıkları altında şarkı söylediler.

1990'ın başlarında, Tel Aviv'deki bir caz festivaline konser vermek için davet edilen Gil Dor, o zamanlar Rimon Müzik Okulu'nda öğrenci olan Noa'yı konserde kendisine eşlik etmesi için çağırdı. Bunu diğer konserler izledi (Noa aynı zamanda gitar, piyano ve darbuka gibi vurmali çalgılar da çalabilmektedir). Ama daha sonra, araya Körfez Savaşı'nın girmesiyle, ülke tamamen içine kapandı. Bunun üzerine Noa ve Dor birlikte iki şarkı yaptılar: Bach'ın "Birinci Prelüd"ünü temel alarak yaptıkları "Ave Maria" ve Kuveyt Emiri ile ilgili yeni sözler yazdıkları, "Can't Buy Me Love" şarkısının komik versiyonu. Sanatçılar, bu şarkılardan oluşan kaseti cephede Patriot füzelerinden sorumlu Amerikan askerlerine verdiler. Noa ve Dor, 28 Şubat 1991'de canlı olarak kaydedilecek bir albüm çıkarmaya da karar verdiler. *"Fakat güvenlik yasaları nedeniyle kaydımızı boş bir alanda, seyircisiz olarak yapmak zorundaydık. Ancak o gün savaşın en son günü oldu. Yüzlerce insan bize katıldı ve böylece çok mutlu bir gün geçirdik."* Daha fazla sayıda müzisyenin yer aldığı, İbranice ikinci bir albüm de 1993 yılında piyasaya çıktı ve İsrail'de şimdiye kadar görülmemiş bir taleple karşılaştı.

Dor bu süre içinde Noa için o kadar heyecanlanıyordu ki, Metheny'i arayarak onun Noa ile tanışmasını ve kızı dinlemesini istedi. Noa'nın New York'a ailesine yaptığı sürekli ziyaretlerin birinden önce, Dor ona Metheny'nin telefon numarasını verdi. Fakat Noa Metheny'i aramadı. *"Böylesine ünlü bir müzisyeni arayacak olmak beni tedirgin etmişti, bu nedenle döneceğim en son güne kadar bekleyip, giderken telesekreterine bir mesaj bıraktım ve herşeyi unuttum. Mucizevi bir şekilde o beni aradı ve böylece bağlantı kurduk."* Bu arada Metheny, Avrupa'da ve İsrail'deki konserlerinde Noa'yı dinlemiş olan müzisyenlerden onun hakkında çok

Müzikal ve coğrafi sınırları aşmak Noa için oldukça önemli.

Breaking down musical and geographic boundaries is important to Noa.

şey duymaya başlamıştı. En sonunda ikisi New York'ta karşılaştılar, birlikte müzik yaptılar, ve Metheny Noa'ya ilk uluslararası albümünün yapımcılığını üstlenmeyi önerdi. 1993 yılında piyasaya sürülen *Noa* adlı bu albüm kısa sürede İsrail'de altın plak kazandı; ancak asıl şok anında 17.000 sattığı Japonya'da yaşandı. Noa'nın fethedeceği bir sonraki ülke İtalya'ydı: Şarkıcı Gil Dor'la birlikte, 1994'ün Ekim ayında, Papa II. Jean Paul ve Rahibe Teresa'yı da içeren 100.000 kişinin (ve milyonlarca televizyon izleyicisinin) önünde Vatikan'da "Ave Maria"yı yorumladı. *Noa* albümü İspanya ve Hollanda da ilgi gördü ve yayınlanışından iki yıl sonra Fransa'da aniden platin plak kazandı. 1995 Amerika turneleri, Carnegie Hall'da verdikleri ve biletleri tümüyle tükenen bir konserle başladı. Yeni albümleri *Calling* (1996) ile Noa ve Dor Batı ile Doğu'yu mükemmel bir biçimde buluşturmayı başardı. Bu *Noa*'dan daha karamsar bir albüm; hem daha ağır, hem de daha yoğun. *Noa* içe dönüklüğü yansıtıyorsa, *Calling* dışarıya bakıyor.

Müzikal ve coğrafi sınırları aşmak Noa için oldukça önemli. Noa, Sicilya'da bir barış festivalinde, çoğu Doğu Kudüs'lü olan Filistinli Arap müzisyenlerle aynı sahneyi paylaştı. Asıl adı olan Achionam'ın "barışın bacası" anlamına geldiğini gururla ifade eden Noa şöyle diyor: "Niçin Araplarla birlikte çalabilmek için İtalya'ya kadar gitmek zorundayım? Bu gerçekten komik. Ben her zaman Arap müzisyenlerle çalışmaya hazırım; çünkü hep barıştan yanayım." Şaşırtıcı ve mücadele dolu bir geçmişi olan Noa, bugün insanları sarsan yepyeni bir sesle evrensel olan için mücadele etmekte. Noa için güzel şarkı söylemek ise bir tarz değil, ancak bir sanat anlayışı.

■ "For a long time, it was out of style to sing beautifully", says singer-songwriter Noa. "It was almost synonymous to lack of depth and creativity. Somehow though, greats like Barbara Streisand, Ella Fitzgerald and Joni Mitchell did it and survived unscathed. To me, that is essence. I'm undoubtedly a fool for beauty." Sophisticated pop isn't the only place this exotic 26-year-old is coming from, musically or geographically. There's also Israel, where Noa (full name Achinoam Nini) is the most popular contemporary singer

in the country, the Arabic culture of Yemen, where her family originated, and New York, where she was raised. *“A weird combination produced a creature like me”, says Noa, “maybe that’s why I keep such an open mind where different styles of music are concerned. Basically, if it moves me I go for it. It’s the emotion, not the title.”*

Collaborating with Noa is Gil Dor, the renowned Israeli guitarist. Dor studied at Boston’s legendary Berklee School of Music when Metheny was a teenage jazz guitar prodigy teaching there. He later toured Europe with Al Di Meola and co-founded Tel Aviv’s Rimon School of Contemporary Music, where he discovered Noa. When Metheny gave a concert in Israel in 1987, he presented a master class at Rimon, solidifying their friendship. On *Noa*, her first international album, Metheny emphasized the spare, gentle, and acoustic, with Dor accompanied by Pat Metheny Group members Lyle Mays (piano) and Steve Rodby (co-producer and bass), and sidemen extraordinaire, Steve Ferrone (drums), and Luis Conte (percussion). From the emotionally powerful “I Don’t Know” to tender love songs “Path to Follow”, “It’s Obvious” and “Desire”, it was Noa’s singing that’s center stage. Though three songs on *Noa* were sung in Hebrew, hers was not World Beat or ethnic folk music. The songs were certainly flavored from a different place and there was a unique percussive element vocally and instrumentally.

Though Noa was born near Tel Aviv, she and her family left for America when she was one year old, her father to study chemical engineering at Columbia University. In New York, she went to religious school and sang in the choir. When she was only 12, a teacher brought her to a studio to record some songs she had written and thoughts of child stardom loomed. She later attended the famed High School of Performing Arts, singing and dancing in musicals, but still never thought she’d be a performer. *“I was raised in America but didn’t feel like an American. At home, I was Yemenite, the food, the music, the books, the culture. From the streets, I brought home the English language and American music - people I still admire, Paul Simon, Joni Mitchell, James Taylor, Billy Joel, Prince - but there was a great conflict within as I grew up. I wasn’t finding my place.”*

She was also inspired to move to Israel by a teenage boy she met on a trip there. She convinced her parents to allow her to move to Israel, where she finished high school. (In a rare example of first love fulfilled, Noa eventually did marry her boyfriend, now Dr. Asher Barak, a pediatrician.) Upon graduation, she was drafted into the Army and assigned to an entertainment unit, the Northern Command Ensemble, a USO - like vocal group that toured the country's military bases. Over two years, she performed hundreds of shows, often under the most difficult conditions. At one camp, there was no stage, no seats, and not enough electricity for both the mikes and the lights. So they plugged in the mikes and sang by the headlights of circled Army Jeeps.

In early 1990, Dor was asked to give a concert at a jazz festival in Tel Aviv and invited Noa, then a Rimon student, to join him. Other concerts followed (she also plays guitar, piano and percussion, such as darbukkah, a middle-eastern drum). But then the Gulf War intervened, virtually shutting the country down. So she and Dor recorded two songs on cassette: "Ave Maria" (based on Bach's "First Prelude") and a biting funny version of "Can't Buy Me Love" with lyrics about the Emir of Kuwait. They presented copies to the U.S. soldiers manning the Patriot missile batteries. They also planned a live album, to be recorded February 28th, 1991. *"But civil security laws made it impossible for people to congregate so we were going to do it in an empty auditorium. It turned out to be the last day of the war. People came by the hundreds! It was a very happy day."* A second album in Hebrew, with a larger cast of musicians, was released in 1993, earning the largest pre-order of any recent homegrown album in Israel.

Meanwhile, Dor was so excited about Noa that he called Metheny to ask that he give a listen. Before making one of her regular visits to her parents in New York, he gave her Metheny's phone number. But Noa balked. *"I felt uncomfortable calling this famous musician, so I waited until my last day and left a message on his machine and forgot about it. But, he returned the call and we kept in touch."* Metheny began hearing from fellow musicians who heard her in concert throughout Europe as well as Israel. Finally,

the two met in New York, jammed together, and Metheny offered to produce her debut international album. *Noa*, released in 1993, quickly went gold in Israel but the true shocker was Japan, where the record immediately sold 17,000 copies. Noa conquered Italy next; in October 1994 she and Dor performed their version of "Ave Maria" at the Vatican before 100,000 people (and millions of television viewers), including Pope Jean Paul II and Mother Teresa. *Noa* made huge inroads into the Spanish and Dutch markets as well, and two years after its release, suddenly went platinum in France. The 1995 U.S. tour kicked off with a sold-out show at Carnegie Hall. With their new album, *Calling* (1996), Noa and Dor have managed to seamlessly fuse East and West. This is a darker album than *Noa*, heavier and more intense. If *Noa* represents a "looking in", *Calling* looks outward.

Breaking down musical and geographic boundaries is important to Noa. She proudly notes that Achinoam, her real name, means "sister of peace" and she has performed at a peace festival in Sicily alongside Palestinian Arabs, including many from East Jerusalem. "*Why do we have to go to Italy to play with Arabs? It's ridiculous. I'm for collaborations with Arab musicians. I'm for peace.*" Honed by a most intriguing and challenging background, hers is a groundbreaking new voice that strives for the universal. For Noa, singing beautifully is not a matter of style but a matter of art.

İLHAN ERŞAHİN ÜÇLÜSÜ / TRIO

İlhan Erşahin - tenor saksofon tenor saxophone

Kenny Wollesen - davul drums

Trevor Dunn - bas bass

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 13.07.1996

Saat Time: 18.30

İLHAN ERŞAHİN

■ Babası Türk, annesi İsveçli olan İlhan Erşahin 1966 yılında doğduğu İsveç'in Stockholm kentinde büyüdü. 15 yaşından beri saksofon çalan sanatçı, rock ve reggae dinleyerek büyüdü. Başlangıçta pek düşkün olmadığı cazla, ablasının Joe Farrell ve Steve Grossman plaklarını dinledikten sonra ilgilenmeye başladı. Daha sonra ise John Coltrane, Sonny Rollins, Miles Davis ve Jan Garbarek'i dinlemeye ve özel dersler almaya başladı. "Sonny Rollins ve John Coltrane'i radyoda dinleyince, bu iki büyük ustanın etkisinde kaldım ve ondan sonra hayatım yalnızca caz oldu. Tenor ve soprano saksofon çalmama da bu iki müzisyen neden oldu."

İlk defa Bodrum'da Jazz Now adlı klüpte çalmaya başlayan Erşahin, İsveç'te liseyi bitirdikten sonra, bir senelik bir müzik okuluna devam etti, ama New York'u çok sevdiği ve kendini geliştirmek istediği için oraya gitmesi gerektiğine inandı. 1986 yılında ABD'ye giden sanatçı, üç sömestr Berklee Müzik Akademisi'ne devam ettikten sonra sıkılarak ayrıldı. "Çok iyi eğitim vermesine rağmen okulu sevemedim, çünkü orada caz çevrelerinde tanınma fırsatınız yoktu. Sonunda cazın beşgi New York'a gidip orada bir sömestre, Lester Bowie ve Jim Hall gibi çok iyi hocalann ders verdiği New School'a devam ettim. Bence New York, bir cazcının kendini geliştirmesi için en uygun yer."

Yedi sene New York'ta yaşayan Erşahin, ilk iki senesinde müzikten para kazanamadı. Haftanın beş günü bir kafede çalışıp, izin günlerinde de küçük klüplerde çalışıyordu. Bu zor koşullar altında yılmayan ve bu arada beste çalışmalarını da

ihmal etmeyen sanatçı 25 kadar parça besteledi. “Uzun zaman New York sokaklarında, parklarda çaldım. Bir gün sokakta trompetçi Vallery Pomarev’le tanıştım. Grubuyla birlikte turneye çıktık. Dönüşte beni trompetçi Eddie Henderson’la tanıştırdı. Onun tavsiyesiyle Sweet Basil’de çalma fırsatını elde ettim.” New York’un bu ünlü klübünde her cumartesi öğleden sonra kendi adını taşıyan grubuyla çalışan Erşahin, ayrıca Panasonic Caz Festivali’nde, Stockholm Jazz & Blue All Star’da, Kopenhag’da Jazzhouse’da ve geçen yıl Akbank Caz Festivali’nde de çaldı. Şimdiye kadar Wallace Roney, Eddie Henderson, Cindy Blackman, Kevin Hayes, Kenny Garrett, Clarence Penn, Dave Douglas gibi müzisyenlerle çalma olanağı bulan genç saksofoncu geçtiğimiz aylar içinde de kendi adına ilk albümü olan *She Said*’i New York’ta doldurdu. “Yaklaşık iki yıldır müziğimin olgunlaşmasını, kaydedilecek kıvama gelmesini bekliyordum. Bir pazar günü kayda girdik. Her parçayı birer kez ve toplu olarak çalıp çıktık. Kayıtların üstünde oynamak istemedim. Doğal haliyle dinleyiciye ulaşmasını tercih ettim.”

Yapmacıksız, yalın bir müzik anlayışı var İlhan Erşahin’in. Akustik cazdan yana tavır koyan müzisyen fusion gibi ticari akımlardan hoşlanmıyor. “Çok fazla soyut olmayan, belli bir ritme sahip, emprovize müzik yapmayı seviyorum. Sade çalmayı, samimi olmayı başaran iyi müzik yapabilir. Cazcı her sahneye çıkışta kalbini insanlara açabilecek kadar cesur olmalıdır. Yalın söyleyip insanları kandırmak zor değil, ama bu müzik olmaz.”

■ Born in 1966 in Stockholm, Sweden as a son of a Turkish father and Swedish mother, İlhan Erşahin grew up in this city. Musician who plays saxophone since the age of 15, grew up listening to rock and reggae. He began interested in jazz, which was not his favorite music at the beginning, while listening to his sister’s Joe Farrell and Steve Grossman records. Later on he started to listen to John Coltrane, Sonny Rollins, Miles Davis and Jan Garbarek and took private lessons. “When I heard Sonny Rollins and John Coltrane on the radio, I got impressed by these two jazz masters, and from then on, my life became centered on jazz only. My playing tenor and soprano saxophone is inspired by them too.”

Erşahin, who performed at the Jazz Now club at Bodrum for the first time, has attended a music school for one year after

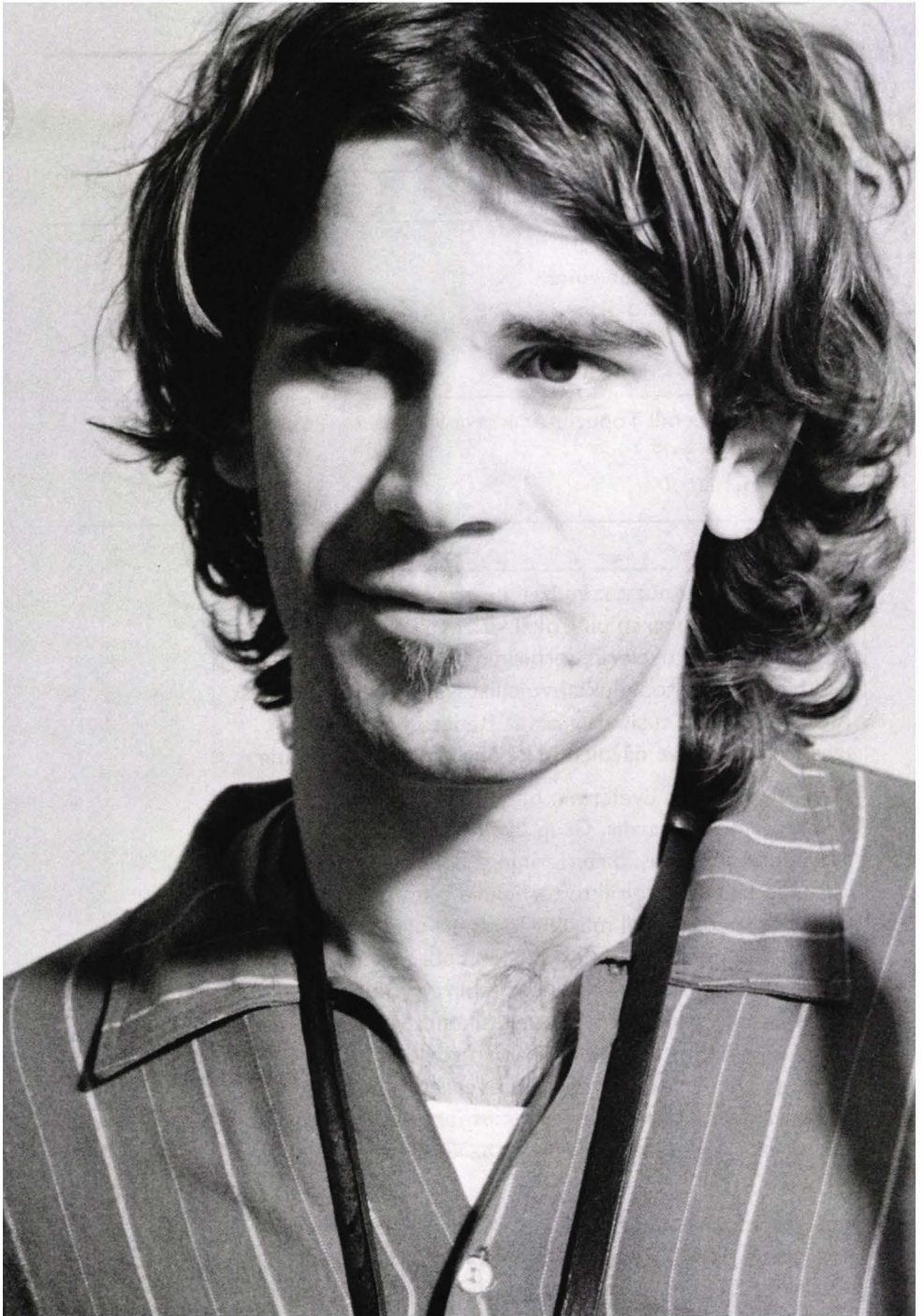
graduating from high school in Sweden, but since he believed that he had to go to New York, to his beloved city, in order to improve his playing, Erşahin went to the U.S. in 1986. He attended Berklee School of Music in Boston for three terms until he got bored and left his studies. *“Even though the education is really of high quality there, I couldn’t come up to like Berklee because I didn’t have the opportunity to meet the key people of the jazz world. Then I came to New York, to the center of the jazz scene, and for one term I attended New School where excellent musicians like Lester Bowie and Jim Hall were teaching. For me New York is the most suitable place where a jazz musician’s career can progress.”*

Erşahin who lived seven years in New York, had not been able to earn money as a musician in the first couple of years. He has been working five days a week in a cafe and played in small local clubs in his off-days. But he didn’t give up in these hard conditions and composed nearly 25 pieces. *“I played in streets and parks of New York for a long time. One day I met the trumpeter Vallery Pomarev on the street. We went on a tour with his group. And when we got back, he introduced me to the trumpeter Eddie Henderson. I got the opportunity to play at Sweet Basil thanks to his recommendation.”* Erşahin who currently performs at this famous New York club every Saturday afternoon with his group, has also played at the Panasonic Jazz Festival, Stockholm Jazz & All Stars, Jazzhouse in Copenhagen and last year at the Akbank Jazz Festival. Erşahin who has played until now with musicians like Wallace Roney, Eddie Henderson, Cindy Blackman, Kevin Hayes, Kenny Garrett, Clarence Penn and Dave Douglas, has recently recorded at New York his first solo album, *She Said*. *“I have been waiting for my music to get mature, to reach the quality of being recorded for two years. And one Sunday we entered the recording studio. We played each piece just one time and altogether. I didn’t want to edit these tapes after the session. I wanted them to reach the listeners in their natural form.”*

İlhan Erşahin’s music is simple and natural. He favors acoustic jazz and does not like commercial music styles like fusion. *“I like to play an improvised music which is not too abstract and possesses a certain rhythm. A musician who plays in a simple and sincere way can make good music. A jazz musician should be brave enough to open his heart to the audience everytime he performs on stage. It isn’t difficult to cheat on people but this will not be music.”*

Yapmacıksız, yalın bir müzik anlayışı var İlhan Erşahin’in. Akustik cazdan yana tavır koyan müzisyen fusion gibi ticari akımlardan hoşlanmıyor.

İlhan Erşahin’s music is simple and natural. He favors acoustic jazz and does not like commercial music styles like fusion.

ORGANICS

*Katkılarından dolayı ORGANICS'e teşekkür ederiz.
We are grateful to ORGANICS for their contributions.*

UNITY

*Kevyn Lettau - vokal vocal
Ricardo Silveira - gitar guitar
Renato Neto - piyano piano
Jerry Watts, Jr. - bas bass
Michael Shapiro - davul drums*

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 13.07.1996

Saat Time: 20.30

UNITY

■ UNITY, günümüz caz müziği ile sıcak Brezilya ritmlerini öne çıkaran bir vokal ve enstrümantal gruptur. Yeni kurulan ve üyelerin herbirinin başlı başına birer yıldız olduğu bu toplulukta; vokalist Kevyn Lettau, gitarist Ricardo Silveria, tuşlu çalgılar da Renato Neto, basçı Jerry Watts, Jr. ve davulcu Mike Shapiro yer almaktadır.

UNITY grubunun üyelerinin on yılı aşan, uzun bir ortak geçmişleri vardır. Grup üyeleri birbirlerinin solo albümlerinde çalmış, birbirlerinin gruplarının yanısıra özel projelerde de birlikte turnelere çıkmıştır.

Görünüşte çok çeşitli müzik geçmişleri olan bu sanatçıların biraraya gelmesi beklenmedik ölçüde başarılı bir sonuç verdi. Grubun yakın zamanda çıktığı Amerika turnesinde tüm biletler tükendi ve grup olumlu eleştiriler aldı. Mike Shapiro şöyle diyor: *“Dinleyicilerin kendilerini rahat hissedebileceği türden bir atmosfere sahip salonlarda çalmak istiyorduk. Herkesin çok iyi vakit geçirdiğine eminim. En azından biz çok eğlendik.”*

Kolayca benimsenen Brezilya ritmlerini cazın zorlu doğaçlama özelliğiyle birleştiren UNITY grubu üyelerinin ortak müziği, tüm uluslararası müzik sınırlarını aşarak

farklı ülkelerden cazseverleri birbirlerine kaynaştırmakta. Ricardo şöyle diyor: “Brezilya ritmlerini Amerikan caz ve blues müzikleriyle harmanlamak fikri beni her zaman heyecanlandırmıştır. Duyarlılığı, ritm ve dinamizmi paylaşarak özel bir müzik yaratmaya çalışan bir grup müzisyen UNITY’de biraraya geldi.” Kevyn ise ekliyor: “Bu mükemmel müzisyenlerle aynı sahneyi paylaşmak benim için harika bir deneyim oldu. Müziğe hepimiz kendi damgamızı vurup sihrimizi katarak, herbirimizin albümlerinden parçalar çalıyoruz.”

■ UNITY is a vocal and instrumental group highlighting contemporary jazz and sultry Brazilian rhythms. The newly formed group of all-star personnel features Kevyn Lettau, vocals; Ricardo Silveira, guitars; Renato Neto, keyboards; Jerry Watts, Jr. bass and Mike Shapiro, drums.

The members of UNITY have a long history together, extending well over a decade. They have performed on each others solo recordings and toured together not only in each others’ bands but in many special projects as well. The coming together of these artists with seemingly diverse musical backgrounds has worked like a charm. A recent U.S. tour brought sold out houses and rave critical reviews. Mike Shapiro says, “*We wanted to play venues with lots of atmosphere so the audience would feel at home. I’m sure everyone enjoyed themselves. I know we did.*”

The collective artistry of UNITY blends the infectious rhythms of Brazil with the improvisational daring of jazz to create a sound that cuts across international musical boundaries, connecting music lovers from all nations. Ricardo says, “*The idea of blending Brazilian rhythms with American jazz and blues has always been exciting to me. In UNITY, we have a group of musicians who share the sensitivity, groove and dynamics to make it very special.*” Kevyn remarked, “*It’s been a wonderful experience to share the same stage with such outstanding musicians. We perform tunes from everyone’s albums putting the mark and magic of each artist into the music.*”

KEVYN LETTAU

■ Kevyn Lettau Amerika'nın en başarılı genç caz şarkıcılarından biridir. Şarkıcı, 13 yaşından beri tutmakta olduğu günlüğünden esinlenen müziğinde vokal ve lirik bir içtenlik sergiler. Kevyn sekiz yıl boyunca Sergio Mendes'le birlikte çalıştıktan sonra, kendi adına beş albüm doldurdu. Şarkıcının müziği ve kişisel arayışları her albümünde daha da gelişti. Kevyn A.B.D.'de ve Amerika dışında, özellikle de süperstar konumuna yükseldiği Japonya'da, geniş bir hayran kitlesine sahiptir. Lettau'nun son albümü *Universal Language*, günümüz caz müziğinin bu en yaratıcı yeni caz şarkıcı / bestecisinin müziğe yaklaşımını tümüyle yansıtmaktadır.

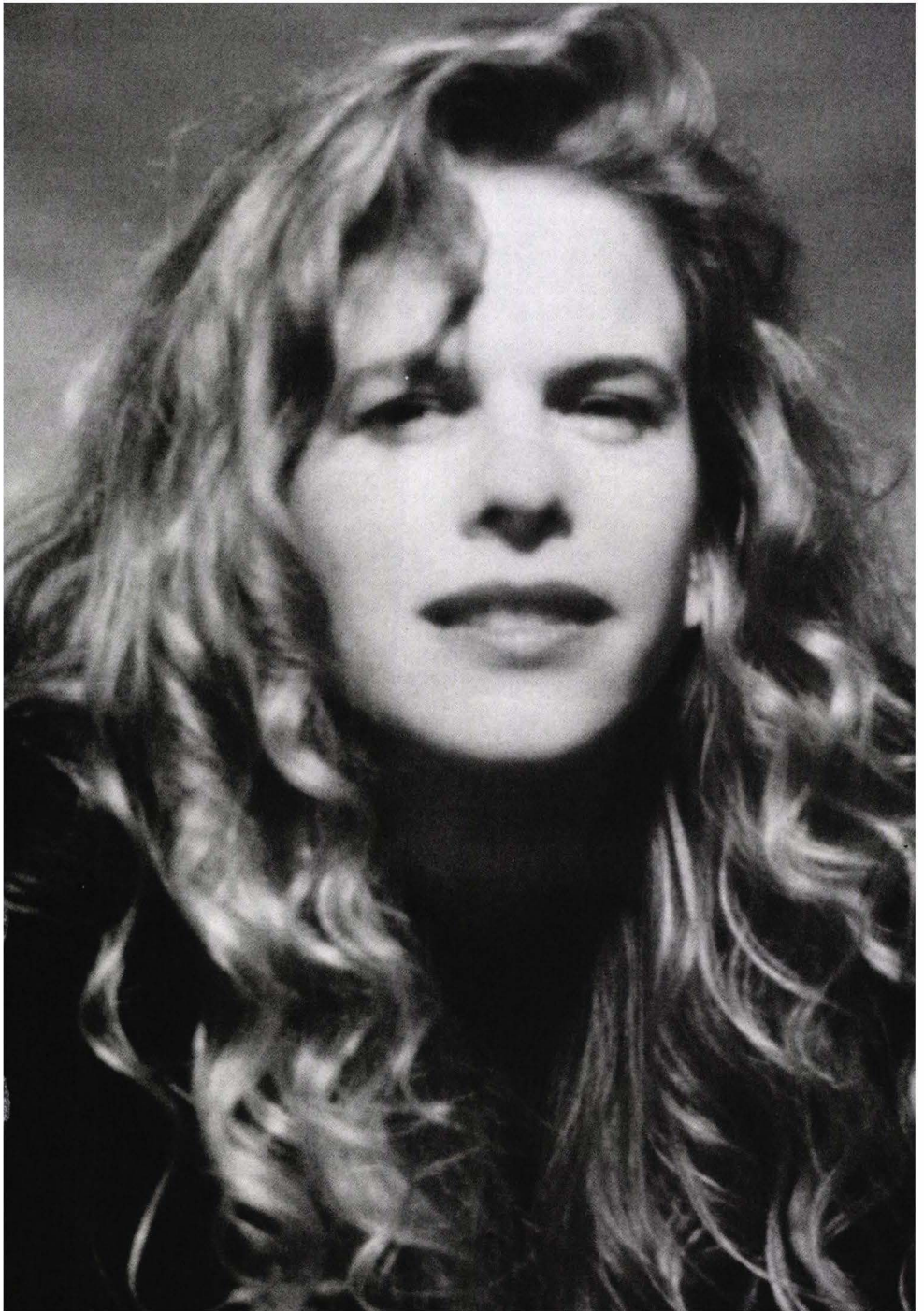
■ Kevyn Lettau is one of America's great young jazz singers. She draws vocal and lyrical intimacy from the personal diary she's kept since she was thirteen. After performing with Sergio Mendes for eight years, Kevyn has recorded five solo albums. Her artistry and personal exploration has grown with each recording. Kevyn has won a devoted following in the U.S. and abroad, particularly in Japan where she has achieved near superstar status. Her latest recording, *Universal Language*, perfectly captures the musical approach of contemporary jazz's most inventive new singer / songwriter.

RICARDO SILVEIRA

■ Ricardo Silveira, Brezilya'nın en beğenilen ve en çok saygı duyulan uluslararası müzisyenlerinden biri olarak ün salmıştır. Ricardo, Boston'daki Berklee Müzik Akademisi'nde eğitim gördükten sonra, Herbie Mann ile birlikte dünyanın çeşitli köşelerinde turnelere çıkarak profesyonel müzik yaşamına atıldı. Silveira, Brezilya'ya geri döndükten kısa bir süre sonra, Brezilya müzik dünyasının seçkin isimlerinin ilk aklına gelen gitaristi olmuştur. Elis Regina, Gilberto Gil, Milton Nascimento ve Ivan Lins ile birlikte turnelere çıkan Silveira kendi adına da beş albüm doldurdu. Polygram'ın Verve Forecast şirketinin anlaşma yaptığı ilk müzisyen olan Silveira, ilk dört albümünü bu şirket için doldurdu. *Sky Light*, *Amazon*

Kevyn Lettau sekiz yıl boyunca Sergio Mendes ile birlikte çalıştıktan sonra, kendi adına beş albüm doldurdu.

After performing with Sergio Mendes for eight years, Kevyn Lettau has recorded five solo albums.

Secrets, ve *Small World* albümlerinin herbiri Amerika'da radyoların caz listelerinde bir numaraya yükseldi. Ricardo'nun Herbie Mann'ın Kokopelli plak şirketi için yaptığı yeni albümü *Storyteller*, romantizm, gizem ve heyecan dolu bestelerden oluşuyor. Ricardo'nun son çalışmaları arasında Diana Ross, Vanessa Williams, Babyface ve El DeBarge ile kayıt çalışmalarının yanısıra, Toots Thielemans'ın Brasil Project ve İngiliz pop grubu Matt Bianco ile turneler ve kayıt çalışmaları da yer almakta.

■ Ricardo Silveira has earned a reputation as one of Brazil's most admired and respected international musicians. After attending the Berklee College of Music in Boston, Ricardo began his professional career touring the world with Herbie Mann. Returning to Brazil, he soon became first call guitarist among Brazil's musical elite. He's toured with Elis Regina, Gilberto Gil, Milton Nascimento and Ivan Lins. Ricardo has recorded five solo albums. The first four on Polygram's Verve-Forecast, where he was the very first artist signed to the label. *Sky Light*, *Amazon Secrets*, and *Small World* all reached #1 on the U.S. jazz radio charts. Ricardo's new recording, *Storyteller*, on Herbie Mann's Kokopelli label, showcases compositions drenched in romance, mystery and excitement. Ricardo's recent work includes recording with Diana Ross, Vanessa Williams, Babyface and El DeBarge as well as touring and recording with Toots Thielemans' Brasil Project and British pop group Matt Bianco.

Ricardo Silveira, Brezilya'ya geri döndükten kısa bir süre sonra, Brezilya müzik dünyasının seçkin isimlerinin ilk aklına gelen gitarist olmuştur.

Returning to Brazil, Ricardo Silveira soon became first call guitarist among Brazil's musical elite.

JERRY WATTS, Jr.

■ Başçı Jerry Watts, Jr. farklı türde müzik yapan birçok sanatçıyla birlikte çalışmış, 200'den fazla albümde ve pek çok film müziğinde çalmıştır. Bobby Caldwell, Flora Purim, Dr. John, Larry Coryell, Toni Childs, Vinx ve Justo Almarino gibi müzisyenlerle konsere çıkmış ve kayıt çalışmaları yapmıştır. Wishful Thinking grubunun kurucu üyelerinden biri olan Jerry Watts, Jr., Dori Caymmi ile birlikte yaptığı çalışmalarla birkaç kez Grammy ödülüne aday gösterilmiştir. Müzisyen, son zamanlarda Police grubunun eski gitaristi Andy Summers'la birlikte turnelere çıkmıştır.

■ Bassists Jerry Watts, Jr. has performed with a wide variety of artists appearing on more than 200 albums, as well as numerous film soundtracks. Recording and performing credits include work with Bobby Caldwell, Flora Purim, Dr. John, Larry Coryell, Toni Childs, Vinx and Justo Almario. In addition he has received several Grammy nominations for his work with Dori Caymmi and was a founding member of the group Wishful Thinking. Most recently he's been touring with ex-Police guitarist Andy Summers.

MIKE SHAPIRO

■ Unity grubunun davulcusu ve müzik direktörü Mike Shapiro, kendi adına doldurduğu albümü bulunmamasına karşın günümüz cazseverleri tarafından yıldız müzisyenler arasında kabul edilir. 1986 yılında Airtto ve Flora Purim'le birlikte turnelere çıkmaya başlayan Shapiro, parlak müzik yaşamı boyunca Sergio Mendes, Brenda Russell, Sadao Watanabe, John Pettitucci, Andy Narrell, Dave Valentin ve Toots Thielemans gibi müzisyenlerle kayıt çalışmaları yaptı ve konserlere çıktı. Sanatçı, en seçkin ve etkileyici çalışmalarından bazılarını, eşi Kevyn Lettau ile gerçekleştirdiği ortak projelerde yaratmıştır. Lettau'nun şimdiye kadar çıkardığı beş albümün tamamının yapımcılığını da üstlenen Shapiro, aynı zamanda şarkıcının müzik direktörlüğünü de yapmaktadır.

■ Unity drummer and musical director Mike Shapiro doesn't have a solo recording to his credit, but contemporary jazz fans consider him a star in his own right. This admiration is well deserved. Mike began touring with Airtto and Flora Purim in 1986. During his illustrious career, he has recorded and toured with the likes of Sergio Mendes, Brenda Russell, Sadao Watanabe, John Pettitucci, Andy Narrell, Dave Valentin and Toots Thielemans. Shapiro has accomplished some of his most notable and exciting work in collaboration with his wife Kevyn Lettau, acting as her musical director and producing all five of her albums.

SERGIO MENDES BRASIL 96

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açık hava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 13.0719.96

Saat Time: 20.30

SERGIO MENDES

■ Hiç kuşkusuz, Sergio Mendes & Brasil '66 ile 1940'ların film yıldızı ve küçümsenen şarkıcısı Carmen Miranda uluslararası düzeyde yıldız olarak tanınmayı başarmış yegane Brezilyalı müzisyenlerdir. Ama albüm satışları açısından bakılırsa Sergio & Brasil '66 ülkesinin çıkardığı en büyük uluslararası şöhrettir. Quincy Jones'dan Paul Winter'a ve Stan Getz'e kadar pek çok seçkin Amerikalı caz sanatçısı Brezilya ezgilerini dünyanın çeşitli köşelerinden müzik meraklılarına tanıştırdıysa da, Brezilya müziğini geniş dinleyici kitleleriyle buluşturan ilk müzisyen Sergio'dur.

11 Şubat 1941'de Rio de Janeiro yakınlarında, Niteroi'de doğan Sergio, 15 yaşlarındayken, Dave Brubeck'in bir albümü kendisine hediye edilene kadar piyanoda klasik müzik eğitimi görerek büyüdüğü belirtiyor: *"Bu hayatımı değiştirdi. O andan itibaren, Charlie Parker'ı ve Bud Powell'i ve tüm usta caz piyanistlerini dinlemeye başladım. Yetişkinliğe geçtiğim dönemde üzerimdeki en büyük etki işte bu oldu."*

1960 yılında Sergio caz müziğini sambayla harmanlama düşüncesine kapıldı ve Rio'nun ünlü müzik mekânı Bottles Bar'da çalmaya başlayan Hot Trio adlı bir grup kurdu. *"Brezilya müziği harmoni açısından karmaşıktı, bu yüzden caz öğesi doğaçlamada yer alıyordu"* diyor Sergio. *"Ancak bu yeni müzik dilini öğrenmek ve Brezilya müziğine katmak amacıyla Parker'ı Miles Davis'i dinlemeye devam ediyorduk."* İki yıl sonra, Sergio'nun Hot Trio grubu Sexteto Bossa Rio'ya dönüştü. Sergio şöyle açıklıyor: *"Brezilya müzik dünyasında inanılmaz etkili olduk, çünkü o sıralar "bossa nova" popüler olmasına rağmen minimalist ve yumuşaktı. Oysa ben iki trombon, tenor saksofon, bas ve gitardan oluşan bu bossa/caz "band"ini kurmuştum. Diğerlerden çok farklıydı."* 1962'de Sergio ve Sexteto Bossa Rio Carnegie Hall'da, popülerliği sürekli

artan bossa nova “sound”unu geniş kitlelere ulaştırmayı amaçlayan ve çeşitli Brezilya gruplarını içeren konserlerde yer aldı. Sexteto Bossa Rio, bir yıl sonra Cannonball Adderley, Paul Winter ve Herbie Mann’le kayıt çalışmaları yapıyordu. Sergio, Atlantic plak şirketi için *The Swinger from Rio* (Antonio Carlos Jobim, Hubert Laws, Art Farmer ve Phil Woods ile birlikte) ve *In Person at the Matador* adını taşıyan bir çift caz/samba albümü doldurdu. Ama her iki albüm de ticari bir başarı sağlayamayınca, her zaman m¼ziksel açıdan meraklı olan Sergio başka bir yöne eğilmeye karar verdi.

1964’de, tam Amerika’ya göç etmeyi d¼ř¼nd¼ę¼ sırada, ülkesindeki yeni askeri rejim, çektiği bir telgrafı bozguncu bir politik yazışma olarak değerlendirdi. İki hafta evde gözetim altında tutulan Sergio, yeni grubu Brasil ’65’le birlikte Amerika’ya göç etti. Topluluk yeleri arasında Brezilya’nın nl¼ şarkıcı/bestecisi Jorge Ben Jor (o sıralar Jorge Ben olarak tanınıyordu) ve başçı Sebastiao Neto da yer alıyordu.

Los Angeles’a yerleşen Sergio ve topluluk yeleri pek başarılı olmayan konserler veriyorlardı. Ben Jor ve grup üyelerinden diğer birkaçı vatan hasretine dayanamayıp Brezilya’ya dönmeye karar verdiler. Bunun zerine Mendes grubu yeniden oluşturdu ve bir s¼re sonra, yerel bir gece kl¼b¼nde, grubun Amerika’da kendi adını taşıyan ilk alb¼m¼n¼ doldurmasını sağlayacak olan pop m¼zięi prod¼ktr¼ David Cavanaugh’ın dikkatini çekti. Bossa ezgileri taşıyan bu alb¼m bölgesel çapta bir hit oldu ancak G¼ney California’nın dışına seslerini duyurmaya yetmedi. O sırada Sergio m¼zik tarihindeki konumunu sağlamaştıracak bir d¼ř¼nce üretti: “İki kızın birlikte şarkı söylemesi fikri aklıma gelmişti; ama bana neden diye sormayın, sadece bu “sound” hoşuma gitmişti” diye açıklıyor Sergio. “Bunun zerine sadece Brezilya parçaları değil de, besteci Burt Bacharach ve Beatles’in tanınan İngilizce szl¼ şarkıları üzerinde de çalışmaya karar verdim. Benim için şarkı ve melodi herşey demektir. Böylece bu harika parçaları, Brezilya tarzında yorumlamaya başladık. B¼t¼n g¼n alışdık, oğlen yemek molası verir ve tekrar dn¼p değişik ritmleri denerdik. Yani bir t¼r “workshop” gibiydi. Harikaydı.”

Brezilya m¼zięini geniş dinleyici kitleleriyle buluşturana ilk m¼zisyen Sergio Mendes’dir.

Sergio Mendes was the first musician to take Brazilian music to the masses.

Böylece Sergio ile iki kadın ve dört erkekten oluşan vokal / enstrümantal grubu yeniden Güney California'daki klüplerde çalışmaya başladılar. Onları dinleyip beğenen, yeni kurulmuş A&M plak şirketinin sahipleri Herb Alpert ve Jerry Moss'la anlaşma imzaladılar. Sergio Mendes & Brasil '66 adını alan grup yeniden kendi adını taşıyan bir albüm çıkardı. Ama bir önceki çalışmanın aksine Brasil '66'nın A&M için doldurduğu bu plak büyük ilgi gördü; 500.000'in üstünde sattığı gibi, Portekizce doldurulan "Mas Que Nada"yı da küçük çapta bir hit yaptı. İşin ilginç yanı, bu parçanın bestecisi gruptan ayrılan Ben Jor'du.

Sergio & Brasil '66 kısa süre içinde Herb Alpert'in ünlü Tijuana Brass'ın konserlerinde ön grup olarak yer almaya başladı. Bu iki topluluğun gerek ülke içinde gerekse ülke dışında çıktığı turneler, Sergio ile grubunu A.B.D.'de ve Avrupa'da tanıdık bir isme dönüştürdü. Hatta Sergio, Brezilya müziğinin en büyük hayranlarından biri olan Frank Sinatra'nın da önünde sahne aldı ve Reagan döneminde Beyaz Saray'da çaldı. Yine 60'ların sonuyla 70'lerin başında Sergio ve arkadaşları, Bob Hope, Fred Astaire, Jerry Lewis ve Danny Kaye gibi ünlülerin programlarında sık sık yer aldı. "Hatta "The Look of Love" adlı parçamızı Fred Astaire'in dansı eşliğinde seslendirmiştik" diyor Sergio.

Brasil '66'nın o dönemde ne kadar popüler olduğuna dair kanıt bulmak için 1968'de aday gösterildiği ödüllere bakmak yeter. *Casino Royale* filminde yer alan "The Look of Love"ın En İyi Özgün Şarkı dalında Oscar'a aday gösterilmesinin yanısıra, Neto, perküsyoncu Dom Um Romao ve Rubens Bassini ile desteklenen Sergio & Brasil '66, En İyi Çağdaş Pop Performansı (vokal grup) dalında da Grammy adayı olmuştu. Ama Sergio, 1993 yılında kendisine bir kez de Dünya Müziği kategorisinde şan ve şöhret sağlayacak olan, Brezilya ritmleriyle hip-hop'ı birleştiren 1992 yapımı *Brasileiro*'ya kadar, Grammy ödülünü hiç kazanamayacaktı. *Brasileiro*, daha çok 1960'lardaki sofistike "sound"uyla tanınmasına karşın, Sergio'nun müzik kariyerinin farklı türlerden bir yelpaze oluşturduğunu vurgulamıştır.

Sergio, 60'ların sonunda sevdiği Brezilya kökenli popüler parçalardan büyük başarı kazanmasına rağmen, Brezilya'ya ait herşeye karşı büyük bir özlem (*saudades*) duyuyordu. 1972'de Sergio Mendes ve son grubu Brasil '77, eleştirmenler tarafından çok beğenilen ama ticari yönden yok sayılan gerçek Brezilya müziğine yenilikçi bir saygı ifadesi olan *Primal Roots* albümünü doldurdu. Bu çalışma listelere girmediyse de, Sergio "Brezilya'ya dönük bir plak yaptığım için mutluydum" diyor. "Bu albümü yapmak benim için çok önemliydi, çünkü gerçekten yüreğimin derinliklerinden gelmişti. Aslında Brasileiro için bir kostümlü prova gibiydi." *Primal Roots* çağından ileri bir albümdü. Linda Ronstadt ve Gloria Estefan gibi uluslararası pop yıldızları ancak 1980'lerin sonu ile 1990'ların başında müzik miraslarını kendi dillerinde seslendirebildiler.

Bu albümün ardından A&M'le ilişkilerini kesen Sergio ("doğru bir ayrılmaydı"), çarpıcı ama fazla ilgi görmeyen çeşitli pop albümleri çıkardıktan sonra, 1980 yılında A&M'e geri döndü. Sergio, Joe Pizzulo ve Lezza Miller adlı şarkıcılarla doldurduğu, parlak prodüksiyonuyla dikkat çeken, R&B ağırlıklı pop baladı "Never Gonna Let You Go" ile 1983 yılında yeniden pop listelerinde yükseldi. Brezilya kökenleri hiç aklından çıkmayan Sergio, 1989 yılında, *Arara* adında bir diğer otantik albüm doldurdu. Dört yıl sonra ise fıkır fıkır Bahia tempoları ile, yoğun "funk" ve canlı hip-hop'un bir karışımı olan *Brasileiro* albümünü çıkardı. Daha önceki çalışmalarında olduğu gibi, Sergio'nun PolyGram için doldurduğu son albümün yarısı Portekizce yarısı İngilizce parçalardan oluşuyor. Sanatçının yetenekli eşi Gracinha Leporace Portekizce parçalardan bazılarını seslendiriyor. Brezilya'nın büyüleyici sesi Simone'un yanısıra Gilberto Gil, Caetano Veloso, Emmanuel, Zucchero ve Mauranne'in da birer parçayla katkıda bulunduğu albüm, Jobim, Ivan Lins, ve Djavan gibi dünyaca tanınmış bestecilerin eserlerini içeriyor.

Her zaman ileriye dönük olan Sergio, geçmişini nadiren düşünmek gereksinimi duyar. Farklı müziklere imza attığı dönemlerin hepsinden keyif aldığını söyleyen sanatçının kariyerinde özellikle takdir ettiği anlar yoktur. Üstelik

müzik mirasının çağdaş müzik panoramasında nasıl bir yer tuttuğu hakkında açıklama yapmada da oldukça isteksiz davranır: “*Ama Basia veya Sade gibi müzisyenlerin çalışmalarını dinlediğinizde, 60’lı yıllarda yaptığım bazı şeyleri aynen duyarsınız.*” Sergio, ilham perisinin onu götüreceği her yöne gitmesi konusunda kendisine tanınan yaratıcı özgürlükten son derece hoşnuttur: “*Hindistan’dan bir şarkıcıya ya da Mozambik’ten bir davulcuya gereksinim duysam, hemen gruba alabilir, istediğim gibi bir “sound” elde edebilirdim ve kimsenin niyetimin ne olduğu konusunda beni sorgulaması olasılığını aklıma bile getirmezdim. Bu rahatlık için hep minnettar oldum.*” Sergio’nun hayranları da bu fikre katılıyor kuşkusuz.

■ Undoubtedly, Sergio Mendes & Brasil ’66, along with 1940s movie star and underrated singer Carmen Miranda, have been the only two Brazilian recording artists to enjoy international mainstream stardom. And if taken from the standpoint of record sales, Sergio & Brasil ’66 stand alone as the biggest international Brazilian act ever. To be sure, a distinguished pantheon of U.S. jazz artists ranging from Quincy Jones to Paul Winter to Stan Getz deserve credit for acquainting global music aficionados with Brazilian sounds. Yet Sergio was the first to take Brazilian music to the masses.

Born on 11 February 1941 in Niteroi, near Rio de Janeiro, Sergio recounts growing up studying classical music on piano until “*around 15 or so, when I was given a Dave Brubeck record and that changed my life. From then on, I started listening to Charlie Parker and Bud Powell and all of those great jazz pianists. So that was my main influence during my adolescent years.*”

In 1960, Sergio pondered the idea of merging jazz with samba and formed the Hot Trio which opened the famous Rio hangout called the Bottles Bar. “*Brazilian music was harmonically sophisticated, so the jazz element was contained in the improvisation*”, says Sergio. “*But we continued to listen to Parker, Miles Davis - just to learn the new language and incorporate it into Brazilian music.*” Two years later, Sergio’s Hot Trio evolved into the Sexteto Bossa Rio, which Sergio states “*had tremendous impact on the music scene in Brazil*

because then bossa nova was popular, yet minimalist and subdued. But I had this lively bossa/jazz band with two trombones, tenor sax, bass and drums. It was very different." In 1962, Sergio and his Sexteto Bossa Rio appeared at Carnegie Hall as part of multi-act bill from Brazil designed to publicize the increasingly popular bossa nova sound. One year later the Sexteto Bossa Rio was recording with Cannonball Adderley, Paul Winter, and Herbie Mann. Sergio recorded a pair of jazz/samba records for Atlantic titled *The Swinger from Rio* (with Antonio Carlos Jobim, Hubert Laws, Art Farmer and Phil Woods) and *In Person at the Matador*. Neither album realized commercial success, so the always musically curious Sergio decided to embark in another direction.

By 1964, Sergio was contemplating a move to the U.S. when a telegram was misconstrued by the newly installed military regime as a subversive political communiqué. After being placed under house arrest for two weeks, Sergio emigrated to the U.S. with his new band, Brasil '65. Among the band members were Brazil's renowned singer/songwriter, Jorge Ben Jor (then known as Jorge Ben) and bassist Sebastiao Neto.

Now relocated in Los Angeles, Sergio and his upstart crew were performing showcases to little avail. Ben Jor and several other band members were homesick and decided to return to Brazil. Mendes reformed his group and was later discovered at a local nightclub by pop producer David Cavanaugh, who helmed the ensemble's eponymous first U.S. album. The bossa-rooted record was a regional hit, but failed to spread beyond southern California. Then Sergio came up with a concept that would solidify his place in musical history. *"I ran into the idea of having two girls singing - don't ask me why - I just liked that sound,"* relates Sergio. *"Then I decided to work with not only the Brazilian songs, but well-known English-language songs by composer Burt Bacharach and the Beatles. For me, the song and the melody are everything. So we started working on getting those great songs put into a Brazilian pocket. We would work all day long, break for lunch and we would go back and try an assortment of different rhythms, so it was like a workshop. It was wonderful."*

Again, Sergio and his band - a two women-four men vocal-instrumental group - took to the Southern California club circuit where they were heard and signed by Herb Alpert and Jerry Moss, the two principals of the recently-formed label A&M Records. Now called Sergio Mendes & Brasil '66, the band put out yet another self-titled premiere. Unlike its predecessor, Brasil '66's eponymous bow on A&M caught fire, selling more than 500,000 copies and yielding a minor Portuguese-language hit "Más Que Nada", which, ironically, was composed by the departed Ben Jor.

Sergio & Brasil '66 quickly was lined up as an opening act for Herb Alpert's white-hot Tijuana Brass. The two acts toured nationally and internationally whereby Sergio and his band emerged as household names in the U.S. and Europe. Sergio even opened twice for one of Brazilian music's biggest fans, Frank Sinatra, and performed at the White House during the Reagan administration. Also in the late 60s and early 70s, Sergio and crew routinely appeared on the top U.S. programs headlined by Bob Hope, Fred Astaire, Jerry Lewis and Danny Kaye. "We did "The Look of Love" with Fred Astaire dancing to the song," says Sergio.

Official proof of Brasil '66's popularity back in 1968 came in the form of industry nominations. "The Look of Love", featured in the film *Casino Royale*, was nominated for an Academy Award for best original song. Sergio and Brasil '66, then rounded out by Neto and percussionists Dom Um Romao and Rubens Bassini, also snared a Grammy nomination for best contemporary pop performance by a vocal group. But Sergio would not nab a Grammy Award until 1993 when his 1992 hybrid of Brazilian grooves and hip-hop, *Brasileiro* earned him a kudo in the world music category. *Brasileiro* underlined the unassailable fact that while Sergio generally might be best known for his sophisticated 60s sound, his musical career has encompassed a wide variety of genres.

Despite his prosperity realized by his Brazilian pop bent in the late 60s, Sergio was feeling saudades or "longing" for all things Brazilian. In 1972, Sergio Mendes and his latest configuration, Brasil '77, cut *Primal Roots* - a fresh tribute to indigenous

Brazilian music that was critically hailed but commercially ignored. Though *Primal Roots* was not a chart hit, Sergio says, *"I was happy I did a Brazilian-oriented record. It was very important for me to do that album, because it really came from the heart. It was kind of a dress rehearsal for Brasileiro."* *Primal Roots* was also far ahead of its time. Only in the late 1980s and early 1990s would international pop stars such as Linda Ronstadt and Gloria Estefan explore their musical heritage in its native tongue.

Sergio subsequently left A&M (*"It was an amicable parting"*) and after releasing several sparkling, yet underrated, pop albums, he returned to A&M in 1980 again. Once again Sergio hit the pop charts 1983 with the slick, R&B-shaped pop balad "Never Gonna Let You Go", recorded with singers Joe Pizzulo and Lezza Miller. Forever mindful of his Brazilian background, Sergio cut another roots record in 1989 entitled *Arara*. Four years later, he recorded *Brasileiro*, a seamless pastiche of seismic Bahian tempos, deep funk, and spry hip-hop. Sergio's last recording for PolyGram, like many of his previous albums, is half-Portuguese-language and half-English. His talented wife Gracinha Leporace sings some of the Portuguese-language songs. Brazil's enchanting songstress Simone has contributed a track, as did Gilberto Gil, Caetano Veloso, Emmanuel, Zucchero and Mauranne. World-renowned songwriters such as Jobim, Ivan Lins, and Djavan were featured as well.

Always looking forward, Sergio is seldom given to reminiscing about his past. He has no favorite career moments, saying he has enjoyed each of his musical decades. Further, Sergio is reluctant to reveal just where his legacy fits within the panorama of contemporary music. *"But if you listen to recording acts like Basia or Sade,"* offers Sergio, *"you can hear some of the same things I was doing in the 60s."* Sergio is most grateful that he always was allowed total creative freedom to wander where his muse would take him. *"I was very lucky to be able to do what I wanted,"* says Sergio. *"If I needed a singer from India or a drummer from Mozambique, I could put them in the band, come up with a sound and I wouldn't have to worry about somebody questioning my intentions. I have always been very thankful for that."* So are Sergio's fans.

*Katkılarından dolayı BORUSAN MAKİNA - CAT'e
teşekkür ederiz.
We are grateful to BORUSAN MAKİNA - CAT for
their contributions.*

İMER DEMİRER BEŞLİSİ / QUINTET

İmer Demirer - trompet, flügel trumpeter, flugelhorn

Tuna Ötenel - piyano piano

İlhan Erşabin - saksofon saxophone

Janusz Egri - bas bass

Ateş Tezer - davul drums

Yer Venue: Atatürk Kültür Merkezi Konser Salonu

Atatürk Cultural Center Concert Hall

Tarih Date: 14.07.1996

Saat Time: 18.30

İMER DEMİRER

■ 1976 yılında İstanbul Devlet Konservatuvarı trompet bölümüne girdi. 1987'de bu kurumun yüksek kısmından mezun oldu. 1985 ve 1986 yıllarında Bilsak Caz Festivali'ne çeşitli gruplarla katıldı. Tuna Ötenel'le uzun süre çalıştı. 1986 yılında Ateş Tezer, Nezih Yeşilnil ve Ali Peret'le birlikte Romanya Sibiu Caz Festivali'nde çaldı. 1993 yılında Almanya'da EBU Caz Festivali'nde Türkiye'yi temsil etti. Herbie Hancock ve Pat Metheny gibi müzisyenlerle "jam session"larda çaldı. 1994'te Polonya Kültür Bakanlığı'nın davetlisi olarak ders vermek üzere Polonya'ya gitti. TRT İstanbul Radyosu Caz Orkestrası'nda görev yapan sanatçı son dönem çalışmalarını İstanbul Caz Dörtlüsü'yle sürdürdü.

■ He entered the Trumpet Department of the Istanbul State Conservatory in 1976 and in 1987 he finished the graduate school of this institution. He participated in the Bilsak Jazz Festivals of 1985 and 1986, playing with various groups. He has worked with Tuna Ötenel for a long time. In 1986 he played at the Sibiu Jazz Festival in Romania together with Ateş Tezer, Nezih Yeşilnil and Ali Perret. In 1993, he represented Turkey at the EBU Jazz Festival in Germany. He

İmer Demirer 1993 yılında Almanya'da EBU Caz Festivali'nde Türkiye'yi temsil etti.

In 1993, İmer Demirer represented Turkey at the EBU Jazz Festival in Germany.

has played in jam sessions with musicians like Herbie Hancock and Pat Metheny. In 1994, at the invitation of the Ministry of Culture of Poland, he went to this country as an instructor. Demirer, who is a member of the TRT Istanbul Radio Jazz Orchestra, has recently been working with the Istanbul Jazz Quartet.

TUNA ÖTENEL

■ 1948'de İstanbul'da doğan Tuna Ötenel, beş yaşında piyano çalmaya başladı. 1959 yılında Ankara Devlet Konservatuvarı Piyano Bölümü'ne giren Ötenel, Ulvi Cemal Erkin ve Ferhunde Erkin'den piyano dersleri aldı. 1962'de cazı tercih ettiği için okuldan ayrılmak zorunda kalan sanatçı, on yıl boyunca Muzaffer Arkan'ın yönetimindeki TRT Ankara Radyosu Çocuk Klübü'nde piyanist olarak müzik yaptı. Ardından Cevdet Ötenel, Orhan Sezener ve Erol Pekcan orkestraları gibi pek çok orkestrayla birlikte konserler verdi. Bu süre boyunca davul, saksofon ve kontrbas çalan Ötenel, özgün beste ve düzenleme çalışmaları da yaptı. Müzisyen ayrıca, aralarında Modern Folk Üçlüsü'nün de bulunduğu pek çok grupla birlikte, Avrupa'da ve Amerika'da turnelere çıktı. Ötenel 1987-89 yılları arasında Süheyl Denizci yönetimindeki TRT İstanbul Radyosu Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nda solist olarak piyano ve saksofon çaldı. Sanatçı 1980 yılından bu yana grup lideri, besteci, aranjör ve solist olarak çalışmalarını sürdürmektedir. Öncelikle bir caz müzisyeni olan Tuna Ötenel, Erol Pekcan'la birlikte özgün çalışması "Caz Semai"yi besteledi ve aynı adı taşıyan ilk Türk caz albümünün kaydını gerçekleştirdi. Sanatçı ayrıca Benny Carter, Harry "Sweets" Edison, Hilton Ruiz, Buster Williams, Herbie Hancock, Jean Lou Longlon ve Türk trompetçi Muvaffak (Mafy) Falay gibi pek çok uluslararası caz müzisyeniyle birlikte çaldı.

■ Born in 1948 in İstanbul, Tuna Ötenel started playing the piano at the age of five. In 1959 he entered the Piano Department of the Ankara State Conservatory and began studying piano with Ulvi Cemal Erkin and Ferhunde Erkin.

In 1962, he had to leave the school because of his preference for jazz music. He has worked for ten years as pianist, with the TRT Ankara Radio Children's Club under the direction of Muzaffer Arkan. This was followed by appearances with a number of orchestras including the bands led by Cevdet Ötenel, Orhan Sezener, and Erol Pekcan. During this time, he also played drums, saxophone and acoustic bass, composed and arranged original music. He also toured Europe and the United States with several groups including the Modern Folk Trio. Between 1987-89, he worked with Pop and Jazz Orchestra of TRT Radio İstanbul under the direction of Süheyl Denizci as soloist (piano and saxophone). Since 1980 he has been working as band leader, composer, arranger and soloist. Tuna Ötenel is primarily a jazz musician. He has composed "Caz Semai", an original work, along with Erol Pekcan and recorded the first Turkish jazz LP of the same name. He has also performed with a number of international jazz musicians including Benny Carter, Harry "Sweets" Edison, Hilton Ruiz, Buster Williams, Herbie Hancock, Jean Lou Longlon and Turkish trumpeter Muvaffak (Mafy) Falay.

Öncelikle bir caz müzisyeni olan Tuna Ötenel, Erol Pekcan'la birlikte "Caz Semai" adını taşıyan ilk Türk caz albümünün kaydını gerçekleştirdi.

Tuna Ötenel, primarily a jazz musician, has recorded "Caz Semai", the first Turkish jazz LP, along with Erol Pekcan.

ATEŞ TEZER

■ 1960 yılında doğdu. 1982'de Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, Boston'da Berklee Müzik Akademisi'nde caz eğitimi gördü. 1986 yılında 2. Bilsak, ve Romanya Sibiu Caz Festivalleri'nde çaldı. ABD'de bulunduğu dönemde Larry Coryell, Bill Pierce, Aydın Esen, Arthur Blythe gibi müzisyenlerle çalıştı. Halen çalışmalarını New York ve İstanbul'da çeşitli gruplarda sürdürmektedir.

■ He was born in 1960. In 1982, after graduating from the Faculty of Management of the Boğaziçi University, he went to U.S.A. to study jazz at the Boston's Berklee School of Music. He participated in the 2nd Bilsak Jazz Festival and the Sibiu Jazz Festival in Romania in 1986. During his stay in U.S.A., he played with musicians like Larry Coryell, Bill Pierce, Aydın Esen, Arthur Blythe. Currently he continues to perform with various groups in New York and Istanbul.

İLHAN ERŞAHİN

■ Müzisyenin biyografisi için lütfen 214. sayfaya bakınız.

■ For the biography of the musician please refer to page 215.

JANUSZ EGRI

■ 1966 yılında Macaristan'da doğdu. 17 yaşından beri caz müzisyenliği yapmaktadır. Cazın yanısıra popüler müzik çalışmaları da yapmış, 1986'dan 1988'e kadar Klari Katona'nın topluluğunda yer almıştır. Gyula Babos'un fusion grubunda bas gitar çalan müzisyen, Szakcsi'nin üçlüsünde, Tomsits'in dörtlüsünde ve Köszegi'nin üçlüsünde de kontrbas çalmıştır. Şimdiye kadar beraber çalıştığı ünlü müzisyenler arasında, Tony Scott, James Williams, James Moody, Steve Grossman, Frank Zappa, Wayne Hrassol, Tony Lakatos, Paul Vertico, Rick Marquitz, Jasper Van't Hoff, Bob Kalach ve Al Foster sayılabilir.

■ Born in 1966 in Hungary. He has been an active jazz musician since the age of 17. Besides jazz he dealt with pop music (he was a member of Klari Katona's band from 1986 to 1988); played bass guitar in Gyula Babos' fusion band and double bass in Szakcsi's trio, Tomsits' quartet and Köszegi's trio. He appeared at several international jazz festivals like the Toronto Jazz Festival in 1993. Among famous musicians he has played with are Tony Scott, James Williams, James Moody, Steve Grossman, Frank Zappa, Wayne Hrassol, Tony Lakatos, Paul Vertico, Rick Marquitz, Jasper Van't Hoff, Bob Kalach and Al Foster.

Katkılarından dolayı FIDA FİLM'e teşekkür ederiz.
We are grateful to FIDA FİLM for their contributions.

DIANNE REEVES

Dianne Reeves - vokal vocal

David Torkanowsky - piyano, müzik direktörü piano, musical director

Chris Severin - bas bass

Darryl Mumyungo Jackson - vurmali çalgılar percussion

Herlin Riley - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 14.0719.96

Saat Time: 20.30

DIANNE REEVES

■ Caz dünyasındaki 15 yılı boyunca Dianne Reeves kendine özgü bir stile sahip şarkıcı olmuştur. Favori iki şarkıcısı, Cassandra Wilson ve Joni Mitchell gibi, yorumlarına, özellikle yeni sözler yazdığı parçalara, o benzersiz damgasını vurur. Günümüzdeki pek çok caz şarkıcısı gibi, Dianne Reeves de repertuarında alışılmış caz standartlarının ve özgün bestelerin ötesine geçer ve buğulu cazip sesine uyacak parçalar arar. Albümlerinde büyük bir olgunluk ve kendine güven içinde, "big band" cazı, küçük gruplarla seslendirdiği ünlü parçalar, sofistike rock ve etnik müzik arasında mekik dokur. Dokusundaki çeşitliliğe ve birkaç oktavlık genişliğine rağmen kolaylıkla kontrol edebildiği benzersiz bir sese sahiptir.

Detroit doğumlu olan Dianne Reeves, halen yaşadığı Denver'da büyüdü. Arada bir süre, Sergio Mendes gibi müzisyenlerle birlikte çalıştığı ve ismini duyurduğu Los Angeles'ta yaşadı. Ama şarkıcı gerçek yuvası olarak tüm dünyayı görüyor ve düzenli olarak Avrupa'ya ve diğer yörelere turnelere çıkıyor. "Bu yıl evimde ancak birkaç hafta bulunabildim" diyor Reeves. "Bu kadar çok çalışmak bana doğal geliyor. Evimi özlemiyorum."

Dinleyicilerle bir yakınlık kurmak ve bir içtenlik kaynağı olmak Reeves için zorunlu. Tüm bilinçli caz şarkıcıları gibi, sadece ne söylediğinizin değil nasıl söylediğinizin de önemli olduğunu iyi biliyor. *“Benim için bir parçada en önemli şey sözleri nasıl yorumladığınızdır... ‘Scat’ a ağırlık veren pek çok caz vokal eğitim programı biliyorum. ‘Scat’ ta veya benim tercih ettiğim deyimle doğaçlamada akor değişikliklerini bilmek önemlidir, ama nasıl yaparsanız yapın, bir öykü anlatmanız gerekir... Eğer bir saksofoncu, trompetçiyi ya da piyanisti dinliyorsanız ve genelde harika sololar çalıyorsa, parçanın sözlerinin ne hakkında olduğunu biliyorlar demektir. Şarkının sözlerini bilmek önemlidir: öylece parçaya girip istediğinizi yapamazsınız. Melodik açıdan da bir yerlere varıyor olmalısınız.”*

Eğer bu sözler size cazı bilen bir kişinin yorumları gibi geldiyse, nedeni Reeves’in köklerinin gerçekten sağlam olmasıdır. Sanatçı, tüm meslek yaşamı boyunca, cazın usta isimlerinin gözetiminde olmanın yararını gördü. Vokaliste ilk caz “derslerini” dayısı, başçı Charles Burrell vermişti. Burrell, şarkı söylemeye bayılan yeğenini gittiği partilere ve yerel caz dernek toplantılarına yanında götürür ve küçük “bülül” ünün “That’s All”, “On a Clear Day” ve “God Bless the Child” gibi parçaları söylemesine izin verirdi. Reeves’in yaşı daha o kadar küçüktü ki, ne söylediği şarkıların bazılarının caz olduğunun, ne de bunların ne derece zor olduklarının farkında değildi. Şarkıcı, Burrell’in bazı tavsiyelerini minnetle anıyor: *“Hep denememi, özgür olmamı söyledi bana. Ayrıca dinlemem için bazı plaklar verdi: Ella Fitzgerald, Dakota Staton, Gloria Lynne’inkiler gibi. Böylece hepsini dinledim ve onlarla birlikte söylemeye çalıştım. En çok dinlediğim şarkıcı Sarah Vaughan’dı. Ama lisedeyken onu dinlemeyi bıraktım, çünkü en çok taklit ettiğim oydu. Daha o zaman bile kendi kişiliğimi oluşturmam gerektiğinin farkına varmıştım. Bir şarkıcıyı dinlemeliydim, ama çok fazla değil. Ağzımdan çıkanın onların sesleri olmasını istemiyordum, ve Sarah’da bu tehlike vardı.”* Kendini sürekli geliştiren bu şarkıcının, kendisiyle “Divine One” arasında nasıl bir bağlantı kurduğunu görmek son derece kolay. İksinin çok benzer bir yanı var: birkaç oktavlık zengin kontralto sesleri.

Dianne Reeves, tüm bilinçli caz şarkıcıları gibi, sadece ne söylediğinizin değil nasıl söylediğinizin de önemli olduğunu iyi biliyor.

Like all knowing jazz singers, Dianne Reeves understands it’s not just what you sing, but how you sing it that matters.

Onyediyi yaşındayken şarkıcıyı, bir Ulusal Caz Eğitimcileri Konferansı'nda, lisesinin big band'inin önünde dinleyen Clark Terry onu himayesi altına aldı. Reeves, Terry'nin gruplarıyla birlikte çalışırken, Major Holley, Grand Tate, Louie Bellson, Jimmy Rowles ve Sir Roland Hanna gibi müzisyenler aracılığıyla cazın incelikleriyle tanışma fırsatı buldu. Terry ona, birlikte çalıştığı müzisyenlerle nasıl iletişim kuracağı konusunda tüyolar verdi. Bir yıl sonra Denver'daki Tool Shed'de Gene Harris'in "jam session"larına katılmasının ardından, Harris şarkıcıya klüpte çalışmasını önerdi. "*Gene bana dinleyicileri nasıl avucumun içine alabileceğimi ve bir şarkının nasıl yaratıldığını öğretti*" diyor Reeves. Reeves, sayesinde Latin ritimleriyle tanıştığı Sergio Mendes'le birlikte çalışırken Amerikan müziğinin gücünü de keşfetti. Harry Belafonte'yle üç yıl boyunca yaptığı çalışmalar ise, Batı Hint Adaları müziğinin yanısıra, dünya müzikleri hakkındaki bilgilerini derinleştirmesini sağladı.

Reeves ilk çıkışını Los Angeles kökenli fusion grubu Caldera'nın bir üyesiyken yorumladığı ve birkaç oktavlık sesiyle yankı uyandırdığı "Sky Islands"la yaptı. Vurmalı çalgılar ustası Bill Summers'la yaptığı plak, Palo Alto için kendi adına doldurduğu *Welcome to My Love* ve *For Every Heart* albümleri ve Randy Brecker, Bill Evans ve Robben Ford'un da yer aldığı *Echoes of Ellington Vol. 1* adlı Jazz Visions diski ve videosu, onun büyük bir plak şirketiyle anlaşma yapabilecek düzeyde bir şarkıcı olduğunu açıkça göstermişti. Blue Note şirketi kendisiyle ilgilendiğinde Reeves hareketli bir kariyere geçmeye hazırды. Paul Jackson, Tony Williams, Stanley Clarke, Freddie Hubbard, Herbie Hancock, Tony Dumas, Billy Childs, Airto, ve kuzeni George Duke'ü de içeren parlak bir kadro oluşturan şarkıcı, fusion, r&b, Latin ve klasik caz gibi farklı türleri kapsayan ve kendi adını taşıyan albümü üzerinde çalışmaya başladı. Eline geçirdiği bu fırsatı, tüm geçmiş deneyimlerinden yararlanarak kullanmak istiyordu.

Dianne Reeves albümünün aldığı eleştiriler çok çeşitliydi: bazı kalemler belki de çok fazla unsur taşıyan bir karışımı hedeflediğini düşünmüşlerdi. Pek hoş olmayan bir başka

eleştirisi ise onu iki yüzlü Yunan Tanrısı'na benzeterek "Janus" benzeri bir şarkıcı olmakla suçladı. Bu olumsuz eleştirilerden biraz sarsılan Reeves bir sonraki çalışması, *The Nearness of You* adlı caz albümünü sadece Japonya'da piyasaya sürdü. Amerika'da ise Reeves, Anita Baker tarzı son derece çağdaş bir çalışma olan *Never Too Far*'ı çıkardı. Bu kez gerçekten başarılı olmuştu: albümle aynı adı taşıyan parça Billboard'un zenci müziği "single"ları listesinde 5 numaraya kadar yükselirken, albüm de çağdaş caz piyasasında iyi satış yaptı. Müziği konusunda haklı olduğunu görerek kendine güveni artan Reeves'in önünde artık pek çok kapı açılmıştı. Öyle ki Japonya'da yayınladığı caz albümünden beş parçayı alıp dört yeni şarkı ekleyerek *I Remember* albümünü yarattı.

"Benim için" diyor Dianne Reeves, "bir insanın sahip olabileceği en kutsal şey özgünlüktür. Bu ruhunuzun bir parçasıdır. Tüm dünyada size benzeyen başka kimse yoktur." Müzik kariyerinin başlarında Reeves'in çalışmaları, kaçınılmaz bir biçimde, genç sanatçılara model oluşturan Carmen McRae ve Abbey Lincoln'in şarkı söyleme tarzlarıyla karşılaştırılıyordu. Ancak 1994 yapımı albümü *Art & Survival*'da Reeves, nihayet uzun bir özgünleşme sürecine girdi ve sayıları kalabalık olan vokalistler arasında kendine özel bir yer edindi. Vurmalı çalgıları ön plana çıkaran yeni parçalarıyla tutkulu bir albüm olan *Art & Survival*, çeşitli kültürel tonları farklı tarzlarda birleştiren bir çalışmaydı.

Art & Survival'ın belirgin temalı yapısının ardından, sanatçının yeni albümü *Quiet After the Storm*, adına uygun bir şekilde, Reeves'i hem Blue Note'a, hem de caz dünyasına yeniden geri döndürdü. Reeves bu son çalışmasında, yumuşak renk tonlarıyla gölgelenen daha olgun bir sesle dikkatleri çekiyor. "Bu albüm bana yeniden bazı öyküler anlatma, bir köşeye çekilip şarkı söyleme olanağı tanıdı" diye açıklıyor Dianne Reeves. "Bu çok özel bir deneyimdi. Bu albümü doldururken kendimi daha olgun ve büyümüş gibi hissettim. Müziğim de, yaşam tarzım da değişti, öyle ki şimdi şarkı söylediğimde ayağım yere daha sağlam basıyor. 'İşte ben buyum' diyebileceğim ve kendimi rahat hissedebileceğim bir noktaya geldim artık. Ancak hala yeniliğe

karşı bir açıklık hissetmek benim için çok önemli. Böylece daha ileriye uzanabilir, gelişebilir, hem kendim hem de müzik hakkında yeni şeyler ifade edebilmenin farklı yollarını bulabilirim.”

Reeves deneyimli bir sahne sanatçısı olabilir, ancak cazseverlere karşı yüzüne maske takacak yapıda değil. Şarkıcı bir dinleyici kitlesine seslenirken son derece samimi; aynı şey kuşkusuz şarkıları yorumlama şekli için de söylenebilir. Başka türlü davranması da zaten beklenemezdi, çünkü her şarkının sözleri sanatçı için özel bir anlam taşıyor. *“Söylediğim çoğu parçanın benim için özel bir öyküsü vardır”* diye açıklıyor Reeves. *“Söylediğim bazı şarkılar caz yönümü ortaya çıkarır. Bazen ise akord geçişlerini, melodilerini ya da yapısını sevdiğim parçaları seslendiririm. Bunlar daha dışımda kalan parçalar ama yine de onlarla bir gönül bağım var. Bu olmazsa zaten söylememeyi tercih ederim.”*

■ In her almost 15 years on the jazz horizon, Dianne Reeves has become a most individual song stylist. Like two of her favorites - Cassandra Wilson and Joni Mitchell - she puts an imitable mark on her renditions, particularly those where she crafts her own words. Like many of her jazz-singing contemporaries, Dianne Reeves casts her net wider than conventional jazz standards and originals in her search for material suitable for her attractively smoky voice. In her recordings, she switches between big band jazz, small group torch songs, sophisticated rock and ethnic music with great aplomb, demonstrating a maturity and confidence. Her voice has many individual strengths, from an unusual range through its textural variety to its sure dynamic control.

The native of Detroit was raised in Denver, where she currently lives. In between, there were several years of residence in Los Angeles, where she worked with the likes of Sergio Mendes, establishing herself as an artist. But she really calls the world her home, travelling regularly to Europe and other climes. *“I haven't been home but a few weeks this year,”* she says. *“It feels natural to work this hard. I don't miss being at home.”*

Creating an intimacy with her audience and being a source of spontaneity are imperative for Reeves. Like all knowing jazz

singers, she understands it's not just what you sing, but how you sing it that matters. *"The key to a song for me is the interpretation of the lyrics... I know a lot of the time jazz study programs have an emphasis on scatting. Where it is very important to know the chord changes... when you scat, or, I prefer to say improvise. However you do it, you should tell a story... If you listen to a sax player or trumpet player or pianist, usually if they play great solos, then they know what the lyric is all about. It's important to know what the lyric is - you can't just go in there and do anything. And melodically you should be going somewhere."*

If all this sounds like someone who knows their jazz from the inside, that's because Reeves' roots are firmly planted. She's had the benefit of tutelage from the tops in the trade throughout her career. It was an uncle, bassist Charles Burrell, who gave the vocalist her first jazz "lessons". Burrell would take his niece who loved to sing along with him to parties and local jazz society functions, letting his little songbird chirp out "That's All", "On a Clear Day" and "God Bless the Child". So young was Reeves that she didn't even recognize some of the music she was singing as being jazz, nor did she understand its intricacies. She credits Burrell for some good advice: *"He told me to experiment - to be free. He also gave me records to listen to: Ella Fitzgerald, Dakota Staton, Gloria Lynne. So I'd listen to all of them and I'd try to sing with them. The person I listened to the most was Sarah Vaughan. But I stopped listening to her in high school, because she's the one I imitated the most. Even then I realized I needed my own identity. I would listen to a singer, but not too much. I didn't want them coming out of my mouth, and Sarah would."* It's easy to see how the developing songstress would establish an affinity for the "Divine One". The two share a couple of similarities - rich contralto voices and multi-octave ranges.

When she was 17, Clark Terry took her under his wing after seeing Reeves perform with her high school big band at a National Jazz Educator's Conference. Working with his ensembles, Reeves was introduced to some of jazz's finer points by Major Holley, Grand Tate, Louie Bellson, Jimmy Rowles and Sir Roland Hanna. Terry gave her tips on how to

communicate ideas to fellow musicians. A year later, after she'd sat in on some of Gene Harris' jam sessions at the Tool Shed in Denver, Harris offered the singer her first club engagement. "*Gene taught me how to captivate an audience, how to build a song,*" Reeves recalled. Reeves discovered the power of the American music while working with Sergio Mendes, with whom she also gained insight into Latin rhythm. A three year stint with Harry Belafonte furthered her knowledge of these world musics, plus that of the West Indies.

As part of Caldera, a Los Angeles based fusion group, Reeves made her first big waves via a searing rendition of the festive "Sky Islands", carrying the tune into the statosphere with her octave-leaping flights. An album with percussionist Bill Summers, two records of her own Palo Alto - *Welcome to my Love* and *For Every Heart* - and a Jazz Visions disc and video - *Echoes of Ellington Vol.1*, featuring Randy Brecker, Bill Evans and Robben Ford - amply demonstrated that here was a vocalist deserving of major label exposure. When the Blue Note opportunity came along, Reeves was ready to shift into high gear. After assembling a stellar cast - Paul Jackson, Tony Williams, Stanley Clarke, Freddie Hubbard, Herbie Hancock, Tony Dumas, Billy Childs, Airto, and her cousin, George Duke - Reeves went to work on her self-titled release, which embraced a broad range of styles: fusion, r&b, Latin and straightahead jazz. She used the opportunity to pull her entire background into focus.

Critical reviews of *Dianne Reeves* were mixed - some writers feeling that perhaps she'd tried to put too many ingredients into her mix. One unflattering commentary accused her of being a "Janus" singer, a reference to the two faced Greek God. Reeves who has been shaken a bit by the negative press, and a jazz record she'd completed, *The Nearness of You*, was issued only in the Japanese market. On the domestic front Reeves chose to follow-up with *Never Too Far*, a highly contemporary disc for the Anita Baker set. This time she really scored - the title cut hit No.5 on Billboard's Black Singles chart, and the album fared well in the contemporary jazz market. Many more doors were opened for Reeves, who

gained newfound confidence in her own judgments. Enough so that she updated her Japanese jazz record, taking five of its cuts and adding four more to make up *I Remember*.

"For me", agrees Dianne Reeves, *"the most sacred thing anybody can have is uniqueness. It's part of your soul. And in all the world, there's no one like you."* Early in her career, Reeves' work was inevitably compared to the vocal stylings of Carmen McRae and Abbey Lincoln, two obvious role models. But with her 1994 album, *Art & Survival*, Reeves finally began the long process of individuation, carving out her own unique niche in a crowded field of vocal standard-bearers. *Art & Survival*, a passionately, percussion-laden program of new songs bore a distinct multi-culti hue with a multi-genre attitude.

For her new offering - considering *Art & Survival's* obvious project orientation - the aptly-titled *Quiet After the Storm* returns Reeves not only to the Blue Note label, but back to the shores of jazzdom. Reeves emerges with a more mature voice, shaded in subtler pastel colorings, on her latest recording. *"This record gave me a new opportunity to tell some stories, to just sit back and sing,"* explains Reeves. *"And that's a very special experience. I felt more mature in doing this record. I felt like I grew up. My music and my life have changed, so now when I sing I feel grounded. I've gotten to the point where I can say, 'This is who I am,' and be comfortable with that. But it's still very important for me to remain hungry, so I can reach and grow and find other ways of expressing things, new things about myself and about the music. I've learned how to sing; now it's time to sing what I've learned."*

Reeves may be a seasoned performer, but she's not one to put on a false face in public. She's sincere when she addresses an audience, and the same can be said of the way she interprets songs. She wouldn't have it any other way, since each lyric holds a special meaning for her. *"With most of the songs I sing there is a personal story behind them,"* she explains. *"There are certain songs I sing that inspire my jazz side, and things that I sing because I love the chord changes and melodies and the character, so they're more vicarious, but I still relate to them somehow. If I can't relate to it, I'd rather not sing it."*

TOSHICO AKIYOSHI JAZZ ORCHESTRA

featuring LEW TABACKIN

Toshiko Akiyoshi - piyano piano
Mike Ponella - trompet trumpet
John Eckert - trompet trumpet
Joe Magnarelli - trompet trumpet
Scott Wendholdt - trompet trumpet
Scott Whitfield - trombon trombone
Pat Hallaren - trombon trombone
Steve Armour - trombon trombone
Tim Newman - trombon trombone
Dave Pietro - kamışlı üflemeli çalgılar reeds
Jim Snidero - kamışlı üflemeli çalgılar reeds
Lew Tabackin - kamışlı üflemeli çalgılar reeds
Walt Weiskopf - kamışlı üflemeli çalgılar reeds
Scott Robinson - kamışlı üflemeli çalgılar reeds
Doug Weiss - bas bass
Terry Clarke - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 14.0719.96

Saat Time: 20.30

TOSHICO AKIYOSHI JAZZ ORCHESTRA

■ Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra, yirmi yıldan uzun bir süredir, köhneliğin gölgesinden uzakta kalmayı başararak big band geleneğini sürdüren, cazın güçlü bir sesi olarak müzik dünyasında yer almakta. 16 kişiden oluşan bu topluluğun taze soluklu müziksel heyecanı, sıradışı orkestra elemanlarından değil, Akiyoshi'nin caz dünyasında paha biçilmez bestelerinden ve düzenlemelerinden kaynaklanmaktadır.

Ünlü caz eleştirmeni ve yazarı Leonard Feather, Toshiko Akiyoshi-Lew Tabackin Big Band'in başarısını *Long Yellow Road* albümü hakkındaki eleştiri yazısında şu şekilde özetliyor: "... *Doğu Kıyısı'nda veya Batı Kıyısı'nda, Tokyo'da veya dünyanın herhangi bir yerinde büyüklük her zaman büyüklüktür. Sanırım bu özelliği,*

günümüzün seçkin orkestralarından birinin mükemmel bir çeşitliliğe ve sürekli bir çarpıcılığa sahip bu çalışmasında bulacaksınız.”

Şu anda New York'ta yerleşik bulunan ve Lew Tabackin'in tenor saksofon ile flütte baş solist olarak yer aldığı New York Jazz Orchestra, besteci ve piyanist Toshiko Akiyoshi tarafından yönetilmektedir. Bu orkestra, her müzisyenin kendine has tınısını ve stilini topluluğun müzik kimliğinin tamamlayıcı bir unsuru olarak gören Duke Ellington geleneğini, Akiyoshi'nin, be-bop geleneği, Doğu kültürü ve günümüzün çağdaş sesleriyle renklendirmesiyle sürdürüyor.

■ The Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra has existed for better than two decades as a powerful jazz voice, in the big-band tradition yet always free of the stigma of anachronism. The fresh-sounding musical excitement generated by this 16-piece ensemble comes not so much from its exceptional players but from the brilliant composing and arranging of Ms. Akiyoshi, whose value to the international jazz community is incalculable.

Leonard Feather, the late eminent jazz critic and author, summed up the brilliance of the former Toshiko Akiyoshi-Lew Tabackin Big Band in his review of their album, *Long Yellow Road*: “... greatness is greatness, whether on the East Coast, the West Coast, in Tokyo, or anywhere else in the world. I think you will find it in this magnificently variegated, consistently exciting example of one of the outstanding orchestras of our time.”

Now based in New York, the New Jazz Orchestra is led by composer and pianist Toshiko Akiyoshi and features Lew Tabackin as principal soloist (on tenor saxophone and flute). The orchestra continues the great Duke Ellington tradition of using each musician's individual sound and style as an integral part of the ensemble's musical identity - flavored by Ms. Akiyoshi with the best of the be-bop tradition, the Orient, and today's contemporary sounds.

Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra, yirmi yıldan uzun bir süredir, big band geleneğini sürdüren, cazın güçlü bir sesi olarak müzik dünyasında yer almakta.

The Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra has existed for better than two decades as a powerful jazz voice, in the big-band tradition.

TOSHIKO AKIYOSHI

■ 12 Aralık 1929'da Dairen, Mançurya'da doğan ve 6 yaşında piyano eğitimi görmeye başlayan Toshiko Akiyoshi caz piyanisti kariyerine 1946'da Japonya'da atıldı. 1952'de kendi grubunu kuran Akiyoshi, Japonya'da turnede olan Oscar Peterson'ın ve Norman Granz'ın dikkatini çekti ve 1953'de Granz için bir albüm doldurdu. Akiyoshi büyük bir Amerikan plak şirketiyle kayıt yapan ilk Japon caz piyanistidir.

1956'da A.B.D.'ye yerleşen Akiyoshi, 1956-59 arasında Berklee Müzik Akademisi'nde eğitim gördü ve Serge Chaloff'un annesinden dersler aldı. Müzisyen, kocası Charlie Mariano ile birlikte yönettikleri Toshiko-Mariano Quartet'i kurdu. Newport Caz Festivali'nde sahneye çıktı ve kendi üçlü ya da dördlüsüyle pek çok tanınmış caz klübünde çaldı. Japonya'da Mariano ile birlikte bir yıl kaldıktan sonra, 1962'de Charles Mingus'la birkaç ay birlikte çalıştı (Town Hall konseri de dahil olmak üzere) ve 3 yıllığına Japonya'ya geri döndü.

Akiyoshi konuk solist olarak Tokyo Filarmoni Orkestrası ve Yomiuri Senfoni Orkestrası ile birlikte çaldı. New York'a geri dönünce bir dizi radyo programına katılan Akiyoshi, özel olarak toplanmış bir big band için beste çalışmaları yaptı ve 1970'de ikinci kocası Lew Tabackin ile birlikte yeni bir dördlü kurdu. 1972'de birlikte Los Angeles'a taşınan karı koca, ertesi yıl çalışmalarını burada 10 yıl boyunca sürdüreceği olan orkestralarını kurdular. 1982 yılında New York'a geri dönen çift, Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra (featuring Lew Tabackin) topluluğunun temelini attı. Bu orkestra 1983 Kool Caz Festivali kapsamında Carnegie Hall'de büyük yankı uyandıran ilk çıkışını yaptı.

Akiyoshi 1986 yılında, New York Kenti Özgürlük Ödülü'nü alan ilk Japon New York'lu olma ünvanına erişti. Müzisyenin albümleri, 1976'dan beri 11 kez Grammy Ödülleri'ne aday gösterildi. Akiyoshi'nin Down Beat dergisi Okuyucular Anketi'nde Aranjör ve Besteci dalında, orkestrasının ise Big Band dalında birinciliği kazanması sanatçının caz tarihinde bu derecede onurlandırılan ilk kadın müzisyen yapmıştır.

“Bestelerimin sadece nota yoğunluğuna değil, öze ve kaliteye sahip olduklarını umuyorum. Ayrıca bugün kullandığım notalarda 20 yıl önceki bestelerime göre çok daha seçici davrandığımı ümit ediyorum.” - Toshiko Akiyoshi

■ Born in Dairen, Manchuria on 12 December 1929. She began her piano training at six, and her career as a jazz pianist in 1946 in Japan. In 1952 she formed her own group and was spotted by Norman Granz and Oscar Peterson when they toured Japan, and Granz recorded her in 1953. She was the first Japanese jazz musician to be recorded by a major US record company.

Ms. Akiyoshi came to the United States in 1956. She studied at the Berklee Academy of Music from 1956-59 and with the mother of Serge Chaloff. She formed the Toshiko-Mariano Quartet, co-led by Charlie Mariano whom she married. She appeared at the Newport Jazz Festival and toured various well-known jazz clubs with her own trio/quartet. After spending a year with Mariano in Japan, she worked with several months with Charles Mingus in 1962 (including his Town Hall concert), then returned to Japan for three years.

Ms. Akiyoshi performed with Tokyo Philharmonic Orchestra and Yomiuri Symphony Orchestra as a featured guest soloist. In New York again, she did a radio series, wrote material for a specially assembled big band and formed a new quartet with second husband Lew Tabackin in 1970. They moved to Los Angeles in 1972 and next year they formed their LA Band which flourished for 10 years. Back in New York in 1982, the couple formed the new band, which is billed as the Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra featuring Lew Tabackin. The Orchestra debuted at Carnegie Hall as part of the 1983 Kool Jazz Festival to great reviews.

In 1986, she was the only Japanese New Yorker to receive NYC's Liberty Award. Since 1976, her Big Band albums have received eleven Grammy nominations. In the Down Beat Readers Poll, Ms. Akiyoshi has placed first in the Arranger and Composer category, and the Orchestra has been voted No.1 in the Big Band category, making Toshiko Akiyoshi the first woman in the history of jazz to have been so honored.

Bu orkestra, her müzisyenin kendine has tınısını ve stilini topluluğun müzik kimliğini tamamlayıcı bir unsur olarak gören Ellington geleneğini sürdürüyor.

The orchestra continues the great Ellington tradition of using each musician's individual sound and style as an integral part of the ensemble's musical identity.

"I would hope that my work might have more substance and more quality rather than just quantity of notes. And I hope the notes I produce today are more selective than 20 years ago." - Toshiko Akiyoshi

LEW TABACKIN

■ 26 Mayıs 1940'da Philadelphia'da doğan tenor saksofoncu / flütçü Lew Tabackin, 1958-62 yılları arasında Philadelphia Müzik Konservatuvarı'nda eğitim gördü ve flüt dalında uzmanlaşarak müzik lisans derecesi aldı. 1965'de New York'a taşındı. Maynard Ferguson, Clark Terry, Thad Jones-Mel Lewis, Joe Henderson'ın orkestralarında görev aldı ve Donald Byrd, Elvin Jones, Toshiko Akiyoshi gibi müzisyenlerle küçük gruplarda çaldı. 1968-69 yıllarında kendi üçlüsünü kurdu, İsviçre'de turneye çıktı, Hamburg'da bir caz workshop'ına katıldı ve Danimarka Radyo Orkestrası'nda solist olarak çaldı. Daha sonra Toshiko Akiyoshi ile evlendi ve 1970-71 yıllarında birlikte Japonya'ya turneye çıktılar. 1972'de Los Angeles'a taşındılar ve sonradan Toshiko Akiyoshi Orkestrası'na dönüşecek olan bir "workshop big band" kurdular. Tüm dünyada ilgi gören bu grup Japonya'da defalarca turneye çıktı, Avrupa'ya uzandı ve A.B.D'nin Doğu Kıyısı'nda çaldı.

1982 yılında Down Beat anketinde flüt dalında ödül kazanan Tabackin, Ekim ayında Toshiko ile birlikte Los Angeles'tan New York'a taşındı. Bu geri dönüş Tabackin'in kendini aktif caz dünyasının göbeğinde bulmasını sağladı. Müzisyen hem kendi gruplarıyla hem de solist olarak diğer gruplarla birlikte çıktığı turneleri sürdürürken, karısıyla birlikte yönettiği big band'in yanısıra çeşitli küçük gruplarla da New York'ta çaldı.

Lew Tabackin şaşırtıcı bir vizyona sahip bir müzisyen olduğunu kanıtlamayı sürdürüyor. Müzisyenin flüt çalışması çok çarpıcı: hem virtüöz, hem bilge, aynı zamanda kültürler arası ve tutkulu. Tenor saksofonda geniş nota dizelerini etkili kullanımı, parçanın ruhunu ve temposunu beklenmedik anlarda değiştirmesi, ve hiç dinmeyen ateşli çalışması ise belli bir amaca hizmet etmekte: sanatçının hedefi melodi, ritm ve özellikle dinamizm açısından enstrümanının tüm olanaklarını geniş bir yelpaze içinde sergilemek. Asıl

önemlisi ise, tüm bunları yaparken elde ettiği müziğin hiçbir zaman bölük pörçük ya da kopuk olmamasıdır. Herşeyin ötesinde Tabackin'in müziği kendine özgüdür. Müzisyen kapsamlı bir biçimde geçmişini araştırmış ve caz ustalarının özelliklerini kendi stiline katmıştır.

■ Born in Philadelphia on 26 May 1940, tenor saxophonist / flutist Lew Tabackin studied at the Philadelphia Conservatory of Music from 1958-62, taking a B.Mus. and majoring in flute. In 1965 he moved to New York, working with the orchestras of Maynard Ferguson, Clark Terry, Thad Jones-Mel Lewis and Joe Henderson, and in small groups with Donald Byrd, Elvin Jones, Toshiko Akiyoshi and others. From 1968-69 he led his own trio, toured Switzerland, did a jazz workshop in Hamburg and was featured soloist with Danish Radio Orchestra. He married Toshiko Akiyoshi, touring Japan with her in 1970 and 1971. They moved to Los Angeles in 1972 and ran a workshop big band which evolved into the Toshiko Akiyoshi Orchestra featuring Tabackin. It toured Japan several times, visited Europe and played on the East Coast of the US, earning world-wide critical acclaim.

In 1982 Tabackin won the Down Beat poll on flute, and in November of the same year he and Toshiko moved from Los Angeles to New York. The move has put Lew back into the prime area of jazz activity. He has continued to tour both as soloist and with his own groups; he has performed in New York with the big band he co-leads with his wife, as well as a variety of smaller groups.

Tabackin continues to prove that he is an artist of astonishing vision. His flute playing is electrifying - it is at once virtuosic, primordial, cross-cultural, and passionate. And on tenor, his effective use of wide intervals, his abrupt changes of mood and tempo, his unflinching fervor - all these he does with purpose, showing the full range of possibilities of his instrument, melodically, rhythmically, and especially dynamically. And, best of all, he manages to do this without ever sounding fragmented or disjointed. Most of all, Tabackin sounds like himself. He has delved richly into the past and absorbed elements of the jazz greats into his style.

Katkılarından dolayı GARANTİ BANKASI'na teşekkür ederiz.
We are grateful to GARANTİ BANKASI for their contributions.

KEITH JARRETT, GARY PEACOCK, JACK DeJOHNETTE

Keith Jarrett - piyano piano

Gary Peacock - bas bass

Jack DeJohnette - davul drums

Yer Venue: Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi Open - Air Theatre

Tarih Date: 15.07.1996

Saat Time: 20.45

■ Keith Jarrett ve Jack DeJohnette önce 1966-69 yıllarında Charles Lloyd Dörtlüsü'nün üyeleri olarak birlikte çaldılar, 1970'de de bir yıl boyunca Miles Davis'e eşlik ettiler. Üçlünün tohumları 1977'de Jarrett ve DeJohnette'in, Peacock'un kendi adına doldurduğu ilk ECM albümü *Tales of Another*'da çalmalarıyla atıldı. 1983'de Jarrett "standard"ların, yani 30'lu, 40'lı ve 50'li yılların popüler Amerikan şarkılarının, yorumlanmasına adanmış albümün kaydında kendisine eşlik etmeleri için diğer iki müzisyeni New York'a çağırdı ve üçlü o andan itibaren kalıcı bir şekilde biraraya geldi. O sıralarda ünlü müzisyenlerin özgün parçalar üzerine değil de "standard"lar üzerinde yoğunlaşması modası geçmiş bir tarz sayılıyordu; ancak Keith Jarrett "Müziğin, çalınan parçanın kendisi değil, müzisyenin ona kattıkları" olduğunu göstermenin önemine inanıyordu. Üçlünün, Ocak 1983'te New York'ta gerçekleştirdiği stüdyo kayıtları, ECM'den çıkan ilk üç albümlerini (*Standards Vol 1 & 2, Changes*) oluşturdu. Bu albümleri, 1985-90 yılları arasında, herbiri değişik bir ülkenin kentinde, ECM için doldurulan altı konser kaydı izledi: *Standards Live* (Paris, 1985); *Still Live* (Münih, 1986), *Changeless* (A.B.D. Turnesi, 1987); *Tribute* (Köln, 1989); *Standards in Norway* (Oslo, 1989); ve *The Cure* (New York / Town Hall, 1990).

Ekim 1991'de, üçlü, 8 yıl sonra ilk stüdyo kayıtlarını gerçekleştirmek üzere New York'a Power Station'a döndü. Miles Davis'in ölümünden tam iki hafta sonra doldurdıkları *Bye Bye Blackbird* albümü, üçünün de müzik yaşamlarının ilk yıllarında eşlik etmiş olduğu caz ustası Miles'a gönülden ithaf ettikleri bir albümdü.

Ekim 1995'de ECM plak şirketi *Keith Jarrett at the Blue Note: The Complete Recordings* adıyla üçlünün Haziran 1994'de New York'taki Blue Note caz klubünde üç gece boyunca verdikleri ve biletleri tümüyle satılan konserlerin tamamını içeren, 6 CD'lik özel bir seti piyasaya çıkardı. Bu 6 CD'lik set, kırka yakın "standard"ın yanısıra birkaç özgün Jarrett bestesi ve üçlünün doğaçtan yarattığı parçaları içeriyordu.

Bunların yanısıra, RCA Victor / BMG Classics Video, üçlünün şimdiye kadar ECM için doldurduğu hiçbir albümünde yer almayan pek çok bestenin de bulunduğu, son on yıl içinde Japonya'da çekilmiş olan üç konser kaydını video kaset / laser disc olarak piyasaya sürdü: *Standards I* (1985), *Standards II* (1986) ve *Live at Open Theatre East* (1993).

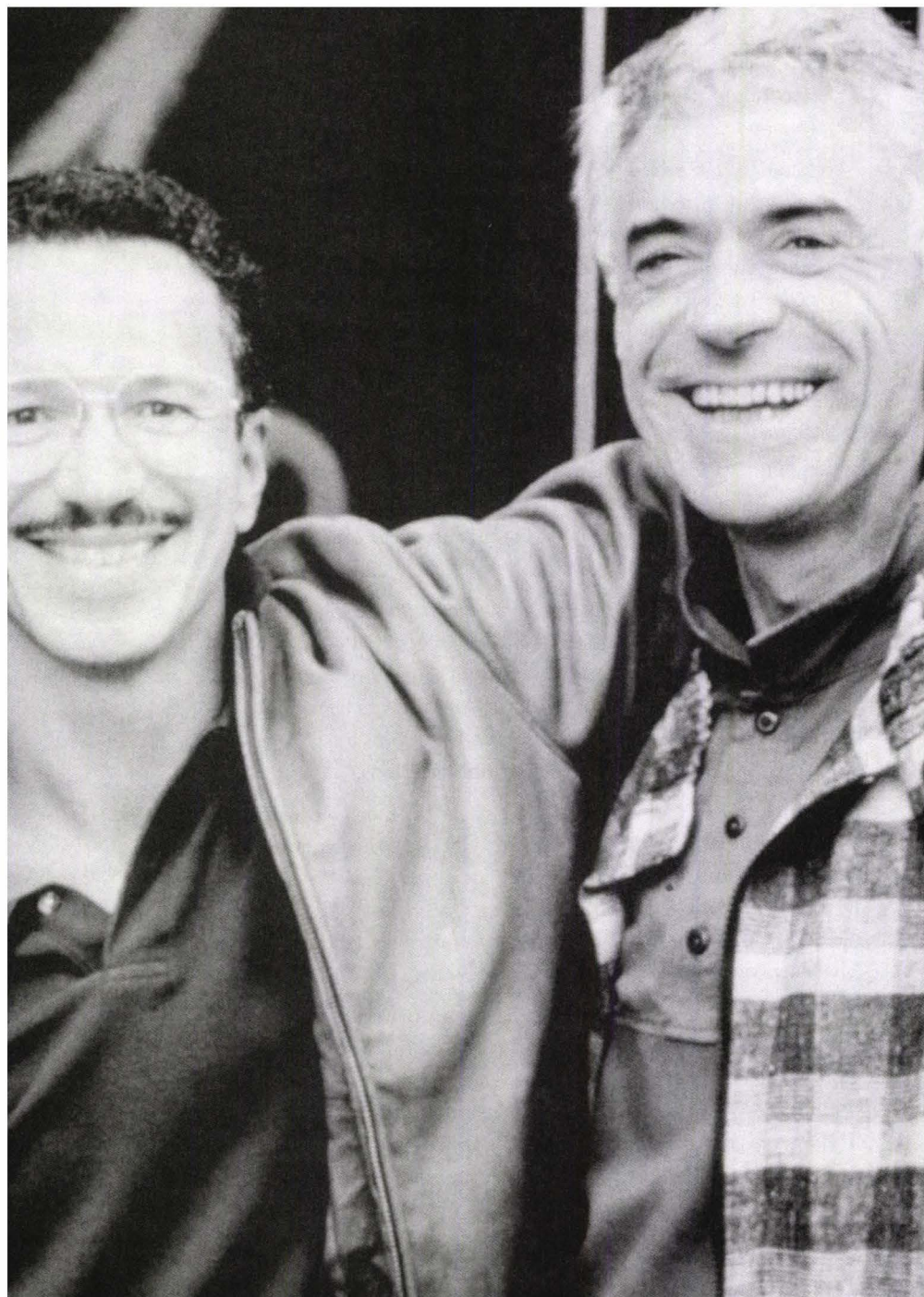
Son 12 yıl içinde üçlü, *Standards Live* ve *Still Live* albümlerinin aday gösterdiği Grammy ödülleri ile Alman, İtalyan ve Japon müzik yayınlarının Eleştirilenler Ödülü ve / veya "Yılın Albümü" ödülleri de dahil olmak üzere, pek çok uluslararası ödüle aday gösterildi. 1991'de üçlü Fransa'da, "Yılın En İyi Plağı" dalında, genellikle klasik müzik ve opera alanlarında, her yıl bir albüme verilen en değerli ödül olan Charles Cros Akademisi'nin "Cumhurbaşkanlığı Ödülü"nü kazandı.

■ Keith Jarrett and Jack DeJohnette first played together in 1966-69 as members of the Charles Lloyd Quartet, followed by a one-year stint together in 1970 with Miles Davis. The seeds of the trio were planted in 1977, when Jarrett and DeJohnette played on Peacock's first ECM recording as a leader, *Tales of Another*. Then in 1983, they came together as a permanent trio, when Jarrett invited the other two to join him in New York for a recording session dedicated to playing "standards", the rich body of American popular songs from the '30s, '40s and '50s. At the time it was considered passé for top players

"Keith Jarrett, Gary Peacock ve Jack DeJohnette üçlüsü cazın olabileceği kadar iyidir." Mike Zwerin - International Herald Tribune

"The trio of Keith Jarrett, Gary Peacock, and Jack DeJohnette is about as good as jazz gets." Mike Zwerin - International Herald Tribune

to concentrate on standards, instead of original material, but Jarrett thought it was important to show that: "*Music wasn't about material, but what the player brings to the material*".

The January 1983 New York studio session produced the trio's first three ECM releases - *Standards Vol 1* and 2, plus *Changes*. Six "live" concert recordings followed on ECM, each recorded in a different international city between 1985-1990: *Standards Live* (Paris, 1985); *Still Live* (Munich, 1986), *Changeless* (US Tour, 1987); *Tribute* (Cologne, 1989); *Standards in Norway* (Oslo, 1989); and *The Cure* (New York / Town Hall, 1990).

In October 1991, the trio returned to the Power Station in New York to make their first studio recording in over eight years. The session, recorded exactly two weeks after the death of Miles Davis, produced *Bye Bye Blackbird*, a deeply felt tribute to Miles, the jazz giant that all three had played with as sidemen in their early years.

In October 1995, ECM released *Keith Jarrett at the Blue Note: The Complete Recordings*, a special 6-CD box set that captures the trio's complete, sold out, three-night engagement at the Blue Note jazz club in New York in June 1994. The 6-CD set features nearly forty different standards, plus a few Jarrett originals and extended trio improvisations.

In addition, RCA Victor / BMG Classics Video has recently released worldwide three trio concert videos (VHS cassette / laser disc) filmed in Japan over the past decade: *Standards I* (1985), *Standards II* (1986) and *Live at Open Theatre East* (1993), which feature live performances of many compositions that have not appeared on the ECM recordings.

In the past 12 years, the trio has been nominated for many international awards including Grammy nominations for *Standards Live* and *Still Live*, as well as, over a dozen Critics Prizes and/or "Record of the Year" awards from the German, Italian and Japanese music press. In 1991 they were awarded the "Prix du Président de la République" of the Charles Cros Academy for the "Best Record of The Year", the most prestigious award given to a recording each year in France - an honor usually reserved for classical or opera recordings.

KEITH JARRETT

■ Geçtiğimiz son 30 yılda, Keith Jarrett çağımızın en yaratıcı müzisyenlerinden biri olarak tanındı. Müzisyen, dünya çapında üstün bir dehaya sahip bir doğaçlama ve caz piano ustası olarak beğeni topladı. 1980'li yılların başlarından bu yana, müzik alanındaki çalışmalarını Bach, Handel, Şostakoviç, Lou Harrison, Alan Hovhaness ve Peggy Glanvill-Hicks'in bestelerini yorumladığı çoğu ödüllü klasik müzik albümleriyle daha da geliştirdi. Keith Jarrett'in besteciliğe verdiği önem, orkestra, oda orkestrası, caz grubu ve solist için yazdığı eserlerde açıkça belirgindir.

5 Mayıs 1945'de Allentown, Pennsylvania'da doğan Keith Jarrett, 3 yaşında piyano çalmaya, 7 yaşında ise klasik müzik eğitimi almaya başladı. 15 yaşındayken kompozisyon dersleri aldı. 1960'lı yılların ortalarında, daha bir delikanlıyken caz müziğine yöneldi. Boston'daki Berklee Müzik Akademisi'ne bir süre devam ettikten sonra New York'a taşındı. 1970-71'de bir yıllığına Miles Davis'in grubuna katılmadan önce, ilk olarak Art Blakey ile, daha sonra da Charles Lloyd ile turneye çıktı. Keith Jarrett, kısa bir süre sonra kendi gruplarını kurup Atlantic, Columbia ve Impulse! plak şirketleri için Charlie Haden, Dewey Redman ve Paul Motian'dan oluşan dörtlüsüyle plak doldurmaya başladı. Keith Jarrett, 1971 yılından itibaren albümlerini, prodüktör Manfred Eicher'in yönettiği, emprovize müzik kayıtlarına yeni bir estetik kazandıran ileri görüşlü bir Alman plak şirketi olan ECM Plakçılık için doldurmaya başladı. Bu ortak çalışma sonucu ortaya, bugüne kadar eşi görülmeyen bir çeşitlilikte 50 albüm çıktı. Bunlar, Peacock ve DeJohnette ile yaptığı üçlü kayıtlarının yanısıra, caz dörtlüsü plaklarını, org ve klavsen doğaçlamalarını, klasik müzik repertuarından örnekleri, orkestra için yazılmış besteleri ve tabii ki çağdaş müzikte piyanonun yerinin yeniden tanımlanmasına yardımcı olan Jarrett'in doğaçlama solo çalışmalarını içeriyordu.

5 defa Grammy ödüllerine aday gösterilen Jarrett, Fransa'da birkaç kez "Grand Prix du Disque", Almanya'da 6 kez "Deutscher Schallplattenpreis" ödülleri kazanmasının yanı sıra, uluslararası müzik basını tarafından 50'den fazla "Eleştirmenler Ödülü"ne de layık görüldü. 1989'da Fransa Kültür Bakanlığı Keith Jarrett'a Fransız hükümetinin bir sanatçıya verebileceği en yüksek payelerden biri olan "Sanat ve Edebiyat Nişanı"yla onurlandırılmıştır. 1994 yılında Downbeat dergisinin Okuyucu Anketi'nde bir kez daha "Yılın En İyi Piyanisti" seçilen Jarrett, 1995'de Milano'daki ünlü opera binası La Scala ile Viyana Filarmoni Orkestrası'nın mekânı olan Musikverein'de improvize müzik yapan ilk müzisyen oldu.

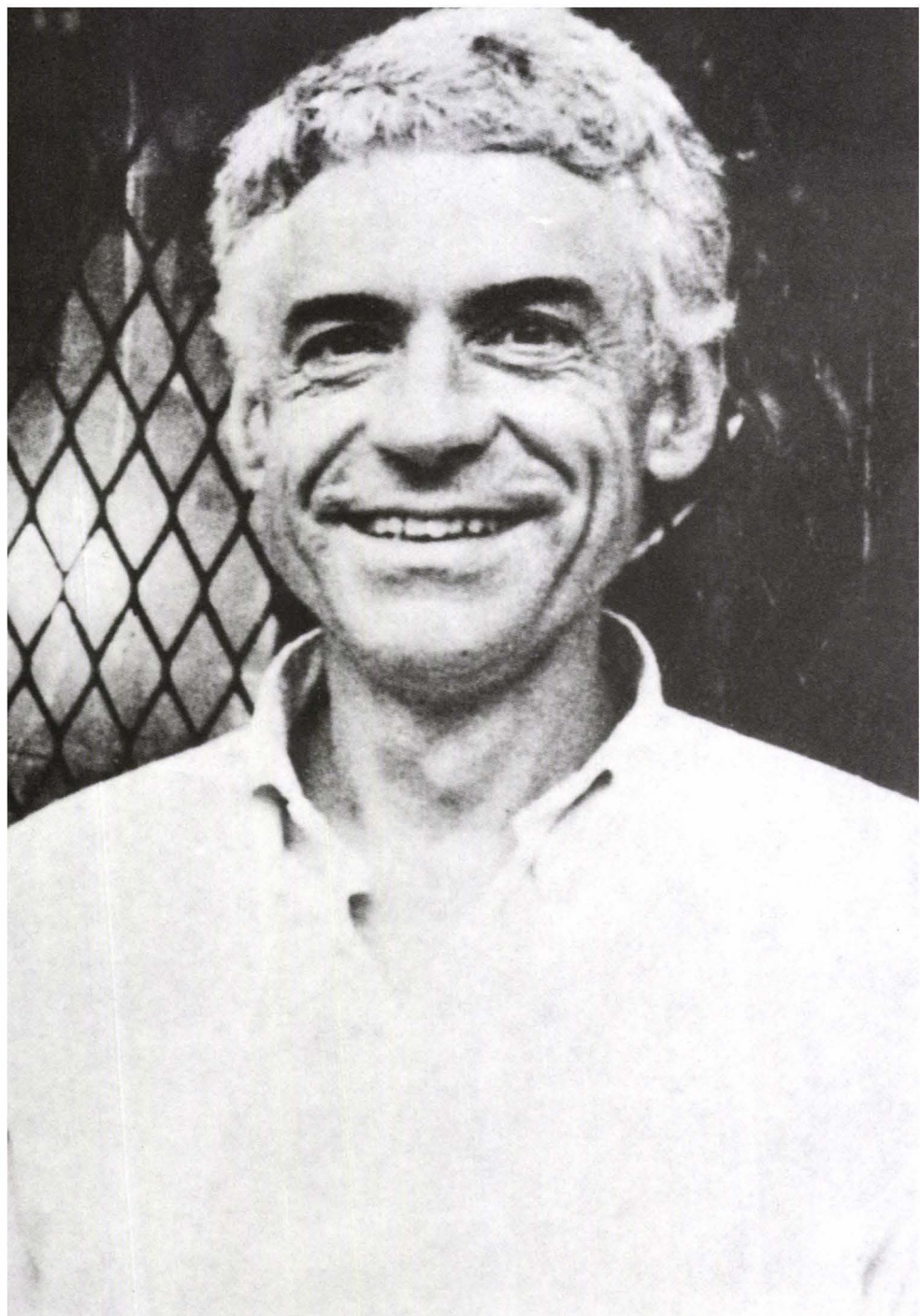
■ Over the past 30 years, Keith Jarrett has come to be recognized as one of the most creative musicians of our times. He is universally acclaimed as an improviser of surpassed genius and a master of jazz piano. Since the early-1980's, he has further expanded his musical explorations with award-winning classical recordings of music by Bach, Handel, Shostakovich, Lou Harrison, Alan Hovhaness and Peggy Glanvill-Hicks. His commitment to serious composition is evident through his many works for orchestra, chamber ensemble, jazz group and soloist.

Born on 5 May 1945 in Allentown, Pennsylvania, Keith Jarrett began playing piano at age 3 and started classical studies at age 7. At 15 he undertook formal composition studies. In the mid-1960's, while still a teenager, he turned to jazz. After a short stint at the Berklee School in Boston, he moved to New York. He first toured with Art Blakey, then Charles Lloyd, before finally joining Miles Davis for one year in 1970/71. Soon he was leading his own groups and started recording as a leader for Atlantic, Columbia and Impulse! Records with his quartet featuring Charlie Haden, Dewey Redman and Paul Motian. In 1971, he began recording with ECM Records, the visionary German record label headed by producer Manfred Eicher, that brought a new aesthetic to the recording of improvisational music. This collaboration has produced over 50 recordings to date, unprecedented in their diversity, including not only the

Keith Jarrett'in besteciliğe verdiği önem, orkestra, oda orkestrası, caz grubu ve solist için yazdığı eserlerde açıkça belirgindir.

Keith Jarrett's commitment to serious composition is evident through his many works for orchestra, chamber ensemble, jazz group and soloist.

trio recordings with Peacock and DeJohnette, but also recordings of jazz quartet, organ and clavichord improvisations, classical repertoire, orchestral compositions, and, of course, Jarrett's groundbreaking improvised solo piano work which has helped to redefine the piano in contemporary music.

Jarrett has garnered many awards including 5 Grammy nominations, several Grand Prix du Disque awards in France, 6 Deutscher Schallplattenpries in Germany, over fifty "Best of" and critic's prizes from the International music press. In 1989, the French Ministry of Culture elected him an Officer of the Order of Arts and Letters, one of the highest honors the French nation can bestow on an artist. In 1994, he was once again voted "Best Pianist of the Year" in the Downbeat Readers' Poll. In 1995, Jarrett became the first musician to perform improvised music at La Scala, the famed opera house in Milan; and at the Musikverein, the home of the Vienna Philharmonic.

Peacock, tempo tutan ve melodiye eşlik eden geleneksel basçı rolüyle yetinmeyen yeni kuşak caz başçıları için bir ilham kaynağı olmuştur.

Peacock has served as an inspiration for a new generation of jazz bass players, not content with the traditional bassist's role of simple time-keeping and harmonic accompaniment.

GARY PEACOCK

■ 12 Mayıs 1935'te Barley, Idaho'da doğan basçı Gary Peacock, 1950'li yılların sonlarında ve 1960'lı yıllarda Bill Evans, Albert Ayler, Paul Bley, Archie Shepp, Jimmy Guiffre, Sonny Rollins ve Miles Davis ile yaptığı ünlü çalışmalarla tanınır. Ayrıca yıllar boyunca Sarah Vaughan, Chick Corea, Joe Henderson, Helen Merrill, Michel Petruccianni ve Don Pullen gibi sanatçılarla birlikte çalışmıştır. Gary Peacock son yıllarda, Jarrett ve DeJohnette ile oluşturduğu üçlünün yanısıra, gitarist Ralph Towner ve piyanist Paul Bley ile yaptığı ikili çalışmalar, turneler ve kayıtlar üzerinde yoğunlaşmıştır. Son 25 yılda ECM için doldurulan yirminin üzerinde albümde çalan Peacock'ın yakın zamanda Bill Frisell ile doldurduğu bir düet albüm piyasaya çıkmıştır.

Peacock, tempo tutan ve melodiye eşlik eden geleneksel basçı rolüyle yetinmeyen yeni kuşak caz başçıları için bir ilham kaynağı olmuştur. Müzisyenin her türlü müzik ortamına melodik ve ritmik özgürlük getirme yeteneği, yaklaşık 40 yıllık caz sahnesine Peacock imzasını atan bir özellik olmuştur.

■ Born on 12 May 1935 in Barley, Idaho, bassist Gary Peacock is known for his renown work in the late-1950's and 1960's with Bill Evans, Albert Ayler, Paul Bley, Archie Shepp, Jimmy Guiffre, Sonny Rollins and Miles Davis. Over the years he has also worked with Sarah Vaughan, Chick Corea, Joe Henderson, Helen Merrill, Michel Petruccianni, and Don Pullen, to name a few. In recent years, besides the trio with Jarrett and DeJohnette, he has concentrated on duo performance, touring and recording with guitarist Ralph Towner and pianist Paul Bley. In the past 25 years, he has played on over 20 ECM recordings and recently released a duo record with Bill Frisell.

Peacock has served as an inspiration for a new generation of jazz bass players, not content with the traditional bassist's role of simple time-keeping and harmonic accompaniment. His ability to bring melodic and rhythmic freedom into any musical setting has been his trademark for nearly 40 years of the jazz scene.

DeJohnette davula sadece tempo tutan bir ritm müzisyeninkinden ziyade, çalgılarının değişik renk ve tınlarını araştıran çok yönlü bir müzisyen anlayışıyla yaklaşır.

DeJohnette's approach to the drums is that of a complete musician, exploring the varied colors and timbres of his instruments, rather than as a simple time-keeper or rhythm player.

JACK DeJOHNETTE

■ 9 Ağustos 1942'de Şikago'da doğan Jack DeJohnette pek çok kişi tarafından çağdaş cazın en iyi davulcusu olarak kabul edilir. Davula sadece tempo tutan bir ritm müzisyeninkinden ziyade, çalgılarının değişik renklerini ve tınlarını araştıran çok yönlü bir müzisyen anlayışıyla yaklaşır. Jack DeJohnette, benzersiz bir biçimde, 13 yıl boyunca aralıksız olarak (1980-92) Down Beat dergisinin Okuyucular Anketi'nde "Yılın Davulcusu" seçilme ayrıcalığına sahip olmuştur. DeJohnette; Miles Davis, John Coltrane, Thelonius Monk, Bill Evans, Sonny Rollins, Stan Getz, Ornette Coleman, Herbie Hancock, Charles Lloyd, Joe Henderson, Betty Carter ve Pat Metheny gibi caz ustaları da dahil olmak üzere, geçtiğimiz son 35 yılın hemen hemen tüm önemli caz sanatçılarıyla birlikte çalışmıştır. Jack DeJohnette, Davis'in *Bitches Brew*, Evans'ın *Live at Montreux*, ve Metheny'nin Ornette Coleman ile birlikte doldurduğu *Song X* gibi klasiklerin de aralarında bulunduğu yüzlerce caz albümünde çalmıştır.

Piyanist ve besteci DeJohnette ayrıca New Directions, Special Edition, ve Dave Holland ile John Abercrombie'den oluşan ve ECM için doldurdıkları yeni CD'leri 1995'de piyasa çıkan Gateway Trio gibi ödül kazanan grupların da kurucusudur. ECM plak şirketi için kendi adına doldurduğu son albümü *Dancing with Natures Spirits*'dir. DeJohnette'in albümleri bir Deutscher Schallplattenpries ödülü, Fransız Akademisi'nden bir Grand Prix ve Rolling Stone, Down Beat, Swing Journal (Japonya) gibi dergilerin "En İyi Davulcu" ödülleri de dahil olmak üzere pek çok ödül kazanmıştır. 1990'da Boston'daki Berklee Müzik Akademisi DeJohnette'e fahri bir müzik doktorası vermiştir.

■ Born on 9 August 1942 in Chicago, Jack DeJohnette is considered by many to be the finest drummer in jazz today. His approach to the drums is that of a complete musician, exploring the varied colors and timbres of his instruments, rather than as a simple time-keeper or rhythm player. He has the distinction of being voted "Drummer of The Year" for an unprecedented 13 straight years (1980-92) in the Down Beat Readers' Poll. He has worked with nearly every major jazz artist of past 35 years including such jazz giants as Miles Davis, John Coltrane, Thelonius Monk, Bill Evans, Sonny Rollins, Stan Getz, Ornette Coleman, Herbie Hancock, Charles Lloyd, Joe Henderson, Betty Carter and Pat Metheny, to name just a few. He has played on hundreds of jazz recordings including such classics as Davis' *Bitches Brew*, Evans' *Live at Montreux*, and Metheny's *Song X* with Ornette Coleman.

DeJohnette is also a pianist, composer and leader of his own award-winning groups such as New Directions, Special Edition and the Gateway Trio with Dave Holland and John Abercrombie, who have a new CD released in 1995 ECM. His latest ECM release as a leader is *Dancing with Natures Spirits*. His recordings have won many awards including a Deutscher Schallplattenpries, a Grand Prix from the French Academy, and "Best Drummer" awards from Rolling Stone, Down Beat, and Swing Journal (Japan). In 1990, Boston's Berklee School of Music named him an Honorary Doctor of Music

İÇİNDEKİLER

CONTENTS

- Olympia Brass Band
Olympia Brass Band **34**
- Rockin' Dopsie, Jr. & the Zydeco Twisters
Rockin' Dopsie, Jr. **40**
- Dead Can Dance
Dead Can Dance **44**
- Monty Alexander and Yard Movement
Monty Alexander **54**
- Ernest Ranglin Üçlüsü / Trio
Ernest Ranglin **61**
- Asia Minor
Asia Minor **68**
- Kâmil Erdem **69**
- Tabir Aydoğdu **72**
- Yahya Dai **73**
- Zafer Gerdanlı **73**
- Loreena McKennitt
Loreena McKennitt **74**
- Rabih Abou-Khalil Group
Rabih Abou-Khalil **80**
- Michel Godard **86**
- Howard Levy **86**
- Mark Nauseef **87**
- Larry Coryell, Andy Summers, Trilok Gurtu
Larry Coryell **88**
Andy Summers **91**
Trilok Gurtu **95**
- The Zawinul Syndicate
Joe Zawinul **99**
- Yıldız İbrahimova
Yıldız İbrahimova **105**
- Roy Hargrove Altıslısı / Sextet
Roy Hargrove **110**
- Marcus Miller
Marcus Miller **116**
- Paco de Lucia & Al Di Meola & John McLaughlin
Paco de Lucia & Al Di Meola & John McLaughlin **121**
- Paco de Lucia* **124**
Al Di Meola **127**
John McLaughlin **130**
- Chick Corea ve Dostları "Bud Powell'ı Anma Turnesi"
Chick Corea & Friends "Remembering Bud Powell Tour"
Chick Corea ve Dostları **135**
Chick Corea and Friends **137**
Chick Corea **138**
Roy Haynes **145**
Wallace Roney **149**
Joshua Redman **152**
Christian McBride **158**
- Kerem Görsev Üçlüsü / Trio
Kerem Görsev **162**
Can Kozlu **164**
Eric Revis **166**
- Jacky Terrasson Üçlüsü / Trio
Jacky Terrasson **167**
- Herbie Hancock Dörtlüsü / Quartet
Herbie Hancock **174**
Dave Holland **181**
Charlie Hunter Dörtlüsü / Quartet
Charlie Hunter **188**
- Neşet Ruacan, Önder Focan, Kürşat And
Neşet Ruacan **192**
Önder Focan **194**
Kürşat And **196**
- Mark Whitfield
Mark Whitfield **198**
- Noa
Noa **206**
- İlhan Erşahin Üçlüsü / Trio
İlhan Erşahin **214**
- Unity
Unity **218**
Kevin Lettau **220**
Ricardo Silveira **220**
Jerry Watts, Jr. **222**
Mike Shapiro **224**
- Sergio Mendes Brasil 96
Sergio Mendes **225**
- İmer Demirer Beşlisi / Quintet
İmer Demirer **234**
Tuna Ötenel **236**
Ateş Tezer **237**
İlhan Erşahin **238**
Janusz Egri **238**
Dianne Reeves
Dianne Reeves **239**
- Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra featuring Lew Tabackin
Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra **248**
Toshiko Akiyoshi **252**
Lew Tabackin **256**
- Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette
Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette **258**
Keith Jarrett **263**
Gary Peacock **266**
Jack DeJohnette **268**

FESTİVAL KATALOĞU

FESTIVAL CATALOGUE

Baskıya Hazırlayan

Editor

ALI SÖNMEZ

Editör Yardımcısı

Assistant Editor

ZEYNEP ANAMUR

Dokümantasyon

Documentation

ALI SÖNMEZ

Çeviriler

Translations

ZEYNEP ANAMUR

ŞEHNAZ TAHİR

Festival Afişİ Festival Poster

Tasarım Design

ESEN KAROL

Fotoğraf Photograph

TÜLİN ALTILAR

Grafik Tasarım

Graphic Design

BÜLENT ERKMEN

Grafik Uygulama

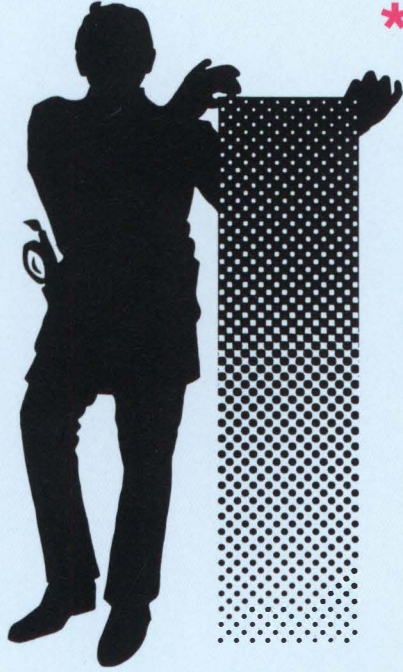
Art Work

OSMAN TÜLÜ (TIPOGRAF)

Baskı ve Cilt

Printing

OFSET YAPIMEVİ

* 3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali
için hazırlanan bu katalog,
Fatih İş Merkezi, Harmanolu Sokağı 2
Mecidiyeköy 80300 İstanbul adresindeki,
(0212) 275 99 80 telefon ve (0212) 288 20 25 faks numaralı
OFSET FİLMCİLİK VE MATBAACILIK SAN. VE TİC. AŞ
tarafından basılmıştır.

Haziran 1996, İstanbul

Sanata destek, geleceğe katkıdır...

3. Uluslararası İstanbul Caz Festivali Sponsoru

OYAK SİGORTA